

Karinthy Frigyes

Utazás a koponyám körül

Tartalom

ELŐSZÓ
LÁTHATATLAN VONATOK
KESKENYFILM
RÖVID HETEK ÉS EGY HOSSZÚ PILLANAT
A STRUCC VÉDEKEZIK
TALÁLKOZÁS EGY HALDOKLÓVAL
VÉRCSEPPEK A SZEMFENÉKEN
BARLANGVASÚT
KÉZLEGYINTÉS AZ ABLAKÜVEGEN
SZANATÓRIUM
A GYULÁK SZÉKE ÖSSZEÜL
VISSZA A TETT SZÍNHELYÉRE
BETEGLÁTOGATÓK
A HALÁL MEGKÍSÉRT
AZ ÍTÉLET KIHIRDETTETIK
A KOPONYÁK HEGYE
ISTEN NEVÉBEN - ÉSZAK FELÉ
„LE MIE PRIGIONI”
OLIVECRONA
LÜKTETŐ CSILLAGOK
AVDELNING 13
ADDISZ-ABEBA
KRIZANTÉM
TÉR ÉS IDŐ
TRELLEBORG FELÉ FUT EGY FÉL FEKETE EB
„OLDOZZÁTOK EL KÖTELÉKEIT”
ROBINSON SZIGETE

*Mítoszokon és legendákon túl ajánlom könyvemet
a nemes, igazi tudománynak, mely soha nem volt olyan
türelmetlen a babonával, mint vele szemben a babona.*

ELŐSZÓ

melyben elsősorban azt igyekszem megmagyarázni, hogy ezt az egész bajos történetet miért teregetem az olvasó elé. De másrészt és legfőképpen azt is mentegetnem kell, hogy miért kell mentegetődnöm olyasmért, ami a világ legtermészetesebb, legmagátólértetődőbb dolga: hogy ugyanis az író elmesél valamit, ami mindenkivel megtörténhetik, abból a rendkívül figyelemre méltó alkalomból, mikor éppen vele történt meg. Előbb az utóbbi halmozott mentegetőzést intézzük el. Erre, néhány hét tanulsága alapján, azért térek ki, mert pályatársakkal és szerkesztőkkel való beszélgetésben többször szóba került, vajon helyes és okos dolog-e, ha egy eléggé ismert író tulajdon élményeit választja tárggyul, méghozzá olyanokat, amikről az olvasó úgyis tud, tehát mint „érdekesség” már nem is időszerűek. Ami az okosságot illeti... hát kérem, nem hiszem, hogy a mi pályánkon mindig az a helyes, ami okos. Az efféle óvatos latolgatásban túlságosan sok nekem az irodalompolitika.

Normális időkben, mikor az érvényesülésért s az elért eredmények épségben tartásáért nem kellett olyan keservesen harcolni, az olvasó az írótól tudta meg, hogy őt mi érdekli és nem megfordítva. Talán nagyobb volt a kereslet? A mi mesterségünkben nem érvényesül olyan egyszerűen a legfőbb gazdasági törvény, éppen ezért nincs értelme az „irodalompolitika” tetszetős terminusával elkeresztelt kereskedelmi szempontnak. Így tehát a könnyed legyintés álláspontjára helyezkedem, azzal az óvatoskodó megfontolással szemben, hogy vajon illik-e, vagy nem illik (hasznos-e vagy nem hasznos) olyan írónak, akinek nemcsak lírai verseit, de közérdekű gondolatait is meghallgatják, önmagát választani regényhősül, ama legfantasztikusabb regényben, amit a valóság produkál. Am illemen és hasznosságon túl - s ez már az alapmentegetődzésre vonatkozik - igenis, sok belső ellenállást kellett legyőznöm, mielőtt stockholmi kalandom megírására rászántam magam. Mert ha nem is szimatolgotam túlságosan, hogy mit várnak tőlem, azon bizony eleget töprengék, amit magamtól várok.

Bizonyos, hogy egyebet, mint amennyi életünk őszinte feltárásához elég. Annyi mindenfélét kellene megírni külvilági megfigyeléseimből, pláne most, hogy újabb haladékot kaptam a restanciák elintézésére. És ha már emberekről van szó, annyi nálam érdekesebb ember van a világon. Mindez, belátásom ítélőszéke előtt, sokkal sürgősebbnek látszott, mint egy személyes vallomás. De különös dolog történt, amire nem számítottam. Kiderült - amit ilyen mértékben sohase gondoltam lehetségesnek -, hogy írónak lenni nem is olyan könnyű dolog: hogy ez a minőség nemcsak jogcím, de keserves kényszer is, döntő esetben kedvünk ellenére jelentkező belső parancs. Nem akartam foglalkozni hírhedt betegséggel már csak azért se, mert hiszen, tudvalevően, az ember szívesen és gyorsan felejt el a kínos és veszedelmes élményt, amiből kimászott. Az ember igen, de nem az író. A kényszer, hogy az emléket lerögzítsem, úgy jelentkezett, mint egy második betegség, amelynek kezelése nélkül az elsőből se tudok teljesen kigyógyulni.

Recipe verbum - ráolvasás helyett leírás a kenőcs és a felejtés itala, ebben a furcsa patikában, amit a szegény művész lelkében hord. Úgy látszik, mégis igazam volt, mikor egy tetszetős rapszodiámban szigorlati tananyagnak neveztem az író életét, születéssel, szerelemmel, kinnal és kéjjel együtt, tananyagnak, amiből majd, valami ismeretlen bizottság előtt, vizsgáznia kell halála után. Öntudatlanul - most egész élesen érzem - mindig a vizsgától való drukkk adta kezembe a tollat, mikor élményről számoltam be - sok örömet rontotta el, de sok szenvedésemet enyhítette a lappangó figyelem, mely ott feszült bennem, arra erőszakolt, hogy ne csak átéljem, ami történik velem, de képet is készítek róla, mások számára. Most, hogy a „Mennyei Riport” legelső kapuját (nem furcsa, hogy ezt a regényt is akkor írtam, mikor

betegségem már ott bujkált bennem?) valóságban átléptem, visszafordulásom után egy sereg pillanatfelvételt fedezek fel riporter táskámban: elő kell hívnom őket, különben egy életen át kínozna a lelkifurdalás, hogy veszni hagytam közöttük akár csak egyetlen olyat, aminek eredeti mintájáról eddig nem tudtam, se én, se mások.

Ami pedig a kötelező szerénységet illeti, ami vissza akar tartani tőle, hogy önmagammal foglalkozzam...

Fütyülök a szerénységemre. Egyszer már kifejtettem, hogy szerény csak én lehetek - a véleményem éppoly kevésbé lehet szerény, mint a szelíd és szemérmes Newton binominális tétele, mely a világ legszerénytelenebb véleményét fejezi ki, mikor általános érvényt követel, vagy egy felfedezett gyógyszer reklámja, amivel segíteni akarunk.

Úgy látszik, nemcsak a véleményünkre vonatkozik ez, de élményeinkre is, ha az élmény emberi és nemcsak egyéni.

Van szerencsém hát a következőkben az olvasó ítéletére bízni, milyen mértékben sikerült érvényre juttatnom szemben a velem született orvosi diszkrécióval a velem született páciensi indiszkréciót.

És most még valamit.

Fenti sorok az értelmes olvasóhoz szóltak, alábbiak a többiek számára, akikkel szemben szintén előzékeny óhajtok lenni, nem tudván, melyik réteg van nagyobb többségben.

Bár azt hiszem, világosan megmagyaráztam, miért írom meg ezt a regényt, most mégis bevallom: soha nem szántam volna magam rá, ha egy órával ezelőtt nem olvasok az egyik szélsőjobboldali lapban egy széljegyzetet, mely azzal vádol, hogy betegséggemmel s a hírneves agysebész budapesti látogatásával reklámot csináltatok magamnak. Olcsó dolog volna szerényen arra kérni a széljegyzet íróját, szíveskedjék az én stockholmi utamat operációval együtt végigcsinálni, annak ellenőrzése céljából, vajon reklámbefektetésnek elég gazdaságos-e? Egy ilyen vádra kétféleképpen lehet válaszolni. Vagy úgy, hogy észre se veszem, és egyetlen szóra sem méltatom, vagy pedig egy egész kötettel.

Mint látjuk, az utóbbit választottam.

Budapest, 1936

LÁTHATATLAN VONATOK

Ez év márciusában - tizedike felé lehetett - egy délután az Egyetem téri Central Kávéházban uzsonnáztam, ablak melletti törzsasztalomnál, ahonnan egyrészt a könyvtárra, másrészt egy bankfiókra nyílik kilátás. A bankfiókra csak ennyi van kiírva nagy betűkkel: „Anyaintézet”, és én már sokszor töprengtem rajta, vajon a gyanútlan olvasó, főként, ha erősen családias képzetkörben mozog, nem érti-e félre a cégtáblát, s az intézetet nem téveszti-e össze holmi jótékonysági iskolával, ahol a legszentebb kötelességre, az anyaságra nevelik a fiatal leányokat. Én persze tudom, hogy nem erről van szó, anyámat hatéves koromban vesztettem el, s a mostoha élet korán hozzászoktatott, hogy a pénzgazdaságot megkülönböztessem a népneveléstől.

Bár pontosan nem emlékszem, az a gyanúm, ezen az emlékezetes délutánon is inkább gazdasági kérdések foglalkoztattak s nem a nép oktatása, ami pedig első kötelessége volna egy közírónak. Igaz, hogy a kettő, éppen az írónál, egybeeshetik. Tehát mondjuk így: azt igyekeztem kiszámítani, melyiket írjam meg előbb: azt az elvi tanulmányt, a modern ember szerepéről a társadalomban, vagy az egész estét betöltő háromfelvonásos színművet. Végre úgy döntöttem, a színművet írom meg előbb, hogy ennek jövedelméből aztán annyi ráérő időt biztosítsak magamnak, amennyi egy tanulmány megírásához kell, vagy kellene, ha lelkiismeretesebben és szabatosabban csinálom meg, mint ahogy egy színdarabot szoktak.

Ezt elhatározva, megkönnyebbülten sóhajtottam fel. Persze, a színdarabhoz is kellenének előkészületek, tárgyalni kell az igazgatóval, megnézni néhány divatos darabot, tájékozódni a szezonról, esetleg színészekkel beszélni. Itt az ideje, hogy színpadi szerző legyek magam is, a dolog körmömre ég. Már-már rászántam magam, hogy felhívjam D.-t, amikor eszembe jutott, hogy Pirandello ötvenhat éves korában kezdte, mégis nagy sikert ért el. Gyorsan visszapiszmenttem a telefonosfiút, no hiszen, ha ötvenhat, akkor még ráérek befejezni a kereszt-rejtvénynek a megfejtését, amibe éppen belekezdtem. Ugyanis tudni kell, hogy évek óta minden héten megfejtek egy keresztrejtvényt az egyik napilapban, amely hetenként közli ezeket: szokássommá vált, kabalámmá, ha egy héten elmaradna, azt a hetet szerencsétlennek érzem. Pedig sokat bosszankodom, mert a rovatvezető úr - személyesen nincs szerencsém ismerni - „szólasmondás” címen, minden héten bevesz egy aforizmát, függőlegesen és vízszintesen a rejtvénybe. Kitűnő, jóízű népi mondások ezek, csak éppen az a bajuk, hogy nem léteznek a valóságban, úgy látszik, az illető maga találja ki, csak szerénységből vagy művészgőgből fogja rá őket a népre, mint Thaly Kálmán a hírhedt „eredeti” kuruc balladákat. Ilyen közmondásai vannak: „Ha csálé balra, jobbra bakafám” vagy „Asszonysírás repcepogácsa”. Most tessék elképzelni, milyen nehéz egy keresztrejtvényben rekonstruálni egy ilyen ismeretlen közmondást a hiányzó betűkkel. Már gondoltam rá, hogy levelet intézek hozzá, vagy nyílt utcán vonom felelősségre.

Sőt valószínű, hogy éppen akkor gondoltam erre, mert jól emlékszem, mennyire fel voltam izgatva. Ennyi volt a közmondásból: „Aki... on... terme... kuko is... szí?”. Nem akarom a kartárs úr lelkiismeretét megterhelni a feltevésével, hogy betegségem tulajdonképpen ezzel a keresztrejtvénnyel kezdődött (ki fog derülni, hogy régebbi keletű volt), de annyi bizonyos, hogy nagyon dühös voltam. Mi a csoda az, hogy „...on terme... kuko is... szí?” Ilyen nincs. Egészen bele-vörösödtem a próbálkozásba, hogy a gyanús közmondást kiegészítsem.

Ekkor indultak meg a vonatok. Pontosan, menetrendszerűen, hét óra tíz perckor.

Csodálkozva kaptam fel a fejem. Mi ez? Határozott dübörgés volt, erőlködő, lassú csikorgás, mint mikor a lokomotív kerekei lassan nekilódulnak, aztán hangosan zakatolni kezdenek, mellettünk szalad el a vonat, aztán továbbfut, a zakatolás halkul, mint az „Ej uhnyem” dallama, a munkásoké, akik hajót vontatnak.

Talán teherautó volt. Visszatértem a titokzatos közmondáshoz.

Igen ám, de egy perc múlva megindult a következő vonat, ugyanolyan ütemben. Dübörgött, zakatolt, elhalkult.

Idegesen forgattam a fejem, a mellékutca felé.

Mi az ördög, itt vonatok járnak, vagy valami új járművet próbálnak ki? Az utolsó vonatot Pest utcáin hétéves koromban láttam: gőzvonat volt, a Baross utcán közlekedett, ahol laktunk. Azóta, tudtommal, villamoskocsi van csak, az sem az Egyetem utcában.

Néhány autó csapott el, más semmi. Háromszor kaptam fel a fejem, csak a negyedik vonatnál jöttem rá, hogy hallucinálok.

Erősebb hallucinációm soha nem volt, érthető, hogy az elsőt nem ismertem fel rögtön. Sokszor megtörtént azelőtt is, gyerekkorom óta, hogy otthon üldögélve, de különösen az utcán ballagtomban, a nevémet hallom hátam mögött - egy nagyon halk, szinte süket hang suttogja: „Frici!”, mintha figyelmeztetni akarna, vagy méginkább, mintha egy szégyenlős, szegény, régi ismerős szólna, aki nem mer hangosan szólni: mintha ismerős volna a hang is, csak nem tudom, kié - elfelejtett valaki a gyermekkorból, akit halottnak hittem, távoli rokon, nem halt meg, csak nagy nyomorban van, bujkál, restelli a dolgot, de muszáj gyorsan közölni valamit velem, aztán majd eltűnik. Eleinte meg is fordultam ilyenkor, aztán rájöttem, hogy a fülem káprázik, nem nyugtalanított a dolog, továbbmentem, még kedveltem is e rejtelmes hangot. Ez más volt.

Erőszakos, lármás, követelőző hang. Vonatdübörgés, olyan erős, hogy elnyomja a valódi neszeket; a pincér mond valamit, nem hallom.

S hiába - a hangnak nem látom a forrását.

Ez bizony nem a külvilágból származik - állapítom meg csodálkozva.

De hát akkor...

Odabent keletkezett a fejemben.

Mivel semmi más tünetet nem érzek, csöppet se találok ijesztőnek. Csak nagyon különösnek és szokatlannak.

Megállapítom, hogy hallucinálok. De nem lehetek őrült, teszem hozzá rögtön, mert hiszen akkor ezt nem tudnám megállapítani.

Valami más baj van.

KESKENYFILM

Otthon vacsorázom, Cinivel január óta legényéletet élünk, édesanyja Bécsben freudizmust tanul, és a Wagner-Jauregg klinikáján neurológiát gyakorol. Ábrázoló mértanról és fizikáról beszélgetünk, az emberi konstrukciót mint gépet, hozom fel példának. Cini ötödista, nem veszi észre, hogy természetről és életről magyarázva, gyakran használom fel kísérleti nyúlakat, általános iskolai dolgok közé, mintha olyasmiről beszélnék, könnyedén, amit majd a felsőbb osztályban fog tanulni, saját elméleteimet csempésem be, amikről még senki sem tud, kipróbálom rajta. Most a gondolkodás mechanizmusa érdekl, szónokolok valamit, engramokról, „kitaposott” elektromos pályákról a központban, feltételes reflexekről, de gyorsan rátérek - mintha köztudomású dologról volna szó - kedvenc vesszőparipámra, a szervek „autonóm” működésével kapcsolatban. Szerveinknek külön-külön megvan a maguk sajátos kifejezési eszköze, „beszélni” tudnak, csak érteni kell a szavukat. Magamat hozva fel példának, ténynek állítom, amit - autizmus! - csak *szeretnék*: hogy én például, ha nyugodtan gondolkodom, és figyelem magam, körülbelül meg tudom határozni, hogy az aktuális gondolat agyamnak *melyik részén* keletkezik. Mikor számolok, szójátékot csinállok, szétbontok valamit (analízis), elől, a homlokom alatt történik valami - érzelmek, muzsika, indulatok (*szerelem*, gondolom közben, de ezt nem említem), a koponya hátsó részén keletkeznek. Magamban elhatározom, hogy ma, az ágyban folytatni fogom kísérleteimet - évek óta áltatom magam, hogy kitartó gyakorlattal *irányítani* lehetne a gondolatokat, mozgatni a ganglionokat, belülről, mint atléta az izmait, vagy zongoraművész az ujjait. Ezt az álmatlanság ellen eszeltem ki évekkkel ezelőtt, hogy el lehetne aludni minden külső szer nélkül, ha rátalálnék a képzelet-apparátusban, lent valahol, a nyúltagy felé, arra a pontra, ahonnan gépiesen el lehet zsihasztani az egész központot, kiemelni a valóságból, mint Archimédész csigája a földet, megállítani kerekeit. Cini unja a dolgot, vízipólóról beszél, és hogy magasugrásban első lett. Szerényen, de némi lódtítással (már az szemtelenség tőlem, hogy szerény vagyok - „mire szerény ön?” mondta Osvát egy fiatal költőnek) ifjúkori sporteredményeimet emlegetem. Ezzel kapcsolatban felhozom, hogy a skarlát óta, amin gyermekkoromban átestem, nem voltam soha beteg (vakbél nem számít), titokban számítok rá, hogy ezzel imponálni fogok Cininek.

Futóan eszembe jutnak a délutáni vonatok, de rögtön elfelejtem.

Reggel már nyolckor jönnek valami korrektúráért. Aztán titkárom, Dénes, jelentkezik, az iratszekrényt, amit tegnap olyan olcsón vettem, politúrozni kell, de jó lesz személyesen elintézni, rémesen becsaphatják az embert: ha magam megyek el, féláron megcsinálják. El is megyek, jóakarató főlényel beszélek az asztalossal, népszerű kifejezéseket használok, ahogy egyszerű emberekkel szoktam, de azért jólesik, hogy művész úrnak szólít, tehát „felismert”. Utána a Bucsinszkyban gyorsan „lekenek” egy kroit, tizenegyre már a kiadónál vagyok, a novelláskötetet össze kell állítani, címet adni. Aránylag hosszan tűnődöm, lapozgatom a levonatokat, melyik novellát tegyem előre, arról nevezném el a könyvet. Előbb az „Anyám” címűre gondolok, de aztán, nem is tudom miért, a „Nevető betegek”-et választom ki erre a célra, pedig nem tetszik nekem mint kötet cím: Kosztolányi „Betegek” című régi novellás kötete jut eszembe, már akkor gondoltam rá, hogy hívó és haladó íróhoz erőteljes szavak illenek, nem helyes a boldog és puha békebeli impresszionisták módján nyavalyákban tetszelegni, elismerni ezzel, hogy a művészet, viszonylagosan, valami beteges állapot, szó sincs róla, inkább különleges, magasabb egészség. A kiadótól átmegek a laphoz, riporttémát kérek, az előszobában B.-vel találkozom, szóba kerül, hogy meg kellene csinálni azt a szemlét, ha tavasszal elindítjuk, jövő karácsonyra egyenesben vagyunk. Átveszek egy levelet egy irodalmi

társaságtól, felolvasásra kérnek. Elhessegetem magamtól a lelkiismeret-furdalást, szent Isten, mennyi levélre nem válaszoltam, de most nem lehet, muszáj azzal az igazgatóval tárgyalni, meg a minisztériumba is fel kell menni, a protekció miatt, meg a jó Rózsi házvezetőnőm urának, Szabados Palinak állást kellene szerezni. Kettőre jutok haza, Cini ebéd közben gyötör valami zsúr miatt, szó sincs róla, az nem neked való. Ebéd után Rózsi kisfia, az első elemista Pali, remek mokány kölyök, palócos kiejtéssel (azt mondja: „idesapám”, meg hogy „tikhús” lesz estére) az ábécéskönyvéből magol valamit. Megüti a fülem: „Móricka olvas”, meg „Samuka ír”. Te, mutasd csak azt a könyvet. Szép, modern ábécéskönyv, sok képpel. De mi ez? Káprázik a szemem, vagy ilyen liberális lett nálunk, tudtomon kívül, a népoktatás? Az egyik ábrán ebédnél, terített asztal körül a család, mindenkinek kalap a fején. Alatta versike „Szédereste” címen. Miféle könyvből tanulsz te, Pali? Előrelapozok, kiderül, hogy egy zsidó felekezeti iskola tankönyvéről van szó. Rózsit hívom, csodálkozik, vállát vonja, ő nem érti, mi az, a legközelebbi iskolába íratta be tanév elején a gyereket, nagyon szép, tiszta iskola, a tanítónő olyan jószágos, a gyerek remekül tanul, csupa kitűnő, az igaz, hittanóra külön van a katolikusoknak. Cini gurul a földön, úgy röhög: na Pali, zsidógyerek lettél, mától fogva Smüle a neved, tincset fogsz növeszteni. Pali eleinte hősiesen és dacosan válaszolgat, de aztán bögni kezd, „nem akarok zsidógyerek lenni” ordítja. Később megnyugszik, már hancúrozik a pamlagon és mikor csiklandozom, kacarászva azt kiabálja: „hő, zsidógyereket nem szabad ám bántani!” Jól van informálva.

Szundítok egyet, mert négyre a fiatal író jelentkezett, mondanám meg neki, van-e tehetsége, érdemes-e neki... Meg fogja tudni tőlem, hogy igenis van tehetsége, éppen azért hagyja abba, sürgősen, az idő alkalmatlan. Ötkor elhatározom, hogy azt a dolgot holnap délelőttre hagyom, bemegyek az állatkereskedésbe, ahol hónapok óta alkuszom egy akváriumra („antikvárium”, ahogy Erzsí mondja). Fodor Lacival, a kitűnő drámaíróval találkozom, spiritiszta dolgokról beszél, érdeklődöm egy filmesített darabja iránt. Erről eszembe jut, hogy hatra egy amatőr filmegyesület előadására ígérek, ahol pompás keskenyfilmeket mutatnak be zárt körben a bel- és külföldi tagok. Rajongok ezért a műfajért, a jövő filmjét látom benne, igazi, egyéni művészet lehetőségét, a jövő zenéjét. Az amatőrök örömmel fogadnak, mindjárt elindítják a gépet, néhány pályadíjnyertes keskenyfilm kerül a vászonra, gyönyörű felvételek. Igénytelen kaland a spanyol tengerparton, egy kisfiú reggeli sétája az erdőben, aztán egy jelképes rapszódia.

Nini, ez nagyon érdekes lesz. Orvosi film, amerikai amatőr vette fel. Cushing professzor bostoni műtőjében egy Jackson-epilepsziában szenvedő betegen koponyaműtétet végez. Sok műtétet láttam fiatal koromban, de valóságban ilyet még nem, feszülten figyelek. Az asztalra szíjazott betegnek csak a fejét látni, a tanár nekimegy, elegáns mozdulatokkal előbb megskalpolja, a fejbőrt hátrahajtja, aztán egy perforáló nagy fúróval körbelyukasztja a koponyát, majd leemeli a fejről, mint valami sapkát. Az agyhártyát - olyan, mint egy hajlekötő háló, szinte természetellenes - tisztán, gusztusosan szétvágja, az agyvelő kocsonyáját látni, ahogy remeg és lötyög a csontcsészében. A tanár udvariasan félreáll, hogy a filmező dolgozhasson, megfordul, belemosolyog a gépbe. A jobb oldali nézőtársamhoz fordulok, hűvösen magyarázva az esetet, hogy orvosi tájékozottságomat fitogtassam. De mondat közepén észreveszem, hogy a levegőnek beszélek, partnerem szép lassan, lábujjhegyen kiment a sötét teremből. Csakugyan, elég rémes ez a műtét, még ábrában is, már csak öten vagyunk, a többiek nem bírták, fölényesen mosolygok magamban, lám, mennyivel edzettebb vagyok - igaz, elejétől fogva az a gyanú lappangott bennem, hogy be vagyunk csapva, lehetetlen, hogy ez élő ember, olyan mozdulatlanul fekszik, biztosan hullán csinálja a műtétet a tanár, demonstratív célokból, onnan is

gondolom, hogy vér alig folyik. Így is elég hátborzongató, gratulálok gyomromnak és idegimnek, jól tudom fegyelmezni magam, egyszer egy tömegakasztást is végignéztem. Egyik az öt közül, hátam mögött (tisztelóm és pszichoanalitikus) előrehajol, és suttogva emlékeztet egy régi elméletemre az emberi értelem anatómiájáról. Őszerinte ez csak jelképes, de én előkelően kifejtem, hogy valamikor a valóságban is lehetséges lesz, mire ő mosolyogva megjegyzi, hogy itt egy kis ellentmondás van, mert ahhoz, hogy például valaki rászánja magát egy ilyen műtetre, *előbb* kellene kivenni a félelem központját a fejéből. Méltánylom a viccet, de nem nevetek, mert szegény Havas barátom jut eszembe, aki huszonkét éves volt, mikor valami agydaganatban elpusztult (akkor hallottam először, hogy ilyen is van), emlékszem utolsó napjaira, elferdült arcára, a béna rángatódzásra, ahogy nevetni próbált. Hideg fut végig a hátamon, mint akkor - milyen lelkes, lángoló, rajongó, nagyszerű tehetség volt! Milyen furcsa volt arra gondolni, hogy most elviszi magával, tönkrement agyvelejében, nemcsak tulajdon életét, de a szeretettel és megértéssel alkotott képet is, amit *rólam* rajzolt ez az agyvelő: milyen borzasztó ez, egy kicsit én is meghaltam vele, és ilyen nyomorultan és ostobán! Hát érdemes hinni magunkban és másokban, ha csak ennyin múlik az egész? De aztán gyorsan megnyugtatam magam azzal a bizonyos, gyermekkoromból megmaradt, dogmává erősödött tétellel, hogy ilyesmi, természetesen, csak másokkal történhetik, velem nem.

De hét órakor, ugyanabban a kávéházban, ugyanott: percnyi pontossággal, mint tegnap, megindulnak a vonatok.

Most már nem fordulok az ablak felé, tudom, hogy belül zakatol valami, a dobhártyámon. Ahogy emlékeimet rendezve, azt a délutánt felidézem, csodálkozva kérdem magamtól e pillanatban, hogy lehet az, hogy a délutáni mozi emléke nem társult bennem a furcsa új tünettel, azzal a zakatolással, aminek oka (ma már tudom) a carotis nevű ütőér izgalma volt. Eszembe se jutott párhuzamra gyanakodni, kicsit bosszankodtam, és rögtön elhatároztam, hogy a fülemmel van valami baj, lehet, hogy zsiradék gyűlt össze a járatban. Ezt nem szeretem, kedvelem a tisztaságot, és túl szépnek igazán nem mondható testrészeimre éppolyan hiú vagyok, mint egy moziszinész vagy egy fiatal nő. Csak persze okosabb vagyok, hogy ezt észre lehessen venni rajtam, itt is általánosító elmélettel kábítom el intellektuális önérzetemet, mely tiltakozik ellene, hogy a testemet éppoly fontosnak tartsam, mint a lelkemet, a létért való harcban. Kieszelttem, hogy az élő testnek, végig a természetben *kettős* jellege van: egy belügyi, életfenntartó, egy, mondjuk így, szexuális. Ennek megfelelően *minden* szervünk kétféle, egészen különböző célra és feladatra van berendezve: a szem nemcsak látószerv, de vonzó ékszer is, örökmécs, mely magába szédíti a másnemű embert, a fül nemcsak arra való, hogy halljunk vele, de arra is, hogy enyelegve cibáljuk, s a száj, a szerelmes ifjú számára nem a bélcsatorna felső nyílása, evésre való eszköz, hanem maga a megtestesült csók. Legélénkebben ez a tendencia a nemi szervek körül mutatkozik, melyek takarékosági célból, végig az egész állatvilágon, az emésztés végső következtetéseit levonó szervekkel vannak összekapcsolva.

Egész életemben élénken igyekeztem magamban külön tartani ezt a kettősséget, azért hagytam magamon lógni lelki hiúságom (önfenntartó ösztönöm) ellenére, testi hiúságomat is, ezt a kényes, oly könnyen sebezhető, annyi szenvedést okozó ballasztot.

Így hát másnap, újra elhalasztva a tegnapi elintéznivalót, beállítottam a klinikára, a jó nevű fül-specialista tanárhoz. Szerény, rokonszenves, fiatal ember, nagyon kedvesen fogadott, meghívott rendelőjébe, ahol tudományos kérdésekről is beszélgettünk, még készülő érdekes szakkönyvének egy fejezetét is ideadta, látván, hogy érdekel a dolog. Orromba, kedélyes csevegés közben, hosszú drótot dugott vattával, ami az Eustach-csőön át fülembe szaladt. Fogamat csikorgattam, hogy ne tudjak tiltakozni, úgy tettem, mintha észre se venném, mikor kihúzta a drótot, folytattam az elkezdett mondatot. A végén odavetően megjegyezte, hogy füljáratgyulladásom van, és ezzel bőségesen magyarázható a hallucinált zakatolás. Ezután mint humorista, elmondtam neki, hogy egy selypítő orvos a szülészhez küldte egyik nőismerősömet, aki fülészt értett, járt is hozzá, elhanyagolta valódi baját, s a végén belehalt a félreértett betűbe. A tanár úr jót nevetett a helyszínen rögtönzött anekdotámon.

RÖVID HETEK ÉS EGY HOSSZÚ PILLANAT

„Munkás embernek rövidek a napjai, hosszú az élete.” Már az iskolában tetszett nekem ez a mondás, bár mindig éreztem, merőben hamis, s ami a legnagyobb baj, még fordítva sem használható. Fő az, hogy paradox, önmagának ellentmondó, s ezért jó irányban keresi az igazságot, ahová tapasztalatom szerint csak ellenkező oldalról lehet elindulni, lévén a lét kettős, pozitív és negatív áram harcából származó valóság. Annyi bizonyos, hogy ezen a három héten, április elejéig, erősen dolgoztam és szaladgáltam, de napjaim azért nem voltak rövidek, sokat töprengtem és fecsegttem, valami nyugtalan és fárasztó élénkség vett erőt rajtam. És nem hagyott békén az „elintéznivaló”. Életem folyamán ez a homályos érzés, hogy nekem valami „elintéznivalóm” van, valamit otffelejtettem, valamiért vissza kellene menni, valamit s még-hozzá a legfontosabbat, kihagytam, holott éppen a *valamiről* van szó, különben talán nem is jöttem volna a világra - ez a noszogató, sürgető parancs gyakran jelentkezett, de soha ilyen határozottan és makacsul. „Le kellene tenned a doktorátust” - mondtam magamban gúnyosan, Imre barátomra gondolva, aki egyszer bevallotta, hogy viharos és kalandos életének döntő pillanataiban mindig jelentkezett benne ez a hang, hogy talán mégis jobb lett volna annak idején letenni a doktorátust, ahogy a szülei akarták. De mit kell nekem elintézni? A kusza selyemgubancban egy fonalat keresek, aminél fogva aztán az egész gubót le lehetne bonyolítani. Mindig azzal nyugtattam meg magam, hogy hiszen mindegy: ha a lánc megvan bennem, akármelyik szemét fogom meg, mindig az egész lánc megmozdul. Ezért írtam annyi rengeteg cikket is például, az egyetlen, ezerkötetes regény helyett, amit gyermekkoromban terveztem.

Egy költő barátom, kissé tág értelemben, azt magyarázta, hogy „magamat keresem”. Igen ám, de akkor *ki* az a magam és hol találom meg a sok közül, akiket itt vagy ott felfedezek, miről ismerem meg?

Egy délelőtt minden ok nélkül befordulok a vásárcsarnokba - lödörgök a pultok közti utcákban, nézegetem a főzelékes kupacokat, gyümölcsdombokat: a káposztásteknők, uborkáshordók sárgán és zölden kérkednek. Mint drága pointe-lace csipkék, függenek a zsigerek a mézárszék előtt, sajthegek ingerelnek, hogy fúrjam át magam, alagutat vájva, mint a kukacok; kettészelt harcsák rózsaszín húsa dagad a vizes deszkán. Sokszor hittem magamról, hogy tulajdonképpen haspók vagyok, utóda ősömmek, az egysejtű amőbának, aki mindent bekap, ami útjába kerül. Különösképpen nincs étvágyam, a szokásos kóstolgatás is elmarad.

Másnap a vágóhídra megyek ki, azzal áltatom magam, hogy riportot fogok írni. Ökröt vágnak éppen: halkán bölgve, kelleetlenül ódalog a fal mellé, de azért nem ellenkezik. Lesüti a szemét, ahogy a legény elébe áll, szétterpesztett lábbal, magasra emelve a taglót - mintha restellné a dolgot, de belenyugszik, hogy be kell tartani az emberrel kötött szerződést, mely szerint élete utolsó éveiről lemond, hogy az első éveket gondtalanul, harc nélkül, jó legelőn tölthesse. Mint egy darab rongy, ruhacsomó, ami alól kihúzták a fogast, rogyan össze, nehéz puffanással, ahogy a tagló lesújt. Rossz hangulatban megyek el, a riportot nem írom meg, nincs étvágyam.

Azon kapom magam, hogy régi ismerősöket látogatok meg, *visszamegyek* olyan helyekre, ahol először se éreztem jól magam. Ruhát rendelek, szokatlanul sokat veszekszem a szabómmal, végre - előleget veszni hagyva - nem csináltatom meg.

Egy délelőtt a Kerepesi-temetőben találom magam, az igazgató úrnak magyarázom, hogy mennyire ellene vagyok a halottégetésnek (megint szóba került a lapokban a krematórium) - erőszakos dolognak találom: a holttest nem olyan *nagyon* halott valami, mint ahogy hisszük, vagy legalábbis nem lehet tudni biztosan, nincs-e rá szükség: nem is a természetre gondolok, a nitrogénre, ami a növényeknek kell, de hátha egyszer kiderül, hogy *nekünk* magunknak, a lelkünknek, vagy annak a valaminek, amit így hívunk, fontos, hogy éppen *így*, ilyen lassan bomoljon fel, ahogy szokott - talán az asztráltest ebből a maradékból szedi össze a maga finom anyagát. Hazamenet nagyon restellem magam, ez most azt hiszi rólam, misztikus okkultista vagyok. Pedig csak azt akarom megértetni velem, hogy mindennek megvan a maga tempója, időrendje, nem szabad semmit elhamarkodni.

Így telnek a napok, néha elmegyek a fületem kezeltetni, mert a vonatok állandóan indulnak azóta is, pontosan hét órakor délután, a fejemben - már megszoktam, nem sokat törődöm vele, néha szinte mulattat, nem is bánom, hogy a dolog nem szűnik. Valahová mennek a vonatok, majd csak megérkeznek egyszer.

Régi barátommal, a nemes költővel és stilsztával, és egy érdekes idegorvossal, akivel itt ismerkedtem meg, együtt vacsorázunk H.-nál. Barátom, már ötvenéves és komoly polgár, szerelembe esett, regényesen hallgatag, titkolódzó, úgy viselkedik, mint húszéves korában, még arcban is megfiatalodott. Vacsora után egyedül maradunk A.-val az utcán. Irigykedve beszélek barátunkról, hogy milyen szenzációhoz jutott ezzel a szerelemmel. Megdöbbenve értesülök, hogy nagyon beteg, komoly szervi baja van: ezúttal azonban elmarad a rendesen velejáráó gondolat, amit a múltkor a keskenyfilmnél is éreztem, hogy velem ilyesmi nem történhetik.

Az idegorvossal, aki pszichoanalitikus, beülünk egy kis kocsmába, ahol csak ketten vagyunk. Vörösborot iszunk. Érdekes, túlfűtött lélek, csupa gondolat és ötlet: magas, nagy fejű, nagy testű ember, kerek gyermekarcú, engem Thomas Mann egyik romantikus hősére emlékeztet. Azt mondja, egy időben erősen foglalkoztatta őt, amit írtam, analitikusan érdekelttem, van is egyéni képe erről a tárgyról. Elmesélem, hogy az utóbbi napokban mennyit mászkáltam mindenfelé, mikkel foglalkoztam, mintha leltárt akarnék csinálni, pedig nem a *múlt* felé forduló természet vagyok, még ma is hiszek a korlátlan lehetőségekben, utálok a fatalizmust. Mosolyog, fejét rázza, biztosít róla, hogy ez nem is attól van, de azért úgy beszél rólam, mint egy régi íróról, akiről saját szavait idézve lehet ítéletet mondani. Panaszodom a vonatról, és hogy mostanában gyakran fáj a fejem. Ez nagyon érdekli, rejtelmes kérdéseket tesz fel, aztán váratlan módon, merész ugrásokkal, ahogy analitikusok szokták, olyan „diagnózist” csinál, amiben a fülzúgás és fejfájás szervi összefüggésben áll karakteremmel, vágyaimmal és csalódásaimmal, gyermekkori emlékeimmel és egy bizonyos novellával, amit húsz évvel ezelőtt írtam, és amiben szemeteslapátról volt szó. Hazamenet jó hangulatban vagyok, mégis csak valami ez a lélekelemzés, gondolom némi bűnbánattal, amiért annyit csúfoltam őket - alapjában véve ez a laikusok szemében groteszknek látszó ugrálás a képzettársítások közt, ez az egzakt és óvatos kórrajz és nem a konzervatív természettudomány, amely csak a testet figyeli, és mégis ugyanazt próbálja csinálni a beteggel, mint a cigányasszonyok: *jóslatokat* mond, prognózis címén, ha valami baja van az embernek - a lélekelemzés soha nem esik ebbe a hibába, őt csak a múlt érdekli és nem a jövő, ami úgymint attól függ, hogy az ismeretlen léleknek mik a szándékai? A test, komoly ember számára, érdektelen jelenség, csökevény, rossz ruhája a léleknek.

Még másnap is, kora délután a kávéházban, a beszélgetés hatása alatt vagyok. Nagyon is igaz azokkal a gyerekkori ízekkel, és a szemeteslapátban is van valami - lám, máris jobban vagyok, mert egy kicsit kibeszélgettem magam. A fejfájás is szépen el fog maradni, hiszen a testi bajok, amiket természetesen mindig a lelki állapot okoz, maguktól elmúlnak, ha az időszerű ok *tudatossá* válik bennünk. A lelkemen van a sérülés, azt kell kikúrálni, aztán minden rendbejön. Nem is volna rossz analízisbe menni. „Menj analízisbe, Ofélia” - mondja a modern Hamlet kedvesének. Lám, már a humorom is visszatért, megint a régi vagyok.

Egyszer csak valami furcsa történik.

Szemben velem, a tükör mintha elmozdulna. Nem nagyon, egy kicsit, pár centiméterrel, aztán úgy marad. Ez nem volna baj, lehet káprázat, éppen olyan, mint a dübörgő hallucinációk. De mi ez?

Igen, mi ez a... ez a ízé... ez a furcsa. Ugyanis az a furcsa éppen... hogy nem tudom mi, sőt talán éppen csak az, hogy nem tudom mi van, és mégis van valami, ami még sohasem volt, illetve nincs valami, ami mindig volt, mióta élek, és eszméletlen vagyok, csak nem szoktam törődni vele. Fejem se fáj, vonatok sincsenek, semmi se fáj, nem lüktet a szívem se... ellenben...

Ellenben az egész dolog, velem együtt, elvesztette létezésének bizonyosságát. Az asztalok állnak, két úr megy keresztül a helyiségen, előttem kancsó, víz, gyufatartó. De mindez kísértetiesen és ijesztően *esetlegessé* vált, mintha csak véletlenül lenne ott, ahol van, éppen úgy másutt is lehetne. S ami a leghihetlenebb, az se biztos, hogy én itt vagyok, vagy hogy ami itt van, az én vagyok - az is lehet, hogy a kancsó víz ül itt a díványon, és én állok helyette a tálcán. Az egész mindenség, mintha kihúzták volna alóla a talajt, hullámszéli kezd. Az az érzésem, hogy meg kell kapaszkodnom. De mibe? Az asztalba vagy a pamlagba nem, mert az is hullámszéli, nincs sehol egy fix pont... csak odabent, a fejemben, ha találok egy képet, emléket, kapcsolódást, amiben önmagamra ismerek... Vagy akár csak egy szót.... „Valami tévedés...” próbálok motyogni, görcsösen... „tévedés...”

Na...

A tükörben meglátom az arcom, fehér, mint a kréta. De hiszen akkor...

„Gutaütés”, villan át rajtam. Elpattant egy ér valahol. Még azt is megállapítom, hogy másformán képzeltem el. Mindig azt hallottam, magam is mondogatom, hogy mennyivel szebb, egyszerűbb, mint egy hosszú, kínos betegség - egy pillanat és vége az embernek. Mintha főbe lőnének. Nahát, súlyos tévedés volt. Az igaz, hogy csak egy pillanat - de ez a pillanat hosszabbnak látszik egész eddigi életemnél. Még csak a felében vagyok ennek a pillanatnak, és mégis iszonyúbb a most következő, másik felére várni, mint az elítéltnak, akit holnap reggel akasztanak. Az emberek rosszul mérik az időt - egyetlen mérték van, az *átélés* sebessége, mint Wells „Időgyorsítójában”, ahol a benyomások tempójához képest fél esztendő egy perc.

Szó sincs róla, hogy ez jó, vagy legalábbis jobb a fájdalomnál - nincs az a kínszenvedés, aminél ez ne lenne rosszabb, pedig nem érzek fájdalmat. Odakint süt a nap, látom a fényt, és mégis idebent a fejemben, hirtelen elsötétedik. És egyetlen érzésem van már: ha a pillanat másik felében nem tudom, üstökön ragadva, víz fölött tartani magam, akkor a következő pillanatban nem parancsolok többé a hajón, nem uralkodom a milliányi részecske és szervecske és sejtecske fölött, akiknek születésem pillanata óta királya vagyok - ez az egész, fellázadt népség közömbös tárgygyá változik, és ez a tárgy, felszabadulva zsarnoki önkényem erőszakoskodása alól, elfoglalja régebbi, kellemes, természetes helyzetét a gravitációs térben.

Vagyis magyarul: azonnal lecsúszok a földre, és elvágódom.

A testem, ez a szálnalmas rongydarab, rendbe jön, mint anyag - de mi lesz velem, a birodalmát elvesztett fejedelemmel?

Iszonyú hosszabb minden inkvizíciós kínpadnál. Ezt már akkor mondom, borzongva, mikor lassan kezdek magamhoz térni.

Igen, igen, kétségtelen, ezúttal a gutaütés elmaradt, de egy illúzióval lettem szegényebb - nem vágyom többé ilyen halálra.

Nagyon utálatos volt. Vagy talán csak azért, mert nincs igazi hitem? Szörnyű, szédítő érzés, hogy *itt* tudok csak megkapaszkodni, ezen a parton - ha ez csuszamlani kezd, képtelen vagyok átdobni a horgot a túlsó partra -, odaát semmit sem látok.

Nem, nem, más baj van itt.

Az a baj, hogy nincs múlt és jövő; mint ahogy eddig áltattam magam. A valóság mindig *jelenvaló*, egyetlen *pillanat* a valóság, *örökké tartó*, egyetlen pillanat. Ez nem rövid és hosszú, a pillanat, ami *van* - ez az egyetlen módja a létezésnek, és ebből a bűvös körből, a pillanat börtönéből nincs, nincs menekvés.

Mert halálom pillanata éppen olyan jelen pillanat lesz majd, akkor, mint a mostani, mikor meg-hökkenve próbálom összeszedni magam - az is *jelenben* fog lejátszódni, nem a jövőben, ahogy önmegnyugtatómra elhittem magammal. Mert jövő *nincsen*, ez csak olyan szólásforma.

Az orvos, akinél fél óra múlva jelentkezem, meg se vizsgál. Felét se mondhatom el a tüneteknek, fölényesen legyint. Nincs itt, drágám, se fülhurut, se gutaütés. A lélekkutató bácsit is hagyjuk egyelőre. Magának nikotinmérgezése van. Azonnal beszüntetni a cigarettát.

A STRUCC VÉDEKEZIK

Ha visszanezve, mostani eszemmel gondolok ezekre a napokra, olyan furcsának és érthetetlennek látom viselkedésem, mint amilyen az első húszéves szerelem idején lehetett. Mint akkor, most is valami tehetetlenségi nyomaték pörgetett magam körül, s nem voltam hajlandó észrevenni azt a nálam hatalmasabb vonzó Erőt, ami, mint kavicsot a parittyá, forgatott nagyobb pályámon. Akkor a Nagy Ösztön formájában *magához rántani* igyekezett az életközpont, most (ma már tudom) *el akart hajítani* az érintő irányában, a sötétségbe. De vonzást és taszítást ugyanaz a törvény kormányoz, s én, hetyke kis bolygó, úgy látszik, megint valami üstökös-félének képzeltem magam, ami tulajdon útját járja, csak belső parancsnak engedelmeskedve, függetlenül kozmikus rendszerektől. S mint ahogy akkor vadul és tágra meresztett szemekkel belérohanni véltem az egek kráterébe, hogy majd megbirkózom vele, most azt hittem, nem talál rám a Fekete Nap, ha elrejttem fejem a homokba.

Tizenhárom éves koromban egyszer, Szentendrénél, átúsztam a Dunát. Alkonyodott már, senki sem járt a parton. A közepén elfáradtam, a víz sodra erősebben kezdett ragadni magával, mint gyenge karjaim, láttam, hogy kilométerekkel kerültem el a szigetet a ponttól, ahol ki akartam kötni. Egyszerre csak, mint a villám, belém nyilallt a nyirkos ijedelem. Lihegve álltam meg, vizet tapostam, hogy szívdobogásom csillapodását bevárjam. És ekkor vonítást hallottam a hátam mögött. Egy kis kutya, ma sem tudom, miért, utánam úszott, és nyilván ő sem bírta már, kétségbeesetten vergődött, megtört szemekkel nézett rám. Ez a segílyt kérő vonítás magamhoz térített. Elszégyelltem magam, amiért már-már segítségért kiáltottam magam is - mint egy hitvány kis kutya -, nekirugaszkodtam, és jó messze elértem a szigetet. A kutya egyenesebb vonalban szintén kivergődött, boldogan csóválva futott elém, mialatt - este lett már - a komp felé bandukoltam. Úgy tettem előtte, mintha semmi se történt volna, füttyörésztem, de a hátamban ott borsózdott, hogy milyen hidegen és gúnyosan és közönyösen futott mellettem a víz, mialatt fuldokoltam.

Egyszer meg egy éccakai reklámrepülőgépen, ócska kis lélekvesztőn, mikor lefelé jöttünk, a szárnyak alól lángok csaptak elő. Mögöttem a pilóta valamit ordított, nem hallottam, azt hittem, le kell ugornunk, kezdtem magam kiszíjazni. Érdekes, határozottan emlékszem, hogy *akkor* pillanatig sem voltam megijedve, meg voltam győződve róla, hogy száz-százötven méter magasból nyugodtan le lehet ugorni, legfeljebb kicsit megütöm a bokám. Mikor földet értünk, kitűnt, hogy nem lángok voltak, a pilóta magnéziumfáklyát gyújtott meg, hogy kivilágítsa a leszállást.

Ennél a második kis kalandnál, úgy tudtam, nem volt halálfélelmem, mint az elsónél, csak a fejem fájdult meg. Úgy látszik, mégis éppolyan mély nyomot hagyott bennem, mert ezekben a napokban egyszerre csak álmodni kezdtem mind a két emlékről, de együtt szerepeltek. Úszom a hűvös, gúnyos, közömbös Dunában, vergődöm, sötét van, nem látom a partot, a kutyát sem látom, de a vonítása ott nyúlik mögöttem, szüntelenül. Vadul félek, sokkal jobban, mint akkor, mikor megtörtént. Aztán kóválygunk, és siklunk lefelé az éjben, a kis vászon szárnyú gépen - mind a két szárny lángokban áll, a repülőtér pedig hihetetlen mélységben ködlik alattunk, mint egy fekete lyuk. És *most*, álomban, tudom, hogy halálos veszélyben vagyunk. De a pilóta sárga arca, sovány halálfej, éppolyan gúnyosan vigyorog, mint előbb a víz. És hallom a vonítást is.

Nappal ezeknek az álmoknak hangulata nyomokban sem jelentkezett. Végeztem a dolgom, közben jegyzeteket csináltam egy készülő regényhez, ami nagyon foglalkoztatott - a pénz tragédiáját akartam megírni, ravasz és érdekes mese keretében. Különben minden úgy megy, mint eddig: fontos teendőimet halogatom, ráérősen, álmodozom a jövőről, mint a gyermek, aki - ha terveit nézem, hogy mi mindent akar átélni életében - hatezer évre rendezkedik be, nem hatvanra. Teljesen megfeledkezem az ökörről, amit a vágóhídon láttam. A jelentkező kis bajokat tovább is „kellemetlenségnek” nézem, mint azelőtt. Megnyugodva benne, hogy az ájulás, ami meghökkentett, nikotinmérgezésnek tulajdonítható, abbahagyom a cigarettát. Meglep, hogy nem is megy olyan nehezen - a nikotinszomj csak néhány napig idegesít, aztán elmarad, már dolgozni is tudok füstölés nélkül.

Megállapítom, hogy első eszméletzavaromnál is az ijedtség volt nagyobb, mint a tényleges baj - az ijedtség ijesztett meg, semmi más. Mikor másodszor jelentkezik, ezúttal valami kóválygó szédülés után, már úgy fogadom, mint ismerőst - sokkal kevésbé hat rám tragikusan. Tudom, hogy pillanatokig fog tartani, aztán elmúlik, nyomtalanul. Persze, nikotinmérgezés, nem megy olyan könnyen a dolog, a leszoktató kúra elején (valahol tanultam is) még fokozottabban szoktak jelentkezni a tünetek, mint heveny állapotban. A vonatdübörgéssel és szédüléssel együtt beveszem a „rezsibe”, műsoromba iktatom, napi teendőim közé számítom fel. Este, hat órakor jön a szédülés - eleinte furcsa, hogy minden kóvályog, tompán kering bennem, de aztán megszokom. Hét órakor a vonat jelentkezik, újabb szédülés - aztán, néhány pillanatra az ájulás. Ezt már előrelátóan fogadom, mikor érzem, hogy közeledik. Ismerőseim, kik bejárnak hozzám, néhány napig csodálkozva néznek rám, de látván, hogy egyébként semmi bajom, csevegek, vitatkozom, viccelek, belenyugszanak, elhiszik, hogy hozzám tartozik, mint valami rossz szokás. Annyira rendszeressé válik a dolog, hogy egy naptól kezdve, mikor az ájulást lecsapni érzem, diszkrétan intek Tibor pincérnek, aki már tudja, miről van szó. Észrevétlenül mögém áll, felemelkedem (könnyűnek érzem magam, mint egy léggömb), hátraszegem a fejem, ő megfogja a derekam és hátul a nyakam, feltűnés nélkül kivezet a kávéházból. Kint, az utcán (még hűvös van, jót tesz a levegő) nekitámaszkodom a falnak és várok. Ha ismerős megy el mellettem, csodálkozva megfordul, derülten, szerényen és biztatóan mosolygok rá, néha még mondok is egy-két szót, mint aki álmában beszél. Autogramot is adok a kisfiúknak, ha felismernek. A mozdulat, amivel kinyújtom a kezem, olyan, mint az alamizsnát kérő koldusé. Aztán óvatosan a mellékcába fordulok, ahol pad áll a járda szélén: ráereszkedem, az ájulás után szépen felállok megint - ma már nem lesz több, visszamehetek a kávéházba. A társaság még ott ül, pillanatra elhallgatnak. Magam veszem fel a társalgás fonalát, jól emlékszem, hol hagytuk abba.

Így szaladnak a napok. Cikkeimen, amiket írok (most, hogy megnézem a „főkönyv”-ben), nem látni semmit, vagy csak erőltetve, ha utólag magyaráznám belé. Ilyen címeket találok: „Turi Dönczi megadja neki”, aztán „Gondolkodom” (nem filozofálás, krocki), aztán „Tizenkilencedik század” - csupa pillanatkép, semmi „rezümé” - legfeljebb a „Köd” címűre gyanakodhatnék, de ez a „Tizenkilencedik század” folytatása.

Közben két új tünet. Az egyiket könnyen hozzácsapom a többi háromhoz (vonat, szédülés, ájulás). Szédülés előtt görcsös, brutális fejfájás szorítja össze hátul a koponyám - olyan éles, percekre, hogy a lélegzetem kihagy. Ez egy régi dolog feltámadása, nem veszem komolyan, aszpirin és piramidon, úgy-ahogy, segít rajta.

A hányás április elején tör rám.

Egy reggel (ez a különös, hogy éhgyomorra) egyszerre csak, de olyan hirtelen, mintha megcsömlötem volna, émelyegni kezdek.

Lehetetlen, mondom magamban, ez valami tévedés, hiszen semmi sincs a gyomromban. Igyekszem „kellemes képzetekkel” elnyomni a gyomor úgynevezett „perisztaltikus mozgását” a visszafelé fordult lüktetést, mint az álmatlanságot. De egy perc múlva már ugrom ki az ágyból, s bár még nem hiszem, hogy a gyalázat csakugyan ki fog törni, a mosdó felé hajolva nyitott szájjal várok, államra nyál csorog. A fürdőszoba enyhén forogni kezd, mintha részeg volnék. De nem vagyok részeg, kínosan jól és élesen figyelek. Csikorgó fájdalom, bárzsongom megmoccan: ez már ökredezés, előredöntöm fejem. Megint abbamarad, az émelygés azonban nem múlik, tovább kell várnom. Sokáig tart a dolog. Szerveimet képzelem magam elé, teljen az idő. Látom a gyomor lombik alakú vonalát, ahogy kínlódva vonaglik, a duodenum görcsösen összezárul, nem enged lefelé semmit, a regurgitációs epeömlés szünetel, a gyomortartalom kavarog - „feszít a kórányag, a zagyva táp” - csak már túl volnék rajta. S ami a legutálatosabb, azon kapom magam, hogy már megint „színészkedem”. Ezt régen figyelem magamon, egész elméletet csináltam hozzá, időközben, egy „színészi világszemlélet” lehetőségének körvonalai alakultak ki, világszemlélet és világkép, amelyben semmi sem „létezik”, mint olyan, minden csak „szerepel”, a csillagok mennyei ensemblét és az almafa almafát játszik. Mozdulataimról sokszor fedeztem fel, hogy nem eredetiek, a cigarettát úgy tartom, ahogy apám tartotta: fejfordításom egy volt miniszterelnök mozdulatára emlékeztet, ahogy csodálkozva fordult felénk, újságírók felé, mikor a karzaton egyszerre csak kiabálni kezdtünk. Csak ha egyedül vagyok, válik néha tudatossá bennem a kényszermodor, tudatossá és ellenszenvenessé. Emlékszem, mikor először ültem repülőgépen, ócska, primitív masina volt, békebeli. Mire a levegőbe emelkedtünk, abba kellett hagynom a társalgást, vezetőm előttem ült, senki sem látott. Zavaromban kiegyenesedtem, köhécseltem, szám elé tartott tenyérrel, pedig nem is kellett, aztán kezeimet próbáltam elhelyezni, hanyagul felraktam őket a párkányra, aztán felváltva ölembe tettem őket, előkelően doboltam ujjaimmal, ahogy Hegedűstől láttam, a drámai jelenetben. Most is, a hányásra várva, szétterpesztett lábakkal, kissé oldalt fordultam, mintha fontos volna, hogy a „vonal” jól hasson, tenyeremet bánatosan emeltem homlokomhoz, mikor észrevettem magam a tükörben. Rögtön ezután három-négy rövid lökésben, kiadtam magamból a sárgás folyadékot, dühösen és jajgatva, mintha valamennyi zsigeremtől akarnék megszabadulni, egyszer s mindenkorra.

Másnap, ugyanerre a komédiára ébredvén, nem halogattam tovább a vizsgálatot. Azzal a fenntartással, hogy hiszen nem vagyok beteg, csak valami hibás beidegzés történt, harcra készen beállítottam H. tanár úrhoz, akivel sokat vitáztunk valamikor vallás erkölcsi kérdésekről: rendkívül tehetséges, sok irányban művelt, lobogó, nyugtalan elme. Most egyszerre ünnepélyes lett és szűkszavú. A szokásos kopogtatás, vérnyomásmérés és információk után egy másik fülészhez küldött leletet kérni, egyébként nem volt hajlandó nyilatkozni. Bosszantott ez az oktalan titokzatosság, végre is rólam van szó, nem róla, nem nekem kell alkalmazkodnom az ő „orvosi” módszeréhez, hanem neki az én jogos kívánságaimhoz. Csak napok múlva mentem el a fülészhez, nem is vittem vissza a leletet, egyébként a fülész - szép arcélú, érdekes ember, olyan, mint egy moziszínész - fölényesen legyintett első fül-leletemhez, szó sincs hurutról, zongorahangoló megirigyelhetnék a hallásom. Különben miért nem voltam tegnap a főpróbán?

Rögtön és szívesen elhatároztam, hogy nincs ennek semmi értelme, majd én magam csinálom diagnózist. És nem vettem észre, hogy már régen benne vagyok a „disszimuláció”-ban, abban a sajátos magatartásban, amivel néha örültek is próbálkoznak, hogy panaszkodás helyett inkább

letagadják tüneteiket. (Természetesen leginkább önmaguk előtt.) A jó, megbízható, komoly orvosokat kerültem, bosszantott, hogy nem hajlandók beugrani „érdekes” vagy inkább fantasztikus feltevéseim tárgyalásába - azok társaságát kerestem, akikkel lehetett kalandos biológiai témákról beszélni, belementek az én lóugrásszerű logikámba: hiúságomnak hízelgett, hogy jobban érdekelle őket az ember, mint a páciens. Ezek közt aztán találtam olyan, nekem megfelelő médiumot, nem is egyet, akit rá tudtam vezetni, hogy a végén azt állapítsa meg, amit én előre elhatároztam: szuggeráltam nekik, hogy mit mondjanak, aztán nagyon meg voltam elégedve magammal, hogy énnekem milyen jó orvosi ösztönöm van. Így lassanként kialakult bennem a meggyőződés, hogy az idült nikotinmérgezéshez gyomoridegesség járult, és hogy Karlsbadba kellene mennem, ha volna pénzem és időm, ebben a robotban.

- Miért mégis folyton jobb felé? - mondta egy nap Cini, akit az iskolába kísértem.

- Hogyhogy jobb felé?

- Folyton jobb felé tartasz, utánad kell igazodni, egyszer neki fogsz menni a falnak.

Akkoriban Thomas Mann zseniális bibliai trilógiáját olvastam, éppen Jákobról meséltem Cininek lelkesen, nem vettem tudomásul figyelmeztetését.

De este, mikor elégedett sóhajjal kinyitottam a könyvet (a középső kötet hetvenharmadik oldalán tartottam), többszöri szemdörzsölés és szemüvegpucolás után végre tudomásul kellett vennem, hogy már nem látom jól ezeket a nagy betűket. Új szemüveg kell, bólintottam rezignáltnak, majd holnap bemegyek a klinikára.

Nem mentem be, a MÁV-hoz kellett sietnem jegyért. A feleségemtől levél jött, panaszkodott, látni akarja Cinit, ha vasárnapra nem hozom fel Bécsbe, abbahagyja az egész stúdiumot.

Levele végén szemrehányást tett „mi ütött magába, nem tudom elolvasni az írását, csupa krikszkraksz és lefelé tartanak a sorok, magának megváltozott a manuskriptuma”.

TALÁLKOZÁS EGY HALDOKLÓVAL

Esős, nyirkos rosszindulatú reggel a piszkos bécsi pályaudvaron, mikor 11 felé az Árpád sínautón Cinivel megérkezünk. Minden tavasszal van néhány ilyen nap, a rosszkedvű természet mintha meg akarná gondolni magát, hogy most az egyszer nem tartja be a sorrendet, átugorja a nyarat, amit annyiszor rendezett meg, óriási befektetéssel, újra átfestvén, anyagot nem kímélve, zöldre és aranypirosra és kobaltkékre az egész óriási csarnokot, gyümölcsök és madarak és bogarak monstre-kiállítását, szikrázó tűzijáték és csodálatos központi fűtés kíséretében. Átugorja a nyarat, ami soha még nem hozta be neki költségeit, amibe soha nem találta meg számítását - átugorja, visszafordul a télbe. Telet váró őszi didereg, őszi lucsok locsog a köveken, kíméletlen, kellemetlen őszi szél mérgelődik és zsörtölődik az utca során, köhögve, kehesen, mint egy öreg ember.

Vizesen, köhécselve szállunk ki a josefstadi ház előtt ebből a furcsa bécsi taxiból, ami podagrásan recseg és ráz, s magas tetejével különben is olyan, mint egy kopott divatjamúlt gavallér, kürtös kalapban. Öngysága H.-éknál lakik. H.-né ideges, intelligens asszony, emigráns környezetben, század eleji típus, intellektuálisan finom, tanult, az irodalomkedvelő, régi pesti világból. Ura, kitűnő orvosa a legjobb bécsi idegklinikának, egy hónappal ezelőtt, tudatos elmezavarban, hurokkal egy szék lábához kötözte, és a földön megfojtotta magát. Soha nem ismertem, nagyon sajnálom szegényt, özvegyét is, szerelmi házasság volt.

Ürügerincet ebédelünk a közeli tipikus kiskocsmában. Elég jó hangulatban vagyok. Szóba kerül, hogy a bécsi Ravag-nál viaszlemeze fogok beszélni, Pesten, majd szombaton, saját előadásomat hallgathatom a rádióban. Futóan említem, hogy az utóbbi időben gyakran fáj a fejem, örülök, hogy senki se hallja, véletlenül heves vita folyik éppen, zajos hozzászólások, egy bizonyos pletykáról, két érdekes ismerőssel kapcsolatban.

Ebéd után Cinivel lődörgünk a Grabenen. Először van Bécsben (és egyáltalán a határon túl), csupa izgalom, amit előkelően leplezni próbál, a Stefansturm magasságát igyekszik kiszámítani trigonometriával, mint telivér ötödista. Pillanatok alatt kiismeri magát, már jobban tudja nálam Bécs térképét, épületekre talál rá, amiket sohase hallott, mint egy szimatoló kölyökkutya Jack London regényeiből, arra is emlékszik, ami apja életében történt, nemcsak tulajdon életére. Láthatóan kellemetlenül érinti, mikor kalandos felfedező sétánk közben egyszerre csak meg kell állnia:

- Mi az, apa?

- Semmi, fiam, kicsit pihennem kell. Ne szólj anyádnak, tudod, mostanában néha rám jön, mindjárt elmúlik.

Lihegve támaszkodom egy hirdetőoszlopnak, nagyokat, szabályosakat lélegzem, szűkölve magamban, hogy el kell kerülnöm az ájulást, undorodom a nyilvános, hát még utcai szerepléstől. A roham csakugyan elmúlik. Élénken megindulok, gyorsan másról kezdek beszélni, Cini örül, hogy folytatjuk Stanley úttörését a bécsi őserdőben.

Este érdekes lokálba megyünk, alkalmi zsargonkabaré ezzel a címmel: „Szonya a plüssdíványon”. Tehetséges zsidó lány, a hitlerista Németországból kiutasították, most élelmesen és makacsul tengeti tovább azt a ritka módon stílszerű, egységes valamit, ami az élete is és a művészete is. Minden tudatos és szándékos körülötte, a levegőtlen pincehelyiség, rossz szagú

díszletek, kényelmetlen asztalok, émelyítő italok és pocskék fekete. Valamit hangsúlyozni akar mindezzel. Társa bajuszos, hosszú ember, afféle levantei ügynök, meglátni rajta, hogy valami másból él. Laterna magikából primitív rajzokat vetít a szöveghez, amelyek szó szerint ábrázolják a szöveget: a könnyeket, amelyek beszakítják a padlót és a nagy követ, ami leesik a hős szívéből. Blódlizés, de nagyon intelligens, az egészben van valami hallatlanul tehetséges és fölényes és emellett valami megfoghatatlan durvaság. Szonya is ilyen: kicsi, törékeny, sovány, beteges, bőre szinte átlátszó, szeplőre hajlamos, óriási barna szeme furcsán lobog, mint a lemuroké. Gúnyos ajkai, mint két vörös kígyó furcsa táncba kezdenek: a „mámeléről” és a „drámeléről” énekel, az elcsábított szűzről. Egész lelkét beleadja a kis műbe, nagyszerűen csinálja. Ez a bosszantó és izgató béka csúfot üz minden nőiességből, és éppen ezzel válik hallatlanul nőiessé. Úgy lebeg a sok ezer éves emberi kultúra fölött, mint akinek nem imponál ez a kultúra, hiszen jó néhány ezer évvel idősebb, s a „nagy időket” jól ismerte kicsi korukból - ellenszenves, és mégis azon kapom magam, hogy irigylem a nagy markos férfit, aki a chansonban a „drámelét” okozta, behelyettesítve Szonyát az áldozat szerepébe.

Mint a tébolydák régi „habitüé”-je, reggel elkísérem feleségem a Wagner-Jauregg-klinikára. Nem vallom be neki, de imponál, hogy kulcsa van a zárt osztályhoz. Fehér köpenyt húz, az ajtót bezárjuk magunk mögött. Csak két orvos van bent, udvariasak, jólesik, hogy ismerik a nevem. Kicsit furcsán szertartásosak és tartózkodók, gyakorlott szem a mozdulataikon felismeri, hogy sokat vannak bolondok közt. Gyorsan bevonulnak a mellékszobákba, ahol félmeztelen, hatalmas férfit tartanak az ápolók, háttal előregöbítve, a széken. Az egyik orvos hosszú tűt szúr a férfi hátába, a beteg kicsit behúzza a nyakát, nem jajdul fel. Érdekes új kísérletnek vagyok tanúja, néhány hónap óta egy tehetséges neurológus inzulinnal próbálja gyógyítani a tudathasadásos elmebetegeket.

A teremben csak ketten vagyunk. Éppen csend van, szép rendben, gitteres ágyakban fekszenek vagy ülnek a „nyugtalanok”, ennek az osztálynak lakói. Egyre erősebbé válik bennem egy furcsa káprázat, ami már a mellékszobában elfogott, hogy mindez milyen valószínűtlen, panoptikumszerű. Nem is élők ezek, mozgó viaszfigurák, s az illúziót csak fokozza, hogy milyen gépiesek. Egészen más, éppen ellenkezője Kaulbach rajzának a tébolydáról, ami gyermekkoromban viszolygással töltött el, és ahol minden furcsa, kiszámíthatatlan, egyéni, rendetlen, fenyegető. Itt, aki nem alszik, egyhangúan és szüntelenül ugyanazt csinálja, a mozdulatok bármily komplikáltak, kiszámíthatók, mint a szövőgép zakatolása. Éppen ezért nem félelmetes az se, aki kiabál vagy ugat - az a tévérzésed van, hogy kötelességüket teljesítik, csak neked játszanak, szorgalmasan, mint a hivatalnok, ha a főnök belép. Ha becsukod magad mögött az ajtót, abbahagyják.

Az első ágyban feltűnően szép fiatalember: barna, karcsú, lángoló szemű, egzotikus, mint egy beduin törzsfőnök. Meghökkenve hallom, hogy kitűnő bécsi családból származik, egy héttel ezelőtt kitüntetéssel doktorált, kész orvos - három napja tört ki rajta a skizofrénia. Kérdésünkre, hogy mit keres itt, fölényesen vállat von, sejtelve sincs róla, mit akarnak tőle, miért tartják ketrecben, mint egy veszett kutyát, hiszen őneki dolgozni kell, rendelőt akar nyitni. Vagy talán nem hiszek neki? Hát idenézsek. S mint egy ugrásra készülő párdúc, felpattan az ágyban, köpönyegét szétnyitja, büszkén: eszményien tökéletes, meztelen férfitest tárul elének - én ösztönösen, riadtan hátralépek, feleségem nem mozdul, orvosi megértéssel bólint. Ahogy a másik ágy felé megyünk, nyugtalanul visszabandzsítok - a „doktor úr” lustán, nyugodtan, közönyösen ül, és elmerülve vizsgálja jobb kezét, ami a tulajdon hüvelykujját próbálja elkapni, pontosan úgy, ahogy a bolondokat ábrázolni szokták.

Másik fekhelyen mosolygós öreg, piros arcával, ősz szakállával illusztrációja lehetne Tolsztoj novellájának a három balga szentről, a szigeten. Kéken, derülten néz körül. Mosolyogva hallgatja diagnózisát, hogy dementia senilis és a többi, és hogy Istennel szokott beszélgetni. Ezt mindjárt meg is erősíti, egyenesen, szinte haptákban imára tartott kezeit felemeli, ég felé veti tekintetét, figyel, aztán mormogni kezd, megáll, megint figyel, megint mormog. Válaszol a „hangnak”, néha erőlködést látni, hogy jól megértse, fülét hegyezi, integet fejével. Reszketős hangon, de szívesen válaszol a kérdésre, jól érzi magát, csak a füle lehetne élesebb, sokszor nem hallja világosan Isten beszédét, de Isten jó, ilyenkor kicsit kiabál.

Rablógyilkos, megfigyelésen van itt. Két hete nem eszik, mesterségesen táplálják. Gyanakodva húzódik el, egész testében remeg. Nyilvánvalóan nincs eszénél, a szörnyű káoszban, mely lelkében háborog, egyetlen akarat vonaglik: nem enni, nem enni, éhen halni, ezzel az önmagára szabott büntetéssel talán ki tudja kerülni az emberi igazságszolgáltatást.

Hatéves proletárkölyök, az ápolónő nem tudja, miért van itt, úgy látszik, az osztályán nincs üres ágy, majd délután visszaviszik. Félénk, de jókedvű, környezete csöppet se nyugtalanítja, elmerülten játszik egy csomóra kötött rongydarabbal. Lesütött szemmel, de határozottan azt állítja, hogy a rongydarab motoros hintaló, és hogy ilyen náluk otthon sok van. Szerteszt hevernek a szobában.

Náluk otthon különben is csoda világ lehet, állandóan málnaszörpöt isznak, a fagyalt fazékban áll, csokoládébútorok között élnek, ezeket naponta kicserélik. Kiderül, hogy igazat véletlenül se mond, ha álmában beszél, akkor is hazudik. Vigyázni kell rá, mert lop.

Egyszerre csak nyugtalanság fog el, szeretnék már kint lenni - sokszor jártam tébolydában, most először történik, hogy félek. Hangulatomat vizsgálva, megtalálom a nyugtalanság okát: egy kényszerképzet csúszott gondolataim közé. Arra kell gondolnom, hogy a feleségem a következő pillanatban tréfából és a hátam mögött rám uszítja az egyik örültet, hogy ugrasson, és bebizonyítsa, hogy igenis, meg vagyok illetődve. Az örült rám ugrik, és nem tudják megfékezni, nagy baj lesz a rossz tréfából. Természetesen szó sincs efféléről, mégis fellelegzek, mikor elhagyjuk az osztályt.

Kietlen rossz szag a folyosón, karbolos tisztaság, kopár falak, gyászosan kongó léptek. A neurológiára megyünk át, egy percre látom Pötzl tanár urat - túlzottan, szinte félszegen udvarias, nagy darab ember, édeskésen beszél, kissé összecsucsorított szájjal. A kórteremben csak kevés ágyak van lakója, ezek mind apatikusan fekszenek, senkinek semmi kívánsága.

Az ágycédulák kimerítő feliratokkal magyarázzák az „esetet” - ezek a cédulák olyanok, és a formanyelvük is, latin szakkifejezésekkel, emlékeztetnek azokra a földbe dugott, vagy ketrecekre szögelt táblácskákra, amikkel növényeket és állatokat jelölnek az állatkertben és botanikai intézetben.

Íme „aktinomikózis”. Ez bizony furcsa betegség lehet. Valahogy gombák vagy kemény moszatfélék kerültek a testbe, olyanok, mint a gabonakalász apró, hegyes horgocskái, mik ha a torokba jutnak, nem lehet kiköpni őket, belekapaszkodnak a nyálkahártyába, konokul csúsznak, kapaszkodnak lefelé. Ez a gombafajta szétterjed, egy része az agyvelőbe kerül, csomóba áll össze, képtelen zavarokat csinál, aztán „áttételeket” okoz. Ez egy előrehaladott beteg. Kifordult bal lába bénán, csonttá aszva lóg, egyik szeme kidagad, lefelé bámul tompán, reszkető szájából nyál csurog. Az ember halkán nyöszörög, elviselhetetlen fájdalokról panaszkodik, morfiumért könyörög.

Másik ennél is borzasztóbb: cisti cercus, agykukac. A galandférgek egy fajtája, a központi idegrendszerbe fúródik, befészkei magát, betokolódik. Férges alma a fej, látni is rajta, ráncos, petyhüdt, koraérett. Vizesborogatás a homlokán, a szeme csukva, keserű száján és orrán látni, hogy nem alszik, szenved.

A következő csodabogár: akromegália, túlnövekedés. Egy kis mirigy lóg az agy alsó lapján, pontosan közepén, az agyfüggelék. Ennek egyik megbetegedése a sejteknek ez a megvadult túlbuzgalma, a mirigy tovább növeszti tagjainkat, mintha csecsemők volnánk. Ennek a betegnek akkora álla van, mint egy cipókenyér, egyik lába kétszer akkora nőtt, mint a másik, néhány hét alatt. Komolyan hallgat, szerényen és figyelmesen néz: furcsa ellentétben testének nagyzási mániájával.

A feleségem türelmetlenül szól vissza - már az ajtónál van, én még mindig ott állok egy ágy előtt tűnődve, mintha gyökeret vert volna a lábam. Mi az, miért nem jövök, elkésünk a találkáról, azzal a fordítóval.

- Ennek mi baja? - kérdem már harmadszor.

- Hagyja, nem érünk rá. Nehéz eset, láthatja.

- Nem sokat látok. Furcsa az arckifejezése.

- „Terminális”, ahogy itt mondjuk. Kevés napja van hátra. Tumor cerebri, inoperábilis. Gyógyíthatatlan daganat.

- Aha... tudom már... Havas barátom pusztult el ebben... huszonöt évvel ezelőtt. Hát azért olyan... Szegény...

- Jaj, már annyiszor mondtam magának, ne mutasson részvétet a beteg előtt, azt nem szabad, súlyos kedélybántalmat okozhat.

- De hiszen nem tud magyarul... Magyarul mondtam, hogy „szegény”.

- Mindegy. Az arckifejezését is megérti, csak úgy tesz, mintha nem venné észre. Nagyon vigyázni kell. Jöjjön már.

Előreszalad a széles lejárón. Én lassabban bandukolok utána. Ismerős orvossal találkozunk, pesti dolgokról esik szó, nevetünk. Hirtelen megállok a nevetésben. - Ejnye, mit is gondoltam az előbb? Mit nem szabad elfelejteni? Fel kellett volna jegyezni a noteszomba.

Aha, tudom már: ezt az arckifejezést, annak a betegnek az arcát, jobbra a harmadik ágyban. De ki lehetett? Kire is emlékeztet? Kire vagy mire?

- Jöjjön már, miért csoszog?

Nemcsak csoszogok, egyszerre csak megállok a kapuban, mint az ökör, ott a vágóhídon, mikor nem akart bemenni.

E pillanatban villan át rajtam: tudom már. Az én arckifejezésem juttatta eszembe a sápadt, szórakozott arc, az enyémet, ahogy utóbbi időben, a tükörben látni szoktam reggel, borotválkozás közben.

Két lépést teszek, megint megállok. Vigyorogva, kérkedő grimasszal fordulok a feleségemhez, mint aki viccel, könnyedséget játszva, henceg:

- Aranka - nekem agydaganatom van.

- Menjen már a hülyeségeivel - nem szégyelli magát? Mint egy elsőéves orvostanhallgató.

VÉRCSEPPEK A SZEMFENÉKEN

- Hogy érti, hogy orvostanhallgató?

- Úgy. Ez egy régi tapasztalat, enélkül nem is megy a tanulás. Az elsőéves orvostanhallgatók előírásosan keresztülmegy minden betegségen, amivel szembekerül. Himlője van és kolerája és tüdővészete és rákja, sorrend szerint, ahogy a könyvben olvassa, vagy ahogy a klinikákon látja. Ez egy törvényszerű „foglalkozási hipochondria”, hozzátartozik a stúdiumhoz, át kell esni rajta, nem is veszik komolyan. Emlékezhette rá, hiszen volt félévig orvostanhallgató is.

- Szóval azt hiszi, erről van szó... De értse meg, nem vagyok neuraszténiás és húszéves... Elég betegséget és halált láttam életemben... soha nem estem képzelődésbe, különben most se... egy furcsa ötlet volt, hogy olyan ismerős ez a...

- Ugyan kérem. Hát tanulja meg: az agydaganatnak hármass klasszikus tünetcsoportja van, amire a diagnózis épül: fejfájás, szédüléss hányás, papillitis.

- Ami a fejfájást és hányást illeti... csak nem akartam szólni. És mi az a papi... hogy mondta?

- Pangásos papilla. A daganat nyomja az agyat, a legkisebb ellenállás irányában. Azon a kis lyukon, ami a szemfenékből nyílik, vér tolul a hártýára, amit a szemtükör konstatál. Ez egy biztos tünet, szinte feltétele az agydaganatnak. Nem minden papillitis agydaganat, de agydaganatnál rendesen van és a négy tünet együtt olyan megbízható, mint luesnél a négykeresztes Wassermann-reakció. Siessünk, mert Gáspárék fél kettőkor ebédelnek. Hát kérem, négy dolgot ne felejtss el.

- Tudom: fejfájás, szédülés...

- Dehogysis, hagyja már ezt - Gáspárnak kell szólni a fordítás miatt, J.-t felhívni és Cininek egy pulóvert... aztán...

- Vagy úgy. Ami J.-t illeti, különvéleményem van... Majd meglátja, ez a dolog...

Érdekes, egész délután nem jutott eszembe többé a kórtermi jelenet. Ehelyett sürgős elintéznivalók Pesten, és ragaszkodtam hozzá, hogy estére otthon akarok lenni. Haza is utaztunk. Cini ugyan még szeretett volna maradni. Éjszaka jól aludtam, bár bosszantott, hogy Józsefet nem tudom olvasni, viszont nem gondoltam az új szemüvegre. Félálomban kéjes gondolatok jelentkeztek egy ismeretlen nővel, akit sohase láttam. Reggelre ébredve se jutott eszembe a tegnapi furcsa borsódzás a hátamban.

De tíz órakor ott állok a Mária utcai szemklinika kapujában, s csak most eszmélek rá, miért jöttem. No lám, bosszankodom magamban, megrögzött orvos-látogató lett belőlem, egyik rendelőből a másikba, mint az aggodalmas főbiások. F. barátom és Gabi. Ezt abba fogom hagyni... és elmosolyodom, eszembe jut a téma, amiben ki akartam figurázni, húsz jelenetben, a klinikajáró, orrvizketéss páciens kálváriáját és mennybemenetelét.

Míg az első emeletre értem, ez a téma foglalkoztatott. Nem sejtettem, hogy első, hatezer évre berendezett gyermekéletemnek, a hetykeség és önérzet korszakának, *ez a lépcsőház volt az utolsó stációja.*

H.-val, a kedves, előzékeny tanársegéddel a folyosón találkoztam.

- Á, szerkesztő úr... rég láttuk, kerüljön beljebb. Mi az, új szemüveg kellene, mi? öregsünk, öregsünk?

- Na igen, úgy látszik, megint fejlődtem egy fél dioptriácskát... A látásom nem féltem, csak a karom lenne hosszabb, ahogy az egyszeri távollátó mondta.

Mialatt a szemtükroket próbálgatja, odavetően és „művelten” megjegyzem:

- Megnézhetné a fundust is, tüzetesen, drága tanár úr, nincs-e valami rendetlenség?

- Kérem, kérem, nagyon szívesen.

És már ott kukucskál szeme előtt a hosszúkás, téglány alakú fémmonokli, amiből éles villany-sugár ugrik át szembogaramba. Egész közel hajol, orromat súrolja az elmés kis masina. Lélegzését hallom, ahogy szuszogva, erőlködve figyel. Várom a szavakat, ahogy megszoktam: „Nna, jól van, szerkesztő úr, majd frunk egy jó kis üveget, egész kicsi különbség, olyan friss és zöld, mint egy pöszmétebogya.”

Ehelyett más történik.

H. gyorsat, élelet füttyent.

- Ejha! apuskám! - csúszik ki a száján, nem ijedten, inkább szinte vidáman, mint mikor ritka példányt talál a bogarász, akinek számára, ha munkában van, nincs más a világon, csak a tudomány és annak örömei. (Dollinger, a sebész, egy emlékképemen, papírtálcán kivágott rákot mutat fel: „nézzék, uraim, milyen gyönyörű példány?”.)

- Mi az? - csodálkozom.

Az asztalra ereszti a műszert, oldalt kapott fejjel elkomorlyodva, megütközve néz, mintha hirtelen idegenné váltam volna. A vizsgálóbíró nézhet így, mikor jó barát kerül elébe, hivatalosan, súlyos és ritka bünténnyel vádolva.

- A szemfenék tele van vérrel. Ekkora vércsomók. Egész duzzadt a papilla.

Szótlanul ülök, a látomás tovább tart. Igen, szótlanul ülök, mint a gyilkos, akit leleplezett a detektív, nem tudok védekezni, pedig azt hittem, ártatlan vagyok. De a szemfenék tele van vérrel! Sajnálom, a zsebképen vérnyomokat látok: egy szót se! ön most itt marad, nem mozdul, amíg behívom a hivatalos nyomozóbizottságot.

És csakugyan. H. felugrik, az ajtóhoz siet. Hihetetlen gyorsan tele van a fülke. Asszisztensek, orvosok, cselédkönyvező hallgatók vesznek körül. Mohón kapkodják egymás kezéből a szemtükroket. Egyszerre szétnyílik a csoport: ünnepélyesen, szikáran, jön a kedves, öreg professzor. Erre a hírre hozták be.

Sokáig vizsgálja a szemem. Aztán rögtön a tanársegédhez fordul. Egy kis ünnepélyesség van a hangjában, ahogy feléje biccent.

- Gratulálok, tanársegéd úr. Kitűnő diagnózis. Klasszikus eset. Gratulálok.

- Ó... professzor úr... az ön klinikáján lettem szemorvos...

Halkan szólok meg: - Uraim...

Mindnyájan felém fordulnak. Mintha csak most eszmélnének rá, hogy a szememen és annak hirtelen az érdeklődés központjába került papilláján kívül magam is jelen vagyok. A tanársegéd egyszeriben megváltozik, barátságosan, biztatóan néz rám, meglátja bennem a régi ismerőst.

- Hát, kedves szerkesztő úr, egyelőre semmi képzelődés, ez sok minden lehet. Most szépen át-megyünk a szomszédba, látótérvizsgálat, színlátásellenőrzés, scotoma, nystagmus. Jöjjön.

Az új szemüvegről már szó sincs. A szomszédos szobában sokáig manipulálnak. Furcsa gépek. Keresztbefektetett két rúd, négy végén fehér pontocskával. Lassan forgatják, szólnom kell, mikor a pontocskák látóterembe érnek. Kínosan erőlködöm, hogy ne csaljak, bandzsalítva, tudom, mennyi múlik most azon, hogy becsületes legyek. Forgó korong, piros meg kék ponttal. Körülményesen pepecselnek rajta, meg kell mondanom, mikor piros, mikor fehér. A vizsgálat elhúzódik, jegyzetek, számítások. A kedves, halk szavú segédorvos ujját többször elhúzza a szemem előtt, megkérdem, a pupillát nézi-e, talán luesra gyanakszik? és meg-hökkenve konstátalom magamban, hogy *örülnék, ha luesra gyanakodnék*, „csak” luesra. Nem, az egész szemgolyó esetleges rezgését figyeli.

A folyosón várok, félóra múlva kijön hozzám H. Kezében zárt boríték.

- Na, itt a lelet, szerkesztő úr. Ezt sürgősen vigye el valamelyik klinikára. - Korányit ajánlom. Ott majd aztán megmondják a többit. Még sok vizsgálat lesz. Talán tovább küldik. Csak most nem szabad hanyagnak lenni. Legjobb, ha már holnap jelentkezik. És ugye, értesít bennünket - gondolhatja, mennyire magával vagyunk.

- Nagyon köszönöm... nagyon kedves... vagyis mit akartam mondani... tudja, ugyebár, hogy ezek a... ezek a vérzések... esetleg agydaganatra...

Gyorsan a szavamba vág.

- Ugyan kérem, mondtam már, hogy sok mindenféle lehet. Soha nem kell kombinálni. Különben is ahhoz az kellene, hogy szédüljön és hányjon és mindenféle reflex... de szó sincs róla, rég láttam ilyen jó színben. Hát ugye, nem felejt el bennünket? na sietek, alázatos szolgálja.

Még a lépcsőházban feltéptem a borítékot. Néhány szemvizsgálati adat, amiket nem értek.

A végén nagy betűkkel a verdikt, az ítélet: *„Pangásos papilla, a bal szemem másfél, a jobb szemem két és fél dioptria”*.

Visszateszem a leletet a feltéptett borítékba. Lassan megindulok. Furcsa, milyen könnyűek a lépteim. És az egész, az utca, minden, valami más... De hiszen nem erről van szó. Mire is kell most gondolnom? A felöltőmön kopást veszek észre. Igen, felöltőt kellene vennem, már múltkor... felöltőt kellene vennem? nem, nem, ezúttal *egész másvalamiről van szó*. Tudom már.

Negyedóra múlva ott ütök a könyvtárban. Négy könyvet válogatok ki, két külföldi, két magyar szerző. „Daganatok”, „Az emberi agy”, „A fejfájásokról”, „A központi idegrendszer szomatikus elváltozásairól”. Bosszant, hogy a legújabb irodalmat nem tudom megkapni. A legújabb is két-hároméves.

Fél kettőre körülbelül tudom, ami érdekelt. Ahogy a felöltőmet veszem, próbálok rezümét csinálni. Mondatok kavarnak előttem. Különösen egy: „Ezek a daganatok előbb-utóbb feltétlenül halálra vezetnek, azért a műtéti beavatkozás, a daganat eltávolítása még a mai nem kedvező statisztika ellenére is okvetlenül javasolt, ha a diagnózis, főként persze a röntgenkép

nem hagy kétséget a daganat létezését és helyét illetően”. És egy másik: „A műtéti beavatkozás halálozási arányszáma ezek után és mindent tekintetbe véve, sajnos, még mindig hetvenöt-nyolcvanöt százalékra becsülhető.”*

A József utcánál kiérek a körútra. Hová is kell mennem? Igen. Ebéd előtt még felszaladok a szerkesztőségbe, a korrektúra miatt, utalványt is ki kell állítani.

De miért megyek olyan lassan?

Hiszen nekem most sietnem kell, el kell intéznem valamit, el kell intéznem, nagyon sürgős. Viszont nem a klinikáról van szó, oda majd holnap. Most valami más van, *magammal* kell valamit megbeszélni, sürgősen, és nekem ehhez semmi kedvem sincs. Valaki dörömböl bennem gúnyosan és erőszakosan: ő az, megismerem, *énke*, szemtelen kis ember, aki független tőlem, ott mászkál bennem valahol, „néha a szívemben, az ujjaimban, néha és néha az agyvelő párnás tekervényeire lefekszik” - *énke*, akit egyszer, fiatalon, felfedeztem magamban, nevén neveztem, *énke*, aki döntő pillanatban, mikor az életet felfedeztem, mikor szerelembe estem, mikor hittem a túlvilágban, kopogni kezdett, szemtelenül és sürgetően: no, mi lesz? észre térsz-e végre? abbahagyod nagyképű fellengzéseid? *Énke*, aki ott fog ülni az orrom hegyén, utolsó perceimben, hogy akkor is gúnyoljon és gyalázzon: „hát ehhez mit szólsz? nyilatkozol-e végre? vagy még most is *halogatni* akarod a vallomást? egy jól hangzó *frázis*, az *utolsó* szó érdekében?”

Énke mozgolódik és kérdez: „Na, mi az? akarsz mondani valamit? azt hittem, mondani akarsz valamit: beszélj hát, nyavalyás! Vagy adj egy jelet! Csak őszinte legyen - ordíts hát fel végre, kiabálj, üvölsz, te félni is gyáva!”

De én nem ordítok fel, ballagva megyek tovább. Egy látszerész előtt megállok, nini, homokóra - nem tudom, miért -, utóbbi időben okvetlenül be akartam szerezni. Szép, karcsú homokóra, tízperces, ötperces beosztással. Lám, nem is drága.

Mégse veszem meg, tovább megyek. Mi van itt? Miért olyan esetleges, valószínűtlen minden? Házak és boltok. Hiszen ezerszer láttam őket. Nem is ezerszer, ötezerszer. Hiszen éppen ez az...

Észrevettétek már, hogy nemcsak akkor hat idegenszerűen egy város, mikor *először* látjuk, hanem akkor is, ha *utoljára* sétálunk végig rajta, utazás előtt, hogy kivándoroljunk, soha vissza nem térésre? Tűnődve nézem a feliratokat, az ismerős kirakatok olyan fájdalmasan újak és az egész mintha szűkebbre, kisebbre zsugorodott volna, mint mikor gyermekkorunk házunkat pillantjuk meg és az udvart és a kertet, és csodálkozunk, mert nagyoknak és pompásaknak hittük. S mikor visszatérünk felnőtt életünkbe, nem az fáj, hogy olyan szép és hatalmas volt, amit elvesztettünk, hanem az, hogy olyan kicsi és értéktelen volt a gyermekkor, amiből táplálkoztunk egy életen át.

A kedves Láng titkár, mint mindig, mosolyogva fogad, én is összeszedem magam. Pannival viccelek. Sz. R. jön be, könnyed „jenseits vom Guten und Bösen” arckifejezésével, amivel olyan kedves ellentétben áll lobogó, sűrű, forradalmár-üstöke. Szeretem benne, hogy tud természettudományt is, nemcsak humanisztikát, mint a fiatal írók általában. Most is efféléről

* Még egyszer hangsúlyozom a mai olvasónak, ezek kétéves könyvek voltak. Ma - hála istennek - a helyzet kedvezőbb.

beszélünk, felfedezésekről, irányzatokról az orvostudományban és hogy a harctér kitágul: nemcsak a betegségek elleni küzdelem erősödik, a betegségek is fegyverkeznek.

- Nekem például agydaganatom van - jegyzem meg.

Jót nevet.

- Miket beszélsz, művelt ember létedre. Tudod, mit beszélsz?

- Hogyne.

- Jó, jó. Értem. Ha már betegség, neked valami különleges kell, ami másnak nincs. Ezúttal kicsit elvágta magát. Ajánlok valamit, ami szebben hangzik és nem olyan komoly: *extra-szisztolé* és *disz-hidrózis*.

- Nem. Egyszerű agydaganat.

- Beszéljünk másról. Erről majd akkor, ha mutatsz nekem egy leletet pangásos papillával.

Villámgyorsan nyúlok a zsebembe.

- Parancsolj.

Elolvassa, aztán még egyszer kezdi olvasni, megnézi még egyszer a nevet, amire a leletet kiállították. Csak én látom, hogy egy kicsit elváltozik az arcszíne. Határozottan büszke vagyok. De csak egy pillanatig.

Összecsukja a leletet.

- Hát... - mondja kicsit rekedten - ízé... pikáns. Kicsit pikáns, ez igen. Hm... tessék a lelet.

Óráját nézi.

- Hú... diktálnom kell... szervusztok.

Mikor eltűnik, hátradőlök a pamlagon, keresztbe vetem a lábam, mert a padló furcsán elforog alólam. Így érezheti magát, akit kilógnak a rács fölött, és egyszerre csak észreveszi, hogy el akarják eresztetni.

BARLANGVASÚT

A városligeti Angol Parkban tavaly újfajta barlangvasutat építettek, a régi közelében, ahol az utcasarkokon törpék és királykisasszonyok, idilli jelenetek, kristálypaloták bukkantak az utazó elé. Ezt az újat, ha jól emlékszem, „kísértetek vonatjának” nevezik. Indulás után koromsötétségbe kerül az ember, melyben baljós szél zúg, láthatatlan ajtók csapkodnak, lánc csörög, sóhajtás és csikorgás rémlik, mint ama „külső sötétségben”, melyről a biblia beszél. Beteg fény villan - pillanatra, a falban, csontváz vigyorog fel, de a kísértetvonat máris elcsapott előtte, mintha mélységbe zuhanna. Alattad reszket és hullámoz az ülés. Következő fülkében öngyilkos fekszik, aztán akasztott ember, koporsófedelelet fészegető tetszhalott. Bagoly huhog, kuvik ketyeg. Furcsa mulatság a vidám nép számára. Úgy látszik, mégis mulatság, az emberek főlényesen nevetnek a kocsiban, tréfásan rémítgetik egymást, brekegnek, huhuznak. Erre szükség van, tapasztalat szerint rosszabbul bírja, aki hallgatagon ül, sötétben, a pániknak és szorongásnak ebben az alantas, rikító és émelygős légkörében, melyet kárörvendő, keserves verklínyekergés fest alá.

Nem jelentkeztem a klinikán, Bécsbe se írtam. Azzal halogattam a dolgot, hogy egyelőre majd várunk, és figyelünk a sötétben, talán magam is megtalálom a kifelé vezető vagy végleges megoldásba nyíló ajtót. Áltattam magam, hogy a nyugalom mindennél többet ér, különben is sok dolgom van. Ez az állapot valami különös félálom-világnak ígérkezett, nem is volt rossz ebben a minőségben. De nem tartott soká.

A verkli nyekergését nyugtalan villanások váltották fel. Ha az ember reggel megsebzí a kisujját, napközben csodálkozva tapasztalja, hogy az érzékeny ujját mindenhová beléveri: ez valószínűen tévedés, máskor is így van, csak nem veszi észre. Bing neurológiáját, Bleuer pszichiátriáját azelőtt is lapozgattam, de most, hogy a betű összefolyt beteg szemem előtt, különös erővel keltek életre a szövegmagyarázó ábrák. Személyes ismerőseimmé váltak a csonkabonka, ferde-görbe bénultak, a petyhüdt tekintetű myxödémás, a nagyzási hóbert megszállottja, gögösen felszegett állával, a mikrokefál legény, csöpp fejbúbja alatt széles arcán a pokoli vidámságnak nem is dantei, inkább homéri kacajával. Egy fényképre sokszor visszalapoztam: teljesen csonttá aszott idiótanó, meztelenül odatámasztva a klinika lócájára, csapzott hajjal, magas, de humorú homlokkal, profílja sejtelmes kínokról beszél, amiket nem tud kifejezni, még jajgatással se, mint az állatok. Little-kóros fiú, görcsbe csavarodott végtagokkal, négykézláb: agyát akkor érte a sérülés, mikor a világra jött, puha koponyáját összeroppantotta az anyaöl. Némelyik beteg szemét négyszögletes fekete álarc takarja el, hogy ne lehessen ráismerni.

Este az ágyam fölé boruló lámpaernyő alatt szomjúság fog el, valami másra gondolni végre. Évezredek „kulisszafalai” mögé jó volna nézni megint, ibolyakék messzeségbe. De nem tudok olvasni - ötletem támad, behívom Rózsit, és ő készségesen és korlátlan ideig olvassa fel „József”-et. Kicsit éneklős hangon, de meglepően értelmesen forgatja le Thomas Mann nehéz, bonyolult mondatait az orsóról. Csodálkozó kérdéseimre, hogy érti-e a szöveget, amin hiperkultúrás esztétikusok törték a fejüket, vállat von, hogyne értené, hiszen csak az van benne, amit az iskolában is tanult, hittanórán. Az ám, emlékezetes részhez jutottunk éppen. A József életén és boldogságán és szemtelen elbizakodottságán felbőszült fivérek megragadják az Anya káprázatos nászköntöseben páváskodó fiút, alaposan összepüfölik, és belelökik a kiszáradt, mély kútverembe. Ott hever most bevert bordákkal és véresre lapított, félig kiütött szemmel, megkötözve. Helyzete reménytelen. Eddigi napsugárban izzó életére gondol és arra, milyen természetesnek találta. Kilátás nélkül, hogy valaha hasznát veheti, egy tanulságot regisztrál el:

emberek, akiket alázatos, mindenre kész szolgálóknak hiszünk, mert csodálnak bennünket, és rajonganak értünk, nem segíthetnek rajtunk a balsorsban, mert közöttük a legnyomorultabb és legkisebb is minden rajongáson túl *jobban szereti önmagát, mint bennünket*.

Gyorsan megkérem Rózsit, hagyja abba és aludni próbálok.

Délelőtt, ahogy a Belváros felé ballagok, csoportosulás. Epilepsziás munkás rángatózik a földön. Egy pillantással megállapítom, hogy nem szimuláns, ajkát tajték lepi el, szemgolyója kifordult. Jackson-epilepszia, bólintok magamban, ahogy tovább megyek: ezt mostanában megkülönböztetik. Műtéttel is próbálják gyógyítani: a leemelt koponya alatt felszabadítják a szorongó agyvelőt, szép sikereket értek el... az ám, ha *nincs daganat...*

Felriadok: vak koldusnak mentem neki, botjával tapogatva igyekezett át a kocsíúton.

A szerkesztőségi jelenet óta nyugtalan vagyok, lelkiismeret-furdalás gyötör, amiért egy hatásos fordulat kedvéért elárultam a „leletet”. Igazán várhattam volna, ezerszer megtanulhattam, hogy a túl korai hencegésből baj lesz.

Talán még el lehetne felejtetni az emberekkel hiszen... lehetséges, ugye, hogy még sincs komoly baj, s akkor elmúlik az egész rossz álom.

De elkéstem. Gyanúm, hogy már mindenki tud mindent, igazolódik.

Eleinte képzelődésnek igyekszem hinni, ha az emberek gyorsan megfordulnak utánam. Ismerősök kutató arccal néznek rám, gyöngédebbek, felugranak, hogy a kabátomat felsegítsék. Várakozó kíváncsiság feszül körülöttem. Semmi, semmi, mondom magamban, és túlzottan, szinte támadóan vidám vagyok.

A szerkesztőségbe napokig nem megyek be, inkább ödögök az utcán, de folyton beteg emberekkel találkozom. Valami lassan fejlődő ellenséges hangulat lett úrrá rajtam. És mint a verkli, egyre nyöszörgőbben, egyre keservebben jön utánam, jár utánam, fordul be utánam az utcasarkon a káprázat, hogy *vendégségben vagyok*. Igen, haragos irigységgel, vendégségben járkálok egy idegen városban, ahol figyelnek és várnak.

Az Egyetem téren D.-vel találkozom, rég láttuk egymást. Elkezelés után visszafordul, odavetően mondja:

- Hja igaz, hallom, valami bajod van - veseizé vagy micsoda.

Gyorsan közbevágom.

- Dehogysis, hová gondolsz. Idegfájdalom...

- Igen, igen, valami központi dolog... Hát kérlek, okvetlenül menj el az M. úti kórházba, szóltam rólad dr. R.-nek - de ne felejtsd el...

- Micsoda? Szóltál rólam?

Mások, akik rendszeren továbbmennek, ha találkozunk, most megállnak, beszélgetni kezdenek, holott nincs semmi mondanivalójuk. Már képtelen vagyok észre nem venni, hogy kutatva vizsgálják az arcom.

A villamoson egy nálam fiatalabb úr feláll az ülésről, erőszakoskodik, hogy bizony csak üljek a helyére, nem fontos, én nem emlékszem rá természetesen, de ő ismer engem látásból. És míg le nem száll, nem veszi le rólam a tekintetét.

Kár volt szólni, kár volt szólni, ez borzasztó. Riadtan kapkodom a fejem, szimatolok, érzem, hogy beszélnek, pletykálnak, kombinálnak. És valahol van valaki, nem tudom, ki lehet az, aki már szedi össze a szálakat, figyel, vár, telefonál, intézkedik, alkalmas pillanatot keres. Egy ismeretlen Porfir, akinek figyelmét, egy szerencsétlen pillanatban, Raszkolnyikov maga hívta fel magára.

Valamit tennem kell, elhárítani a gyanút, mielőtt mások cselekszenek helyettem. Intézkedni kell, bármily szívesen poshadnék még a homályban, ahol olyan jó, nem kell gondolni semmire.

Ezt a kedves, szórakozott, tűnődő Gyulát keresem fel, aki a legjobb, legóvatosabb, legszkeptikusabb tudós orvosbarátaim közül. Soha nem beszélünk tudományról, a finom és választékos irodalom érdekli. Lám, milyen kedvesen, elfogulatlanul fogad, ez biztosan nem tud semmit. Különben mondaná. Viccelünk, Elza asszony is bejön, igyekszem mulattatni, bosszant, hogy szóvalan.

- Igaz, Gyulus, megnézhetnéd a gyomrom meg a tüdőm meg egy pár reflexem, sokat fáj a fejem, pedig két hete nem dohányzom, meg kérlek, mit szólsz hozzá, a szemem...

- Igen, igen, tudom - illetve... már említetted. Kérlek, jó hogy szólsz - arra gondoltam, okvetlenül menj el az M. úti kórházba, R. tanár úr már vár. Vagyis, ha akarod, mindjárt telefonálok neki.

Pár perc múlva szólok csak.

- Ha már úgyis vár, ne fáradj, majd elmegyek. - Az előszobában a gyerekek kikísérnek. Élénken beszélgetek velük, és közben azon tűnődöm, mikor említettem én ezt a szemdolgot Gyulának? Nem, egész biztos, hogy nem említettem.

Dénes nem alkalom nélkül, de váratlanul megemlíti délben, hogy a biztosítási kötvényem lejár, pénzt kellene gyorsan szerezni, mégis, ugye... kár a sok befizetett részletért.

Öt órakor ott ülök R. tanár úr rendelőjében a Falk Miksa utcában. Puha arcú, derült, kiegyensúlyozott férfi, ha nem tudnám, hogy kiváló tudós, valami jól menő kereskedelmi vállalat főnökének gondolnám. Csak hallgatagsága árulja el a szakembert. Nem említi, hogy várt rám. Meztelenre vetkőztet, sokáig vizsgál, vagy tízféle reflexet próbál ki, szurkál, csiklandoz, járat, emelgeti végtagjaimat. Egyre csillapuló szívdobogással, növekvő önérzettel hallgatom, ahogy mormog, „negatív... negatív”. Hát persze hogy negatív, azt szeretném látni, nézze csak, milyen biztosan járok behunyt szemmel.

Egyszerre csak eszembe jut, hogy B.-nél voltam, a másik Gyulánál két jó barát közül, a laboratóriumban, és röntgenképet csináltunk a koponyámról. Szóba hozom ezt.

- Hogyne, már nálam vannak a képek - bólínt gyorsan.

- Ugyan, már itt is vannak - no, és van folt az agyvelőn?

- Nincs. Különben még jobban is megnézzük...

- Hátha egyszer nincs, mért kell még jobban... Különben, ha nem csalódom, csupa negatív reflexet talált a papillán kívül...

- No igen, igen...

- Tehát sehol semmi jel...

- Itt volna talán ez a dizmetriás... ezen még gondolkodom... Holnap mindenesetre tessék feljönni.

Holnap mindenesetre nem megyek fel. Ez az ember nem tetszik nekem. Az a benyomásom, nem szeret. Mások milyen kedvesek, évődnek, enyelegnek, bíznak bennem, ha látják, hogy valami negatív, örülnek neki, nem nyomoznak tovább, együtt drukkolnak velem a jó eredményért. Ez meg egyenesen szeretné, ha baj volna, addig nem nyugszik, míg nem talál valamit. Igazi detektívtermészet. Csak a pozitív sikerek érdeklik. Neki az kell, elfogult a betegség irányában, az egészség rovására. Nem szeret. Érti bennem, hogy ösztönemberekre van szükségem, el akarja űzni őket mellőlem, ablakot nyit, ahol anélkül is jól látni: nem tanulta meg, hogy a túlságos világosság éppen úgy megtéveszti a szemet, mint a teljes sötétség.

A Bucsinszky Kávéházban délelőtt Nagy Lajos barátom csodálkozva néz rám, mikor visszajövök a telefonfülkéből.

- Mi az, nem beszéltél?

- Nem volt senki a telefonnál.

- Hiszen nem is hívtak...

- Dehogynem... nem hallottad?

- Én nem hallottam semmit.

Aha, igen... tulajdonképpen én akartam fölhívni a másik Gyulát. Nem tudom, honnan vettem, hogy hívnak, csöngetnek sűrűn.

- Te vagy az, Gyula?

- Parancsolj.

- Kérlek szépen, hallottam, hogy elkészültek azok a koponyafelvételek.

- Igen.

- És hogy nincs folt az agyvelőn.

Egész kicsi szünet, csak én veszem észre.

- Nincs.

Most én tartok kis szünetet, aztán tréfás hangot ütök meg, rejtvények modorában, melyeknek mindketten szenvedélyes barátai vagyunk.

- Kérdezek valamit, Gyula.

- Parancsolj.

- Ha volna folt az agyvelőn, akkor most megmondanád nekem?

Szünet.

- Nem.

- Miért nem?

- Mert bizonyos fokig az orvos a beteggel szemben is titoktartásra van kötelezve.

Nevetek.

- Nem gondolod, Gyula, hogy második válaszod némiképp problematikusá teszi az első értékét?

- De gondolom.

- Tehát most mit higgyek?

- Nem tudom.

- Jó, majd beszélünk. Szervusz. Köszönöm.

Másnap reggel titkárom kíséretében jelentkezem a Korányi-klinikán, felvételre. Az irodában, mialatt személyi adataimat felveszik, Dénes tréfálkozva megjegyzi, hogy úgy viselkedem, mint aki hosszas habozás és tépelődés után feladja magát a rendőrségen.

KÉZLEGYINTÉS AZ ABLAKÜVEGEN

Szeretném, ha az olvasó elhinné, hogy nem olcsó hasonlaton nyargalok, vagy költői aláfestéssel próbálom érdekessé tenni magam ezzel a bűnügyi beállítással - szívesen kerülnék mindent, ami „jelképes”, hiszen az olvasónál sokkal szorongóbban érdekel, hogy tisztán és világosan, hangulatcafrangoktól fertőzetlenül emlékezem-e arra, *ami történt*. De éppen ezért vagyok képtelen nem venni észre, hogy egész betegségem alatt végig, öntudatlanul, anélkül hogy észrevettem volna (csak most eszmélek rá) *bűnösnek éreztem magam* valamiért, valami elfelejtett bűnért, amit nem mentett, hogy nem akart eszembe jutni: talán ezért nem tudtam elejétől végig panaszkodni vagy lázadozni végzetem ellen. Ami pedig a jelképet illeti - az olvasó, ha elég megértés és részvét van benne *önmaga iránt* ahhoz, hogy életét figyelje, fel fogja ismerni, hogy mindennap történik velünk három vagy négy olyan apróság, ami nemcsak arra a napra, hanem sorsunknak és lelkünk fejlődésének arra a korszakára jellemző - csak észre kell venni ezeket a jeleket.

Az orvosi vizsgálat, szigorú klinikai bentlakással - ezt is csak most látom - például pontosan meg is felel a vizsgálati fogságnak, amivel az őrizetbe vett gyanúsítottat sújtja a törvény, és mindegy, hogy börtönről vagy úri, kényelmes államfogházról van szó - hiszen a gyanúsítottat csak a bűnösség kimondása és a várható ítélet érdekli, ő maga, akárhogy is végződik a dolog, úgymint megbűnhődött már azzal, hogy a gyanúsítás nyilvánosságra került.

Reggel vonultam be, de mindjárt le kellett vetkőznöm, és ágyba feküdnöm: nem arról van szó, jól vagyok-e vagy rosszul, ez az előírás. Az első vizitre várva lapokat kérek, mérgeződve próbálok olvasni, nem megy, a kedvesnővér rögtön vállalkozik, hogy felolvas, nem is kérdi, mi bajom. Úgy teszek, mintha a vezércikk vagy novella érdekelne, de hamarosan rálapoztatok vele a személyi hírekre. Már-már fellélegzem, de nincs kegyelem: az első szerény kis közlést apró betűkben és szűkszavúan ugyan, de felfedezzük - az újságíró sajnálattal értesült, hogy múltó jellegű betegségem alapos kivizsgálása céljából önként bevonultam az egyik előkelő klinikára, remélhetőleg rövid idő múlva friss erőben stb. Megadással várom a többit, s egy félóra múlva már bosszant, sérti hiúságom, hogy még senki se telefonált. Ám Bécs jut eszembe, meg-hökkenek, és gyorsan intézkedem, hogy sürgöny menjen „Lap tévedett, semmi bajom, levél megy”.

Tíz órakor kezdődnek az előzetes általános vizsgálatok. Cs. doktor elmés, jókedvű, könnyű szavú ember, hamar összebarátkozunk. A reflexellenőrzéseket már én mondom be előre, gyakorlatom van karkinyújtásban, behunyt szemmel előre-hátra dőlésben, lábujjaimat úgy mozgatom a talpcsiklandozásra, mint egy felnőtt, s nem úgy, mint a majmok és csecsemők. Na jó, holnap majd vért nézegetünk, cukorra, egyébire, kis szurkálás lesz. Hát egy parti sakkot játszanék-e? De mennyire, nagyon szívesen, ebéd után rendelkezésére állok. Hallom, mester-szerű játékos.

Nini, hisz ez nem is lesz olyan kellemetlen kávéház, ez a klinika: a nyomás, ami reggel szívemre nehezedett, fölenged. A sakkpartit ebéd után elvesztem ugyan, ám néhány kedves, vidám ismerős, akik egyelőre telefonálnak csak, de majd később kijönnek hozzám, felfrissíti kedélyem. Délután kisüt a nap. Valami olyan jóleső, békés nyugalom fog el. Keresem az okát. Mi lehet az? Talán mert nem kell dolgoznom, ürügyem van henyélni? Nem, ez túlságosan felületes magyarázat. Valami van a hangulatomban, amit soha nem éreztem. Először élvezem a *teljes felelőtlenség* boldogító állapotát. Hogy magyarázzam a normális, rendes embereknek? Értsétek meg, az ilyen görcsös lélek, amilyen az enyém, állandóan és szüntelenül abban a feszültségben szorong, amibe ti, boldogok, csak egyszer-kétszer kerültök egy élet folyamán: az

élet minden pillanatában kénytelen vagyok az *egész életemre* gondolni. Nekem minden percem olyan, mint nektek, ha a hatodik emeletről zuhantok alá, vagy elkapott a forgósél - ostoba érzékenység, hogy lehetne kigyógyulni belőle? Vagy talán csak túlzott aggodalmaskodás, gyerekkorból megmaradt, nádpálcától, büntetéstől való félelem? Hogy mondja Shakespeare: „A gyáva ezerszer hal meg, a bátor csak egyszer.” Hát én most, úgy látszik, ki fogok gyógyulni ebből - milyen jól érzem magam, ez nem az életem itt, ez egy délután, lehet, hogy beteg vagyok, lehet, hogy meg kell halnom, de ahhoz ennek a délutánnak semmi köze, nekem se ahhoz az emberhez, akinek majd baja lesz belőle, hogy a világra jött. És csendesen fűzőgettem a gondolatokat, nem is gondolatokat, csak szavakat - nem várom meg, míg a logika szövevénye gyümölcsöt érlel: letépek, mikor virágot hajtott, ha csak szóvirágot is. Két remek kecskerímet komponálok a másik Gyula részére. Különben is mi minden történik még, maga a vizsgálat százfélét deríthet ki, s aztán bármi derül ki, sok idő van még gondolkozni, határozni, dönteni.

Este kissé lehervadok. Nem a szédülés és fejfájás tör le - nyolc felé ezen többnyire túl vagyok. Erre a nagy csendre azonban nem számítottam. Hét óra után a folyosók élénk élete kialszik, az orvosok hazamennek vagy visszavonulnak. Néptelenné válnak a széles kaszárnyafolyosók, a termekben túlvilági kék fény dereng, magam is stílszerűen kéket gyűjtök fel különszobámban. És bámulok ki a nedves parkra - közben megeredt az eső -, leltárt csinálok lelkemben, és azon tűnődöm, van-e vesztenivalóm egyáltalán? Mindentől eltekintve, jól tudom, *nem lenni* rendkívül unalmas állapot az élet tarkaságához képest. Viszont határozottan nagyon sok előnye van. Nem kell beszélgetni, kifogásokat keresni. Az ám, ha az ember élvezni tudná ezeket az előnyöket, életen és halálon túl valami *harmadik állapotban* - hogy bemehetnék kedvenc kávéházamba anélkül, hogy ott legyek, leülnek az emberek közé, és nem tudna rólam senki. De vajon úgy van-e csakugyan, ahogy a „Mennyei Riport”-ban álmodtam - és ha mégis tévedtem?

Lábujjhegyen bolyongani kezdek a kékben derengő kórtermeken át, mintha keresnék valakit. A kedvesnővérek némán néznek utánam. A betegek többnyire háton fekszenek, nagyon csendesek, pedig nem alusznak: csupa gyerekszoba ez, a szülők színházba mentek, vagy vacsorára vannak meghíva, és a kicsinyek most nyitott szemmel ábrándoznak az életről. Egy fülkéből halkán füttyent valaki: Ernst Ottó barátom, a kalandozó publicista hív magához, tüdejével van valami, még két hetet kell feküdnie. Leülök az ágyához, fölényesen viccelődöm, ahogy egészségesek szoktak a beteggel, meg se kérdi, miért vagyok itt. Aztán a régi barát özvegye szólít meg, hosszan magyaráz valamit a veséjéről, őt is megnyugtatom. Egy kétágyas szobába csak benyitok éppen: a nővér közli, agybajos az egyik, csak menjek be, ébren van, szívesen lát. Á, most nem zavarom, majd holnap meglátogatjuk.

Reggel nem tudok aludni, üzleti ügyekben telefonálgatok, de még senki sincs a helyén. Fél tízre bevetődöm az egyik kórterembe, ahol szigorlat folyik éppen. A finom, halkszavú professzor (most látom először) ül az ágy mellett. Csinos szigorlókisasszony kipirulva felelget, az ágyban fekvő betegre vonatkozó kérdésekre. „És mit lát még?” „Tapogatásra a hasizmok ernyedtek, ez azt mutatja, hogy...” A kisasszony habozva, erőlködve nézi a betegét. „No és? Nézzen csak a szemébe.” „Icterus” - mondja hirtelen, diadalmasan a szigorló.

„Bravó” - mondom magamban elismerően, és rögtön utána a tanár is helyeslően bólint. A beteg nyugtalanul néz egyikről a másikra. Tízre befut az első látogató. Éktelen jókedve van, na öreg, kitaláltál valamit, hogy lustálkodhass. Megjegyzem, igazad van. Hoztam ám egy kis pálinkát meg finom egyiptomit. Micsoda, nem dohányzol? Hát ez meg mi? Nagyra vagytok egy kis fejfájással. Tudod, min mentem én keresztül? De hiszen itt jön már Imre is... Szervusz. Mit

szólsz, hogy él a barátunk? Délre egész kis társaság verődik össze, mindenki hozott valamit, virágot, enniivalót, italt. Bianka egész kis arrangement-t állított össze: óriási kosár, déligyümölcsök, ananászkonzerv, pezsgő. A kórházi ebédet visszaküldjük, újabb látogatók érkeznek, fél négy felé nagy ribillióval három újságíró-kolléga, a lapoktól - zshivaj, kiabálás: hát veled mi van, na mit írjunk, mit szeretnél? Van valami jó mondásod? Nagyon kellene, ki kell használni az ilyet.

A jókedv dőzsöléssé fajul, egymást villanyozzák a vendégek. Tegnap aggodalmamhoz képest igazán nincs okom panaszra - lám, szeretnek, nem haragszanak rám, még minden jóra fordul. Akkor hát - mi ez, mi ez? Ez a furcsa borzongás...

Nagyon is jókedvűek vagytok, gyerekek, ez már túlzás. Ha egyedül jöttetek volna, külön-külön, nem vennék észre semmit, de így egy kicsit feltűnő, hogy *mindannyian* egyformán ragyogtok a derűtől. Végre is sokféle kedély van a világon, nem gondoljátok, hogy ez az egészséges jó hangulat a nézőtéren eszembe juttatja a színpadot, amin vagyok? Lassan, borúsán alakul ki bennem, végre meggyőződéssé válik - *nagy csöndben* voltatok ti, mikor bejöttetek hozzám, és nagy csöndben lesztok, mikor kimentek. S az újonnan jötteken már egész világosan látom, hogy az ajtó előtt, mikor beléptek, megálltak egy pillanatra, és álarcot vettek fel - széthúzták a szájukat, tekintetüket nevetésre állították be, a torkukat öblösre köszörülték.

Eltűnődve fordulok az ablak felé, és ekkor a kihajtott üvegen rövid kép villan fel: Pista fejét látom, aki a hátam mögött áll felesége mellett. Az arca elnyúlt, a szája szögletei komoran lebiggyednek, szemöldöke felhúzódott, felesége odahajol a füléhez, valamit súgott éppen. Pista nem fordul felé, biccent. Ugyanakkor lemondóan legyint a kezével.

Hangosan felnevetek. Megütközve néznek rám. Semmi, semmi, valami eszembe jutott. Na jól van, mégis iszom egy stampedlivel, adjatok.

De ahogy az utolsó vendég is kitette a lábát - alkonyodik már -, felugrom, öltözködni kezdek, lázasan kapkodom magamra ruhámat. Kikandikálok a folyosóra, már üresedik, fehér köpenyes orvos ballag lassan, visszakapom az ajtót. Mikor egész csönd lesz, magamra rántom a felöltőm és kalapom, felhajtom gallérom, mint tolvaj lopózom le a lépcsőn. A portás nem lát meg, mikor kikanyarodom a sivár Üllői útra. A villamoson lehajtom a fejem, hogy ne lássanak. Nem csöngetek, lassan nyitom ki kulccsal az előszobaajtót. Észrevétlen jutok a szobámba a fürdőszobán át, a spalettákat beteszem, megtapogatom a virágos, ismerős függönyt, végigheverek a pamlagon, behunyom a szemem. Mikor kilenc felé Rózsi tapogatózva bejön, villanyt gyújt: felsikolt, ahogy ott talál. Jézus Mária. Itthon tetszik lenni? Nem baj, Rózsi, nem kell semmi, itthon fogok aludni. Cini is feküdjön le. Telefonálni? Nem, nem, majd én telefonálok - nem kell semmi, olvasni se kell, álmos vagyok - reggel? Reggel majd meglátom. Jó éjt.

De hajnalban olyan heves hányingerre ébrednek, hogy szó se lehet többé bujkálásról. Rózsi befut, megtörtén mentegetőzöm, látja, vigyáztam, nem hánytam össze semmit. Adja a ruhámat, mégis visszamegyek a klinikára, ha keresnek, ott vagyok.

Már vártak. Az orvos reggel ijedten keresett, hová szöktem? azonnal menjek a laboratóriumba, hármass vér- és vizeletvizsgálat lesz, itt vannak a palackok.

És kezdődnek előlről a szertartások.

A rugós tű félóránként bepattan ujjaim begyébe. Utána a Röntgen-szobába megyek, fogó közé szorított fejem három oldalról is fotografálják, aztán vissza a göredek, fiolák, mércék közé. Dél felé jelentik, hogy cukor nincs. Cs. csodálkozom, hogy a Röntgen-leletek nem érdekelnek, pedig már készen vannak. Vállat vonok, majd megtudom, mit izgassam magam. Na jó, akkor gyerünk át a szemészetre. A kerten át kanyargunk a pavilon felé, előszobában várni kell, aztán megint az elsötétített szoba hosszan, körülményesen a szemtükör, a látótér korong, piros és zöld foltok...

Fásultan várok, nem kérdezek semmit. A szerény, udvarias szemész mondja meg, hogy egyik szememen további másfél dioptriát romlott a papilla.

Délután valahogy egyedül maradok, könyvek közt motozok, amiket behoztam: csodálkozom, hogy kerül ide Scott délsarki útja, amit már olvastam. S még hozzá lám, milyen jól emlékszem rá - furcsa olvasás kezdődik, a betűket nem látom, de pontosan tudom, hol tartok, ahogy a lapokat pörgetem. Lám, itt a vége felé milyen egyszerűen, szívfacsaróan szép rész. Az öttagú kis társaság kutyaszánkóval nekivág az utolsó útszakasznak. El is érik a sarkot, megtalálják Amundsen zászlaját, amit - annyi század sikertelen erőfeszítése után - két hónappal ezelőtt tűzött ki a szerencsés vetélytárs. Megtörtén, céltalanul indulnak vissza, de soha többé meg nem érkeznek. Ennek a gyászos útnak leírását Scott szíve fölött találták meg, egy évvel később, az összeomlott hókunyhó sírjában. Dühöngő hóvihár érte utol a kis társaságot, nem volt menekvés, átölelték egymást és meghaltak. Csak hárman voltak már ekkor. Oates kirohant az éjszakába. Ewans pedig már előbb, útközben maradt el. Erről az Ewansról azt írja Scott, hogy utolsó napjaiban már nem volt magánál: a havas főrgetegben gépiesen jött velük, sántítva, vakon, térden, négykézláb, de nem tudta, hol van - lázas szavaiból tűnt csak ki, hogy álmodik. Mámoros, gyönyörű álmot: pálmálgaték közt sétál a trópusi alkonyatban. Ez az utolsó feljegyzések közt van, amiket Scott így fejez be: „Ujjaim nem engedelmessé válnak, attól tartok, nem fogok többet írni tudni. Üdv és hódolat Angliának.”

A három nap alatt, amit még a klinikán töltök, egyszer nevetek csak szívből, jóízűen és fel szabadulva. Hosszú esti sétám után levelet találok szobámban, ez a jópofa, D. Erzsébet volt itt, sokáig várt, aztán ennyit írt csak: „Aki beteg, haljon meg, de ne császáljon, mikor vendége érkezik, hogy utoljára lássa.”

Egy keddi napon délelőtt tizenegykor nyílik az ajtó és fehér egyenruhás tisztikara élén, mint egy haditörvényszék elnöke, ünnepélyesen bevonul a Tanár. Kezében az összegyűjtött leletek, vagy kilenc darab. Felállok, haptámban. Néma, tiszteletteljes csönd, miközben néhány ellenőrző vizsgálatot tesz könnyedén. Ablakhoz állít, és percekig szótlanul, gondolkozva nézi az arcom. Feszült várakozás. Most fogja kihirdetni, hogy meghosszabbítják-e a vizsgálatot, vagy átadják az ügyészségnek. Vagy talán... talán már... ítélet?

- Önnek mindig ilyen ritkás szemöldöke volt?

Felriadok, elhülve, ámulva.

- Mindig, tanár úr.

A következő pillanatban megfordul, és szótlanul, vezérkara élén kivonul a szobából.

(Pár hét múlva tudtam csak meg, hogy kérdése logikus, *orvosi* kérdés volt. Sajnáltam. Számomra sokkal rokonabb, művészebb lett volna a szórakozottság, amelyet jobban érdekel az ember, mint a beteg.)

Egy óra múlva hivatalosan értesítenek, hogy egyelőre elhagyhatom a klinikát. Kialakult eredmény nincs, minden öt napban jelentkezni kell. Imre jön értem, és közli, hogy szobát vett ki nekem a svábhegyi szanatóriumban.

SZANATÓRIUM

A szanatórium előkelő és csendes, kora tavasz van, alig vagyunk húszan a hegycsúcsra épült óriási palotában. Még nem tudják, hol vagyok, két egész nap telik el tökéletes magányban. Nehéz délelőttök, a hallba se megyek le, a reggeli rosszulletek nem rövid rohamok többé, ebédig tart az önkívülethez hasonló tompaság. Felöltözetlenül, borzongva kuporgok hátradülve a karszékben, s nézem az erkélyablakon át Pest-Buda csodáját, mint egy valószínűtlen ködképet. Megmaradt tudatom élesen, görcsösen két pontra szegeződik: a gyomromat és agyvelőmet figyelem, mikor mozdul előbbi, hogy a mosdóhoz vánszorogjak, félórakig topogni előtte, előrebukott fejjel - utóbbi mikor mondja fel a szolgálatot, hogy gyorsan csengessek, amíg még van idő. De egyszer se csengetek, orvost se hívok - három felé levánszorgok az étterembe, fontoskodva turkálók az ételekben, aztán alvást mímelek a folyosó pamlagán, a homályban. Pedig nem tudok aludni, a kényszergondolat újra megmozdul, s odabent koponyám falai között berregni kezd a leadógép, s a sötét nézőtér kínlódva figyel a kérődzést. Mert kérődzik a vetítő, nehéz dolga van, húsz év előtti elfakult, nem is jól exponált képet kell forgatnia, a vékony szalag összegubancolódott, szakadozik, percekre megáll. Havas Gyula utolsó napjait ábrázolja a homályos felvétel. Huszonkét éves, nagy tehetségű, rajongó költő volt és nekem elfogult hívem: ez az elfogultság önimádat is lehetett, hiszen logikánkban és képzeletünkben volt valami rokon. A harctérről jött vissza sebesülten, s mikor a kórházban meglátogattam, eldicsekedett velem, hogy a tábori műtőben egy füst alatt kivágatta egy veleszületett zsírdaganatát a melléről, s abban furcsa dolgokat talált az orvos: szőrösomót, apró csontokat. Még tréfálkoztunk: talán új, az élők világában ismeretlen valami akart ott megszületni, hatodik érzék, magnetikus leadó - és feltaláltuk a rádiót, ami még nem volt akkor. De váratlan tünetek jöttek, fejfájás, aztán bénulások, erre jól emlékszem, hogy ekkor hallottam először: szemfenék-vizsgálat. És hogy daganat keletkezett az agyvelőn. Ő maga referált naponta. Nem volt túlságosan kétségbeesve, fiatal volt, a kíváncsiság erősebb volt benne a félelemnél, és különben sem hitt a halálban, legalább tudatosan nem. Egész virgoncan szavalt el egy délelőtt legfrissebb versét, ami ezekkel a szavakkal végződött, az akkor divatos, borongós-pesszimiztikus-misztikus, dekadens líra modorában:

Nézek a tükörbe
Hosszan a tükörbe
Két karomat kitárom...

„Tudod - magyarázta élénken -, ez azt jelenti, hogy búcsúzom magamtól, ugye hatásos?” Igen, a vers hatásos volt, közös barátunknak, a csodálatosan nemes költőnek, e műfaj legnagyobbjának, Tóth Árpádnak is tetszett, de Havas Gyula nem írt több verset. Előbb a nyaka bénult meg és ferdült el - legalább nekem úgy rémlett -, aztán a lába, nem kelt fel többé, átlós vonalban feküdt, suttogva, dadogva beszélt, mikor meglátogattam, viccelni próbált és hunyorítani, de az egyik szemén már nem ment, ez a szem nyitva maradt, a szemhéj nem mozgott, úgy tetszett, mintha kiugrott volna kicsit. Mikor utoljára láttam életben, egész mozdulatlanul feküdt, alsó ajka el volt fordulva, mintha nevetne - és csakugyan nem is volt rosszkedvű, erőlködve és lihegve egy barátunkat próbálta karikírozni, aki félórával előbb ment el. Ennek a barátunknak ideges arcrángatózása volt és szegény Havas Gyula furcsa fintorokkal igyekezett utánozni őt. Aztán a ravatalon láttam csak, borzasztó volt az arca.

Nem bírom tovább ezt a megújuló, kényszerű erőlködést, hogy ezeket a képeket jól levetítsem. Kivánszorgok a fogaskerekűig. Leülök az állomáson. Dénes talán jön már a következő vonattal, híreket kapok, mert újságot sem olvastam három napja. Arra is gondolok, nem lehet a tompa, tespedő napokat folytatni a Havas-komplexummal: dolgozni kellene, délután majd diktálok Dénesnek. Nyitogatom a szemem, hogy noteszemben talán el tudok olvasni valamit, s lám, négy jókora betűvel, egy szó, mintha azt suttogná: „Móni.” Móni, Móni, mi lehet ez? mellette is van valami, de azt már nem látom - nini, ködlik már, a feleségem említette néhány-szor ezt a Mónit hazajövet a klinikáról, ahol dolgozott.

Móni, Móni, csak ennyit tudok, hogy Móni, soha nem is láttam, mégis pár szóból, nagy időközökben, ahogy felbukkan, eleven összefüggő, folyamatos emlékem van róla, s éppolyan biztos és befejezett, mint szegény Havas. Pedig Móni, tudtommal, ma is él.

Humoreszk? Nem, nem jó... de talán humoros rajz... és próbálom kompozícióba szedni a gyér adatokat.

MÓNI

Ott kóvályog valahol a tébolyda csendes osztályán, a folyosókon, bekukkant a termekbe, nyáron a kertbe kísétál. Nem nyugtalanít senkit, magától ritkán beszél. Huszonöt éve van az intézetben, skizofréniás, több orvosgenerációt kibicelt ki, két tanárváltozás is volt azóta. De Móni nem változott, legrégebb ismerőse ápolóknak, szolgálknak, érkező és távozó betegeknek. Fiatal orvosok enyelegve eltréfálnak vele, az újak is Móninak hívják, vezetéknevére senki se emlékszik, nem is fontos, lehet Lefkovits, vagy Perl, mindegy. Vagy hatvanöt éves, de ez se jellemző. Ügyvéd volt, ezt mindenki tudja, némelyek ügyvéd úrnak szólítják. Tapasztalt, sokat látott beteg. Demonstrálásnál otthonosan jelenik meg, unatkozva túri, ahogy a tanár, hallgatóknak, vendégeknek lelkesen és gyakorlottan magyarázza esetét. „Nézzék, uraim, ezt a tipikus tekintetet, járást - menjen csak pár lépést, Móni -, körülírt klasszikus kórforma.” Móni unatkozva nézelődik, de ha feleltetésről van szó, és a jelölt dadog, visszafordul, s profilból, hogy a tanár ne hallja, szégyenkezve kicsit, ám jóakarattal, sebesen odamorogja a helyes választ, hibátlan orvosi terminológiával, az ő betegségét.

A klinikán senki nem emlékszik, hogy Móninak valaha is lett volna látogatója. Feleségét régen elvesztette, rokonai, ha voltak, meghaltak vagy elfelejtették. Elmebetegsége ártalmatlan lévén, ki is engednék időnként, de hova küldjék? Pénze, háza, lakása nincs. Régi élete, amiről senki se tud, oly nyomtalanul süllyedt el, mint a legendabeli Atlantisz. Ápolóknak nincs idejük, ha magában engednék sétálni a városban, elkódorogna, elfelejtene visszajönni, nem találna rá többé a társadalom. Tehát hagyják szegényt békében tölteni napjait és éveit.

Pedig valamikor betegsége előtt tevékeny és becsvágyó lélek lehetett. Móni ugyanis, bármily furcsán hangzik, nem közönségesen művelt ember, s műveltsége csorbítatlan még most is. Közvetlenül ez soha nem derülne ki, mert Móni nem beszél, s amit előtte beszélnek, közönyösen hagyja, mintha nem is hallaná. De ha - a kórforma szempontjából vagy kíváncsiságból - úgynevezett „műveltségi kérdést” intéznek hozzá, Móni megfelel a kérdésre, s a legnehezebb kérdésnél se hibázik. Csak nem egyenesen felel: valami zagyvaságot mormol, és ebbe a zagyvaságba belekeveri a helyes választ. Például azt kérdezik, „mikor volt a lipcsei csata, Móni?” akkor ő morogva hadarni kezd valamit, ilyesfélét: „leszakad a lámpa, ha tramliznak az emeleten, nekem ne meséljenek, trágyahordó, ezernyolcszáztizennégy, gőzmozdony.” Vagy azt kérdezik, „mi volt Wagner Richard fő követelménye a művészettől, ügyvéd úr?” akkor ő mormogni kezd: „négyen is leülhetnének szilvás gombóc mellé, jönnek a tatárok, ki kell

önteni a vájdlingból, Gesamtkunst.” A betegekkel nemigen érintkezik, nem érdeklik, vagy talán túlságosan megszokta őket. Néha a nyugtalan-osztályon vendégszerepel, nem mintha nyugtalankodna, csak a változatosság kedvéért. De itt se izgul fel, bölcs egykedvűséggel nézi a világ tarkaságának rögeszmékben kifejezett lelki térképét. Feleségem egy Laci nevű bolondról beszélt egyszer. Veszedelmes, ravasz fráter ez a Laci, tudja, hogy bolond, visszaél ezzel, és ebből az állapotából következő viszonylagos szabadsággal, törvényfölöttiséggel. Hosszú, nyurga ember, fiatal, hegyes, fekete kecskeszakálla van, különös keveréke Don Quijoténak és Lucifernek. Fürdőköpenyben, hosszú karjait keresztbefonva, sunyi paripaléptekkel sétál körbe, mindig a fal mellett, lábujjhegyen, órákig járkál így, mintha kalandos gondolataiba volna merülve, de mint aztán kiderül, semmi sem kerüli el a figyelmét. Olyan, mint egy nagy pók, aki áldozatot keres. És áldozat mindenki, akiről észreveszi, hogy fél. Ezekre utazik, kezdő orvosokra, akik először járnak a nyugtalan-osztályon, vagy nőkre, akik meg vannak illetődve az örült-romantika hatása alatt. Ha ilyet lát, élénkebb lesz, nem tör ki mindjárt, gyorsabban, de még óvatosabban folytatja fal mellé lapuló keringését, csak a szeme sarkából figyel. Egyszerre, mikor legkevésbé számítanak rá, kiugrik, az áldozatra veti magát, szétfeszített két ujjával szeme fölé bök villámgyorsan - az ijesztgetés fontos ennél a műveletnél és nem a szemkibökés, mert a rémülten visszahőkölő áldozat látványa akkor is ördögi kacajra ingerli, ha hozzáérnie se sikerült, vagy idejében lefogták. Egy ilyen kitörésnél úgy megijedt mindenki, hogy valamennyi ott-tartózkodó, betegek is, az ajtóhoz rohantak. Csak Móni maradt nyugodtan egy helyben, tekintetét se emelte fel, vállat vont, folytatta monoton morfondírozását.

Sok vizet nem zavar, baj sincs vele, de vannak megrögzött kívánságai, amikhez szerényen, erőszakoskodás nélkül ragaszkodik. Inkább szokásból, mert látszólag nem veszi észre, hogy soha nem teljesülnek kívánságai - elfelejti őket, vagy titokban jól tudja, hogy nem teljesülhetnek? Ki mondhatná meg? Egyik ilyen szokása, hogy a vizitáló orvos körül lebzsel, türelmesen, feltűnés nélkül - de mikor az orvos kimegy odafurakodik hozzá, papírcédulát nyújt át. A cédulán saját írásával rövid igazolvány, mely szerint „57-es beteg (ő az) a mai napon elhagyhatja az intézetet”. Ezt olyan mozdulattal nyújtja át, mint aki aláírást vagy pecsétet kér, hogy érvényesítse az igazolványt, büszkén kimehessen annak birtokában. Ha visszaadják neki, aláírás nélkül, nem panaszkodik, szót se szól, zsebre teszi. Ismervén ezt a szokását, némelyik orvos alá is írja, vagy úgy tesz, mintha aláírná - jól tudják, hogy úgyse eresztik ki. De a furcsa az, hogy ezt mintha Móni is tudná: az aláírott cédulát éppen úgy zsebre teszi, mint a többi, nem is kísérli meg, hogy fölhasználja. Úgy látszik, elhomályosult lelke mélyén pislákol valami tudat, hogy csak tréfáról van szó úgysis.

Pedig, hogy a szabadulás vágya nem halt ki végleg hervadt szívéből, más, elmosódott jelek is mutatják. Nyáron szívesen botorkál a kert rácsa mellett, két rudat megfog, hosszan bámul kifelé s ő, akit a bentlakók nem érdekelnek, figyelmesen és behatóan; homlokát ráncolva vizsgálja a járókelőket.

És télen néha órákig áll, meggömbülve, szorosan a bezárt ajtó előtt - kulcs-csikorgásra se ugrik el, sokszor ellöki őt a belépő alkalmazott. Lehajtott fejjel áll, nem veszi észre, ha szól neki, vagy félre akarják tolni. Egyszer megfigyelték, hogy ilyenkor a zárral és kilincessel van elfoglalva. A kilincset nem nyomja le, de a zárat megtapogatja.

És hosszan, makacsul, mint aki elfelejtette, hogy mit akar, csak annyit tud, hogy itt akar valamit - harag nélkül, sőt gyöngéden, de hosszan és makacsul simogatja reszkető öreg ujjával a kulcslyukat.,

A feleségem egyszer megkínálta a csokoládéból, amit éppen majszolgatott, és észrevette, hogy az öregnek nagyon jólesik a figyelmesség. Nem köszönte meg, de a következő vizitnél feleségem észrevette, hogy az öreg eltette a sztaniolpapírt, amiben a csokoládé volt: gondosan összehajtogatta, és ott szorongatta a kezében.

Ettől fogva gyakran vitt neki nyalánkságot, eszébe jutott, hogy az öregnek nincsenek látogatói, és így nyilván soha nem jut efféléhez.

Móni nem szólt, de mindig elfogadta az ajándékot, a burkolópapírt eltette és gyűjtögette. Hogy bizalma lassan és szerényen megerősödik, ezt abból vette észre, hogy ettől fogva a szabadulócédulákat kizáróan csak neki nyújtotta át, a többi orvost elhanyagolta. És néha tűnődve követte a termen át, mintha mondani akarna valamit.

De szótlan maradt, a jóindulatúan enyegő és tárgyilagosan tréfálkozó kérdésekre se válaszolt.

Feleségemben mégis kialakult a feltevés, hogy talán valamilyen érintkezést keres a beteg, miután sikerült bizalmát felkeltenie.

Egy napon tehát faggatni kezdte:

- Jó volt a múltkori teasütemény, Móni bácsi?

Móni szokása szerint valamit motyogott, amibe sárkeféről és általános választójogról volt szó, de mellékesen azért az is benne volt, hogy a teasütemény jó.

Ekkor rajtaütő orvosi kérdés következett, talán annak megállapítására, hogy a beteg lucidus pillanatában van-e?

- Mondja, Móni bácsi, ki vagyok én?

Móni egy pillanatra felnézett, és ezúttal, talán először, bár tévesen, hosszú és nyakatekert halandzsa nélkül ezt felelte:

- Brüll Malvin.

Feleségemnek szöveget ütött fejébe az ismeretlen név. Mikor kettő felé újból felment a kórterembe, eszébe jutott a dolog, és még egyszer megkérdezte tőle:

- Móni bácsi, ki az a Brüll Malvin?

És Móni felemelte a fejét, és halkán és egyszerűen azt mondta:

- Az anyám.

A GYULÁK SZÉKE ÖSSZEÜL

És mialatt odalenn a szanatóriumi hall homályában s odabent a koponya sötétjében lassan és szívósan dolgozik a végzet, odakünn megmozdul az a csodálatos valami, az Ismeretlen, amiről csak közvetve s nagyon hézagosan s még így is csak rövid ideig tudunk, aminek minden ember egyetlen központja és egyetlen bizonyossága: rejtelmes módon átrendül a Külső Világ.

Bent, a csontfalak közt valami történik. Hogy mi, én tudom legkevésbé, mások is csak sejtik. Valahol, a lány gumihoz hasonló halmazállapotban, aminek formája feltűnően, szinte figyelmeztetően emlékeztet a dióbél fél gerezdjére (még a kanyargós rovátká-utak is megvannak) s színe is olyan sárgásfehér, mint a friss dióbél. Egy ponton megindul valami folyamat. Nem lehet tudni egyelőre, hol: belül a félgerezd két élesen szétváló negyede közt, vagy alul a lapos agyfenéken, melynek közepéről az a parányi mirigy függ, növekedés és nemi jelleg kormányzója. Lehet elől a kergén vagy belül a szürkeállományban. Lehet hátul, a két pót-agy valamelyikén, de lehet lejjebb is, a nyúltvelő felé. Kis keményedés, velem született, olyan, mint apró hiba a magon, soha nem okozott zavart, most, életem delén túl, egyszer csak növekedésnek indul. Vagy hártýácska, váratlanul telítődni kezd, hólyaggá fúvódik fel, s a folyadék egyre szivárog belé valahonnan, nő, terpeszkedik, helyet keres, mindent összenyom. Vagy meggörbült erecske, amiben a vér megakad, megszik, egyre fejlődik, egyre több tapad hozzá - két mellette futó ér, amik eddig párhuzamosan szaladtak a hosszú vezetékben, most összeérnek, egymásba öntik tartalmukat. Neki teljesen mindegy, hol kezdődik, hol kapaszkodik meg, nekem nem. Az ő számára szövetekről van csak szó, anyagról, az a fontos, mennyivel erősebb vagy gyöngébb szerkezete a környezetnél. Az én számomra izgalmas szerencsejáték, hogy a csonttrülett melyik rovátkájában állt meg a golyó. Mert ezek a szövetek alkotják együtt, amit én-nek nevezek: - az egyik gondolkodik és beszél, a másik számol, a harmadik képzelődik, a negyedik vágyakozik és szenved, az ötödik emlékezik és mereng, a hatodik mámort szív magába, és kergeti a fájdalmat.

De mind ismerős. És egyik se fogja fel, közvetlenül, kín és kéj formájában, ami az Ismeretlenben, odakint történik.

A Valószínűtlen és Fantasztikus se tudja, hogy vele most valami történik: hogy a kis láncszem, ami valahol megrepedt, kiesni készül, valami kimutathatatlanul aprócska rezdüléssel megindította az egész nagy láncsort, amihez tartozik, mint ahogy az elpattanó apró villamosszíkra megrezgeteti maga körül az egész Földgolyót és léggolyót.

És a láncsor ellenáll, anélkül hogy tudná vagy akarná, a folytonossági hiánynak. A formákat kereső élet, ugyanaz, mely életet olt, hogy éljen, most *egészeben* tiltakozik a formátlan külső beavatkozás ellen - úgy látszik, mégis szüksége van rám, erre a kis sejt-re, nem adja oda ingyen. A fajta ahelyett, hogy felfalná, kiáll az egyénért, aki annyiszor állt ki érte.

De a szándék csak a kiválasztottakban válik tudatossá.

Reggel valahonnan a Zugligetből egy munkás mogorván ballag a város felé. A gyerek lázas volt reggel, torkát fájdtotta, nyafogott. Bemegy a gyerekklínikára - nyűgösködött az asszony -, úgýis útba esik, megkérded, mikor vihetem be holnap.

Nem szívesen megy be, jó volna inkább egy keserűre belógni a pálinkáshoz, de ha egyszer gyereket okozott az ember... ugyan minek kellett? nem elég, hogy elvette? most már itt a kényszer... Morog az ambulancia fapadján, felkötött fejű kölyök sír, belenyilall a szívébe - a

sima képű, komoly, szép szál tanár elé már szorongva, áhítattal áll. Hát maga mit akar, fiam?... Méltóságos tanár úr, a gyerekeknek... Jó, jó, hol a gyerek?... Hát azt nem hoztam el, az anyjuk behozná holnap, ha úgy tetszik gondolni... Hát mi vagyok én, távcső vagy orvos? Na, szaladjon haza, és hozza el a gyereket... hol laknak?... Zug... hm... na várjon, majd délután kimegyek... Isten áldja, kérem a következőt.

Ahogy rendelés után a kórtermek felé siet, pillanatra elmosolyodik. Bolondok ezek a szegények - az a munkás is -, mit is mondott a másik a „rögtön-masínával”? pedig fel akartam írni, hogy elmesélem K. Fricinek... igaz, hopp, jó, hogy eszembe jut... őt is meg kell látogatnom - hatkor a Zugliget felé menet, megállok a Central előtt, ott szokott üldögélni... vagyis dehogy, hiszen valami van vele... Gyula futólag említette... csak nem, igazán?... Mindjárt fel is hívom Gyulát, mondta, hogy neki hamarosan lesznek leletei... kérem kisasszony a telefont... Gyula? Itt Géza... a K. Frici ügye iránt érdeklődnék... Igen... igen... igen... úgy? Hm - ez elég komoly. Tessék? Hogy éppen fél akartál hívni?... Kit? Szóval összejöttök - hol?... Értem... hát legyen fél őt... éppen meg akartam látogatni... szóval a Svábhegyen van, jó, hogy szólsz... de fél ötre akkor én is eljövök oda... ilyet, ki gondolta volna, soha nem volt semmi baja... szervusz, köszönöm szépen.

Az Andrássy úton egy kereskedő kiáll a boltajtóba, sógorával beszélget. Á, nem megy ez sehogy - micsoda világ, kérlek, már ez a nyakkendő se megy, ami bombasiker volt, gyapjúból... az az író is, ki akart venni fél tucatot, nem látom két hónapja, azt mondják, megdagadt a feje... hiszen nem is csoda a mai világban.

Fél kettőkor indul a bécsi autóbusz. Házaspár búcsúzik, siess, fiam, aztán nem tudsz beszélni, mit bámulsz? Az az angol repülőgép, de milyen alacsonyan száll, Istent kísértik ezek a veszett pilóták, oda nézz, a háztetőt súrolja... ja, igaz. Arankát el ne felejtss felhívni a klinikán... Friciről? hát mondd el, hogy talán mégis jobb volna, hm... különben ne mondj neki semmit; úgy látszik, nincs informálva - illetve óvatosan megmondhatod, hogy hívjon fel engem... hát szervusz, Olga fiam... szervusz, Jenő, jól viseld magad...

A Krupp-művek ma reggel hat óta dolgozik - belekezdtek az új típusú repülőgép-puskák gyártásába.

De valahol Helsingforsban, egy műszerész új szerszámon dolgozik, izzadva - nagy híré sebész rendelte nála, jelentéktelennek látszó újítás, de újítás... ez a tanár az utóbbi években kizáróan csak agyvelőt operál, az amerikai úttörő szép sikerei óta nagyon fellendült ez az ág. Most ennek a tanárnak eszébe jutott, hogy a fejtőkés mozoghatna, elfordulhatna a nyelében, akkor be lehetne hajlítani, átgörbíteni, a kisagy alá, nem kellene kiemelni, nagyon fontos... egész modern fajta műtétre gondol, amilyen még nem volt... az oldala is éles volna, nem csak a hegye - és elfér az érelekötő ollók között... a műszerész szorgalmasan dolgozik, egyenletesen sívít a köszörű, feni a kést, a kés muzsikálva, sziszegve élesedik a köszörű alatt.

Hallottad, K. F.-el mi van? Na, mi lenne, hallottam valamit, de nem izé... hogy nem izé? Éppen csak vége van, kész... No, ne mesélj már ilyet! rémes, mik történnek... És ahogy tovább megy, ruganyosabbakat, fűrgébbeket lép, fűtyörész, miközben a fejét csóválja... Hát elmegy ez is, fűtyörészi szórakozottan... na, hála Istennek, meg lehetne most próbálni D.-t a helyére a lapnál - ejnye, szólok V.-nek, küldjenek szegény K.-nak valamit, most nemigen dolgozhat.

A kis budai utcán ábrándozva, egyedül jön lefelé a finom lírai költő... Rólam olvasott valamit, erre gondol most, mélyen és komolyan meg van hatva, végigfut emlékein. Velem való találkozásait csoportosítja... Könny szökik a szemébe, érzelmek találkozása... igen, ez nagyon szép volt... ezt ízé... meg kellene valahol írni... nagyszerű, az Isten is nekrológnak teremtette, halála után rögtön odaadom a Szemlének... szegény fiú... igen, ez szép lesz, kezdetnek, tulajdon novelláját idézve, a kisfiú, aki összerakott állvány tetejébe mászik, hogy ott trikójából elővegye a gyermekkori hegedűt... s ebben a pillanatban összedől az egész építmény... Hú! de találó! gyönyörű! és milyen alkalmas jelkép, egy nekrológnban az egész élete benne van... És egész komolyan elérzékenyedik.

Így terjed a hullám a térben, de vajon csak a térben? Nem ér vissza gömb-sugara az időkitérjedésén át?

Vagy talán nem évezredek távlatából bukkant fel ez a négy komoly férfifej, a hídfői kávéház csendes, magányos sarkában? Nem ama *gyulák* gyülekezete, akik döntő csaták előtt egybeültek, hogy megbeszéljék a tanácsot, amit a hadvezérnek adni kell, hogy diadalmasan kerüljön ki az összeütközésből, vagy legalább megmentse a bőrét? és tekintetbe veszik a táltosok és vajjakosok jóslatait, komolyan forgatják az állati beleket, melyekben ott olvasható a jövőendő ígéje?...

Kettőt csakugyan Gyulának hívnak, Szórakozott Gyula és Szabatos Gyula, a drágák - az egyik mindig mintha másutt volna kicsit, figyel és beszél, de fejét forgatja -, ki tudja, mire gondol közben? A másik, mozdulatlanul, leszegett homlokkal, keskeny, zárt szájjal, mint a Szabatos Gondolat elszánt bikája, néz szembe a Feladott Problémával, ami láthatatlan betűkkel oda van írva elébe az asztalra, mindig jelen, mindig a helyén, egy jottával sem több és nem kevesebb energiát folyósítva, mint amennyi a megoldáshoz szükséges. És itt van még Géza, szürke ruhában, mint rendesen, a munkás gyermekét már meg is vizsgálta közben, holnap befejezi tanulmányát a gyermeki csontok növekedésének feltételeiről. Ő a legcsendesebb, komolyan pislogva figyel, nagyon álmos, de nem alszik el - ritkán szól, halkán és óvatosan, a magánhangzókat szívesen nyeli el, ezzel is spórol, fontosabb elintéznivalói érdekében. „Csecsemő” helyett azt mondja, „cscsemő”. (Most azonban nem „cscsemőről” van szó, hanem „gyvelőről”.) Végre M. Endre, a zseniális sebész, magas, elegáns ember, arcán szellemes, szinte világfias fölény és gúny. Nagy ívben induló pályafutása most széles, egyenletes tempóban hajlik el ifjú becsvágyak felől a férfimunka irányában. Világot járt, most is azért van itt, mert Bostonban tanítványa volt az említett professzornak, aki lendületet adott a modern agysebészetnek.

Már folyik a tárgyalás. Szórakozott Gyula fejét forgatja, tűnődik. Szabatos Gyula a már tegnap pontosan összegyűjtött és megszámozott leleteket forgatja az asztalon. Itt az agyfotográfia, a szemlelet, a belklinika jelentései - végleges diagnózis még nincs, a fődologra nézve azonban, sajnos, minden egybevág.

Az agyvelőmről van szó és megint az agyvelőmről. Egy szó se esik rólam. Ez a négy ember úgy, ahogy itt ülnek, mind a négyen *szeretnek*, mint ahogy én szeretem őket, az egyik közülök testvéri gyöngédséggel, ami több elismerésnél és becsülésnél is, viszonzása egy elemezhetetlen vonzódásnak. Egy sincs köztük, akinek részvétét ne tartanám többre gyermekes lelkek rajongásánál - és mégis, ha így látnám őket, talán félreérteném, *többet* várnék a férfias szeméremnél, amivel tartózkodnak minden érzelmi reakciótól. Idegen azt hihetné, nem is ismerik személyesen a beteget, akinek sorsa fölött konzultálni egybejöttek, felszólítás nélkül, a beteg tudta nélkül, magánszorgalomból. Szórakozott Gyula csak a részletekhez szól, sóhajtva, feltételesen, mintha minden szót hajlandó volna visszaszívni, az első ellenvetésre. Úgy kóvályog „szerény véleménye” a tárgy fölött, mint őszi mező fölött a bánatos esti szellő. Szabatos Gyula

vérfagyasztóan udvarias és határozott. Cscsemő Géza sűrűn bólogat, és nagy erőfeszítéssel uralkodik magán, hogy el ne aludjon. A fölényes, remek sebész viszi a szót, példákat idéz, széles körű tapasztalataiból merít. Ő már tudja, mit fog ajánlani legközelebb, ha túl leszünk a diagnózison, aminek eredményében nem kételkedik.

- Tehát, uraim - ha nem csalódom, elhatároztuk, hogy a kitűnő belklinikai leleteket ellenőrizzük és kiegészítjük egy speciális neurológiai diagnózissal -, ha aztán ezt véglegesnek vesszük, dönthetünk a teendőket illetően. Sajnos, az a gyanúm, teendőkre lesz szükség, mégpedig haladéktalanul. A papillának ez a rohamos romlása nem biztat semmi jóval. Lesz majd javaslatom...

- Az a kérdés, az anyagi körülmények... - sóhajt Szórakozott Gyula - lesz-e annyi pénz, ha...

- Ez második kérdés - mondja kurtán Szabatos Gyula -, az első elintézése után kerülhet csak szóba.

- No igen... és a neurológiai vizsgálat... Küldjük el még egyszer R.-hez?... Fázik tőle, makacskodik, érthetetlen, hogy miért.

- Igen, igen, ez így szokott lenni... egyébként klinikai vizsgálat jobb volna... Nem lehetne a...

- Tudtommal az asszony fent van Bécsben, a Wagner-Jauregg Klinikán... Nem volna leghelyesebb, ha egyszerűen odamenne?

- De igen, nagyon helyes, az is fel van szerelve mindennel, ami kell... és P. zseniális diagnoszta. Akkor hát délután kimegyek a szanatóriumba, és óvatosan megmagyarázom neki, hogy ez lesz a legjobb... nem gondolod?

A habozó kérdés Szabatos Gyulához szól, akinek mereven, a láthatatlan szövegre szegezett tekintete fölött a vastag, egyenes szemöldök úgy sötétlik, mint ellentmondást nem tűrő aláhúzás a mondat legfontosabb szavai alatt. Nem felel, ami nála azt jelenti, hogy a felajánlottnál tökéletesebb megoldást keres.

- Jobb, ha én megyek - mondja percek után. - Határozottan figyelmeztetni kell. Nem lehet habozni.

És délután ő jelenik meg a homályos hallban, ahol hármásban üldögélünk: két pompás, nagyszerű színésznő kis vitáját élvezem éppen - az egyik naiva, a másik drámai hősnő. Egyformán fiatalok, de a naiva olyan bámuló tisztelettel beszél a hősnővel, mint egy kezdő színésznő az öreg nagy tragikával. A hősnő levegő után kapkod felháborodásában.

- Halló, Gyula, de örülök... Ülünk félre... - Sokáig, leszegett homlokkal hallgatja, ahogy fecsegek. Aztán egyszerre felém fordul.

- Mondjad csak... vidékre kocsizom holnap reggel, tíznap pihenőre... nem jönnél velem?

Elnevetem magam.

- Azt hiszed, jó volna? Ezért jöttél?

Először látom életemben következetlennek. Mintha egy kicsit indulatba jött volna.

- Hát persze hogy az lenne a legjobb... vigye el az ördög az egészet. Pihenni kellene neked, nem gondolni semmire, nem látni embert egy darabig, nem tárgyalni, beszélni.

Azonban este élesen felharsan az interurbán telefon. Bécs hív.

Őnagysága szavai nagy lendülettel, hevesen áradva bugyborékolnak a kagylóból.

- Jézus Mária... mi van magával?... Most beszéltem Jenővel... hát maga nem értesít engem, hogy pangásos papillája van? Egy óra múlva indulok, hajnalban ott vagyok Pesten... Rémes, hogy valaki ezt csinálja... Hogy lehet valaki ilyen... két hete tudja, és eszébe nem jut, hogy...

- Bocsánat, három perc...

Hajnalban őnagysága nagy sebbel-lobbal beállít.

VISSZA A TETT SZÍNHELYÉRE

És újra Bécs.

Este az Árpád sínautón érkezünk, kóválygok és szédülök - keservesen panaszkodom, hogy rossz ez a jármű, vízszintesen is himbálózik, nemcsak függőlegesen ráz. Nem hiszem el, hogy más ezt nem érzi, én is csak most, felzaklatott egyensúlyérzésemmel.

Az Hôtel de France-ban szállunk meg. Milyen szomorú ez a város, különösen errefelé, mindenki kedvetlen, gyanakvó. Hangosan szidom a rossz világítást utcán, lépcsőházban, szobában, míg észre nem veszem, hogy senki nem tiltakozik, zavartan elhallgatnak: akkor hirtelen elhallgatok én is.

Reggel tízre jelentkezünk a Wagner-Jauregg Klinikán.

Ahogy vonakodva, akadékoskodva, kifogásokkal és ürügyekkel halogatva a dolgot, végre mégis felkecmergek a lépcsőn, egyszerre mély csüggedéssel eszmélek rá, mi taszít úgy innen. Itt, ezen a lépcsőn álltam meg három héttel ezelőtt - három hete csak? hihetetlen! annyinak tűnik, mint egész életem odáig! -, s mint valami viccet, groteszk gondolatot dobtam oda hetyke ötletemet: nekem agydaganatom van.

Tudom, hogy örültség, műveltségem és pozitívizmusom tiltakozik ellene: mégis (efféle babonák végigkísérték életemet) az a makacs gyanú kínoz, hogy akkor kezdődött a dolog, mikor ezt kimondtam - a gyermek akkor született, nem is akkor: *attól*, hogy megneveztem. A dolgok azáltal lesznek, hogy nevet adunk nekik, és ezzel lehetségesnek tartjuk őket, minden, amit lehetségesnek tartunk, meg is történik. A valóságot az emberi képzelet teremti. Esetünkben olyanformán, hogy a kutatást egyirányba terelte, *elterelte* más utakról, talán az igazitól.

Ezt a rögeszmét be kell vallanom, különben nem érti az olvasó, s magam előtt is felfoghatatlan volna, hogy kísértetiesen szorongó érzésem, ahogy a kongó folyosókat járjuk, tisztára a bűnösé, aki visszatér a tett színhelyére. Nyugtalanul kérdezősködöm: itt van-e még az az orvos, az a titkár, az a kedvesnővér, akit akkor láttam? Mikor kérdezősködésemet magam is nyugósnek érzem már, hirtelen kivilágosodik, mi után nyomoztam, öntudatlanul. Igen, igen, tudom már - az az ismeretlen beteg, ott a neurológiai osztályon, akinek az arca mégis ismerős volt... mi van vele? Kicsoda? Nem emlékeznek... Ebben a teremben volt? melyik ágyon? a harmadikon? aha! megvan! Diegel bácsi szegény! ó, az már két hete... „Exitus” - az ápoló is így mondja.

A tanár úr csak délben érkezik, addig a bánatos arcú, halk szavú docens faggat, szemészek forgatják az arcom, mint egy elromlott fényképezőgépet. A szobában, ahol mindez történik, nagy a rumli, idegen arcok fájnak, fülem kínlódik a sok német beszédétől, nagy megkönnyebülés egy szerény, fiatal orvos, aki megismer. Két éve van itt, egy felfedezését ellenőrzi, inzulinnal próbálja gyógyítani a skizofréniát.

Végre jön Pötzl, a tanár. Érdekes fej, kifejezése, tekintete, mozdulatai telivér művésztípust mutatnak - intelligencia, tehetség, szenvedés és önfegyelem sugárzik minden vonásából -, a művésznek és az artistának ez a négyes, biztos „tünetcsoportja”, amiben rokon költő és ekvilibrista. Kissé szinte édeskésen túlzott udvariassága nem kellemetlen, mert rokonszenves szórakozottságot sejtet, tiszteletet és részvétet gerjesztve a hozzáértőben. Szabadkozik, hogy idefárasztott, ha ideje engedi, ő keresett volna fel szálláson: egyébként jól tudja ki vagyok, talán én is tudom, hogy édesapja Bécs egyik legismertebb humoristája volt. Orvosi dolgokról

szó se esik, mégis pár perc múlva olyan biztonságban kezdem érezni magam, mint a vergődő hajó utasa, aki értesül, hogy a kapitány személyesen vette kezébe a kormánykereket. Szobát akar nyitattatni a vizsgálat tartamára, de rögtön beleegyeznek abba is, hogy kétnaponként éjszakára hazamehessek a szállodába.

Ez a látszat-szabadság tartja bennem a lelket a most következő héten. Különben elveszettnek érezném magam. Mert a vizsgálat most nem óvatos, gyöngéd, leplezgető, enyelgő játék, mint otthon, ahol mindenki ismer és szeret, mindenkit ismerek és szeretek. Ezeknek *eset* vagyok, semmi más, egy csomó lelet, börténkában. Olyan vagyok, mint a katona, aki parancsra bevonult, és akit most beöltöztetnek és kiképeznek, mielőtt a menetszázadba osztják. Vagy megint csak mint a bűnös, akinek hivatalos ítélete még nem érkezett le, de már el van marasztalva, büntetését tulajdonképpen már megkezdte.

Maga a börtön (persze csak per analogiam, a magamfajta impresszionista szemével) külső látszatra erősen emlékeztet a régi, inkvizíció korabeli intézményekhez. Élvezettel hasonlítgatom a vizsgáló műszerekkel zsúfolt szobákat kínzókamrákhoz, minden képemet innen veszem. Megállapítom, hogy szobámban olyan magasán van az ablak, mint ezekben a pincékben volt, s a jámbor ápolókat átlátszó humorral ugratom, mint pribékeket. A szem- és fül- és idegvizsgálásokat már könnyedén veszem, mint a rutinié, fölényesen, viccelve. De egy délelőtt abbahagyom a viccelést, csodálkozva figyelni kezdek. Egész új dolgokat kezdenek, ez eddig nem volt. Szaglásomat veszik elő, meg tudom-e még különböztetni a fokhagymát a szárocától? Aztán ínyemet vizsgálják, nem zavarodtak-e össze az ízképletek? Végre furcsa kérdések következnek: hirtelen kell felelnem, összeadatnak, kivonatnak velem, íráspróbát vesznek, majd megkérdezik, tudom-e, ki volt Napóleon?

Mi ez? Intelligencia-vizsga? Beszéd- és értelemgyakorlat? Hát már itt tartunk?

Itt bizony.

És ettől fogva görcsösen és feszülten figyelni kezdek, résen vagyok, vigyázok. Megfontolom minden szavam és minden mozdulatom. Másnap, mikor újabb reflex-kihallgatásra visznek, már úgy viselkedem, mint a gyanúsított. Tapasztalataim, a sok pesti vizsgálat segítségemre vannak, tudom előre, mi következik, színészkedem, megjátszom, mintha nem tudnám, miről van szó, aztán keserves fáradtsággal olyan reflexet produkálok, mint egy egészséges ember. De nem hagyják magukat félrevezetni, a szép reflexre, amit büszkén kivágok, hallgatnak és tovább vizsgálják. Később tudtam meg a diagnózisból, hogy egy otromba keresztkérdésre „buktam le” (hogy az argot-t használjam), ami döntő bizonyíték lett ellenem. *A dysmetriára* nem vigyáztam! Ez egy jelentéktelennek látszó tünet, a beteg, ha behunyt szemmel vízszintesen kinyújtja a karját, az egyik kezét parányival feljebb emeli. Semmiség, ugye? és mégis csalhatatlanul azt jelenti, hogy az agyvelő ugyanazon oldalán, rendszerint a kisagyban, üzemzavar állott be. De nekem elkerülte figyelmem a hozzátartozó *hidegvízpróba* (a Nobel-díjas Bárány találmánya), mikor a fülembe fűjták.

Érdekes újságot észlelek magamon: gyakran álmodom s ami figyelemre méltó: jól emlékszem álmaimra, nagyon is jól, élénkebben néha, mint arra, ami napközben történik. A kép éles, álmomban ép a szemem. Milyen erős, éles, világos például ennek a mai álomnak emléke is. A fények és árnyak elosztása tisztább az álmodott képeken, mint a valóságban megtörtént eseményeken. Valami politikai párt élére kerültem, nagy beszédet tartok a parlamentben, szavaim tiszták, logikusak, meggyőzők - szép, kerek, szabályos taglejtésekkel szónokolok. Reformokat terjesztek elő, jól emlékszem, miről van szó, már-már szavazásra kerül a sor, úgy látszik, én leszek a miniszterelnök. Ekkor véres szemű, duzzadt fráter ugrik fel, nem is az

ellenzéki padsorokból, középről, az asztal alól bukkant elő, a süllyesztőből. Zavaros halandzsát kiabál rekedten, nem értem, szája mint fekete örvény, tátog, ezeket a szavakat hallom: „tüneti kezelés”, „tüneti kezelés”. „Elég volt a tüneti kezelésemből, le az uracsokkal, le az uracsokkal, kivágni, kivágni”. Csitítani próbálok, meggyőzni, de csak legyint dühösen, mintha hitvány nyávogás zavarná, és ekkor meghökkenve veszem észre, hogy csakugyan nyávogok. Apám integet a sötét ajtóból, szájára mutatva, rémülten, hallgattassam el a kiabálót, de legalábbis szóljak rá, hogy ne dobogjon és dzsiggeljen, mert Gasparez, aki alattunk lakik, felébred és feljön. Nekem is eláll a szívverésem, gyerekkoromban csakugyan sokat emlegették Gasparecset. A szónok pedig egyre sebesebben dzsiggel, már nem is beszél, vigyorog és dzsiggel, de az én torkomból erélyes rendreutasítás helyett egyre vékonyabban és élesebben kacskaringózik a nyávogás, míg fel nem ébreszt.

De jön utánam és jár utánam, mikor apró léptekkel csoszogok végig az Alser strassén, jár utánam ébren is a nyávogó unalom. Mert kezd nyávogássá és unalommá válni az egész, valami láthatatlan kéregető kintornát tol utánam, csak akkor hallom nyikorgását, ha megyek: eltűnik és elhallgat, mikor toppanva megállok és hátrafordulok. Unom, unom ezt az egészet, unalmas a betegség és unalmas a halál is, nem rémületes, nem megrázó és felemelő és lesújtó, csak unalmas, mint egy gyáva, alattomos, kuncsorgó eb, ami nyomomba kullog.

És unalmas, hogy befelé járok, s mert nem látok jól, kikorrigálni se tudom már léptemet, és folyton lebotlom a kocsútra, vagy nekimegyek a fálnak. És unalmas, hogy szemérmesen a sarokba megyek vagy elrejtőzöm, órákra, a hideg mellékhelyiségben - és unalmas a sofőr, aki részvétellel áll, mikor kiugrom a kocsiból, lihegve -, unalmas Buddha és Confucius, unalmas szembenézni vele és unalmas hátat fordítani neki - jöjjön inkább Demokritosz vagy a másik pogány, aki üres, vak szemeit fitymálva és kihívóan és kárörömmel mereszti immár a szikrázó nap felé, amitől a látó megvakul!

És egy reggel duhaj kedvvel ébredek. A kedves, fájdalmas szemű, de folyton halkán röhögő Jóskának, régi pajtásomnak mesélem (mindig feljön reggel húségesen a szállodába), mit álmodtam már megint: Ide hallgass, megyünk fel, mint rendesen, öngyógyításra a klinikára tíz órakor. De csodálatosképpen Pötzl már bent van, édeskésen mosolyog, mégis láthatóan mérgeződik, amiért elkéstünk. Öngyógyítása szabadkozik, ó, garnichts, garnichts, Gnädige, parancsoljanak, tessék parancsolni, de én érzem, hogy valami baj van, nem mutatom, előzőkenyen mosolyogva és tréfálkozó, csevegő hangon kezdem neki felsorolni a tüneteket, közben szedegetem a leleteket, mint egy könyvügynök a prospektusokat, és magyarázgatok, ajánlgatom neki, hier Röntgenbefund, nichtwahr, Herr Professor, hier Staungspapillae, nichtwahr, auch erwähnungswert. Ő nagyon udvariasan, összehúzott szemmel figyel, egyre jobban hadarok, érzem, hogy valami nincs rendben, az arca elsötétül, hová a csudába tettem, és egy egész jelentéktelen leletnél egyszerre csak kitör a botrány. „Hier Patellen-Reflex...” Próbálok szépíteni a dolgot: „appart, sehr hübsch, wirklich... ich würde sehr empfehlen...” de ő már feláll, iszonyú magas, előrehajlik, kinyújtja a karját, hosszú ujjai meggörbülve reszketnek. „Wa... a... as? Pat-tel-len? - üvölti egyre emelkedő hangon - Marsch hinaus!” Öngyógyítása, csitítani kezdi „Aber Herr Professor... ich als Ärztin”, de ő már nem lát és nem hall, nekünk ront, rémülten hátrálunk, aztán rohanni kezdünk a lépcsőn, lefelé - ő mint egy örült utánunk, óriási alak és egyre jobban ordít, magyarul káromkodik, nagyon csúnyán és rugdal: megbotlunk, gurulunk le a lépcsőn, aztán ki az utcára, csak a lábát látjuk, ahogy két méternyire rugdal kifelé és a hangját végigsüvíteni az utcán: „Nesze nektek!... Nesze patellenreflex.”

Délelőtt álomom hatása alatt csárdás jókedvem van a klinikán, nem merem bevárni a tanárt, félek, hogy a szemébe nevetek. A bánatos képű, halk szavú docenst nem hagyom élni, addig ugratom, évődöm vele, míg elneveti magát. Utána elvörösödik, és szokatlanul emelt hangon, szinte haragosan rám szól: „Ich muss Sie aufmerksam machen, Sie sind schwer krank - Sie sollten nicht so lustig sein.” Kicsit csendesebb leszek, de hazakéredzkedem ebédre.

A kocsiban sértődötten dohogok. Schwer krank - nevetséges! Hiszen még nincs diagnózisom! mi köze hozzá? majd ha diagnózisom lesz, úgy fogok viselkedni, ahogy illik. Egyelőre beteg vagyok, semmi több. Betegállomány, különben ugyanannyi; mint más úriember.

Önérzetesen szegem fel a fejem, émelygek - hát aztán?

Hát igen, émelygek kicsit - beteg vagyok, ennyi az egész. És ha az vagyok - talán nincs jogom hozzá? mint akárki másnak? akár meg is halni?... ha csak ennyi volt az egész... ezért nem volt kár, igazán... és ha csak ennyi voltam, mint ti, hencegő, fölényes egészségesek, akkor meg pláne nem kár értem... Talán azt hiszitek, többre becsülöm ezt a rongyot, mint azt a rongyot, amit ti ráztok előttem nagybüszkén?

Halló!... bleiben Sie stehen!

Kikecmergek a kocsiból, odaállok a forgalmas utca szélére, és hányni kezdek, hetykén, szemtelenül, szemérmetlenül. Az emberek megállnak, némelyik megütközve csóválja a fejét, mások csak bámészkodnak. Egy inas röhög. Csak bámuljatok - gaffen Sie nur, Herrschaften, hányok, mit szóltok hozzá? Hát aztán? Beteg vagyok, betegállomány, nekem szabad, nektek nem szabad - nézhetitek, kiadom -, tessék, tessék besétálni - itt látható a véleményem rólatok, magamról, az egész életemről, úgy, ahogy sikerült, ahogy itt áll most a bécsi utca szélén, és köszönettel visszaköpi a csodálatos ajándékot, amire olyan büszke volt, aki adta, ami ennyit ért annak, aki kapta.

De este nyolc óra felé a hideg márciusi szélben ott ülök mégis a Café de France teraszán. Nem tréfálok, és nem káromkodom már, hallgatok. A fejem fáj. Csodálkozva figyelem a fájást, hogy ez is lehetséges. Soha nem tartottam volna lehetségesnek, hogy ilyen mértékben... és az ember mégis eszméletén van, és gondolkodik is. Gondolkodik és figyel és számításokat végez. Az acélabroncs, ami a koponyámat szorítja, apró roppanásokkal húzódik össze. Meddig tud még összehúzódni? Számolom a roppanásokat. Még kettő volt azóta, hiába vettem be háromszor abból a kombináltból.

Előveszem az órám, leteszem az asztalra.

- Morfiumot kérek - mondom nagyon nyugodtan és hidegen és ellenségesen.

- Nem lehet! Tudja, hogy nem lehet! Mi jut eszébe? Mit akar azzal az órával?

- Három percen belül morfiumot kérek.

Habozva, nyugtalanul néznek rám, senki se mozdul. Három perc elmúlik. Utána még tíz, ekkor nyugodtan elteszem az órát, és imbolyogva felállok.

- Vigyenek a Fiakker bárba. Ma este szórakozni szeretnék, azt mondják, nagyon jó.

Felszabadulva ugrálnak fel.

Senkinek nem árultam el, azóta se: a három perc elteltével el voltam szánva - először és utoljára életemben -, hogy amennyiben további tíz percen belül nem áll ki a fejfájás, a legközelebbi villamos elé vetem magam.

Soha nem derül ki, megtettem volna-e? Mert a fájás hirtelen, villanásszerűen kiállt.

BETEGLÁTOGATÓK

Nagy meglepetés. Az izgalmas napon egy hét múlva, mikor a tanár színe előtt megjelenünk, hogy ítéletemet meghallgassam, kiderül, hogy ítélet még nincsen. Kupolaformán, mintegy imádkozva összeillesztett ujjakkal, édeskés mosollyal és nagyon nyájasan a művészfejű Pötzl rövid, óvatos ismertetést közöl, eddigi megfigyelésekre hivatkozva. Ő úgy látja, mintha jobboldalt folyadékkal telt hólyag terpeszkedne a kisagyon. Egyebet is gyanít, erről most nem nyilatkozik. Mielőtt végleges elhatározásra biztatnak, szeretne egy kísérletet tenni. Hátha fel lehetne szívatni a folyadékot, belső úton, a hólyag összelappadna, felszabadulna a nyomás. Ezüstkenőcsöt ír fel, vízelvonót, ezzel egy hétig kenni kell magam, diétán élni, talán sikerül. Egy hét múlva jelentkezzem újból.

Egy hét sok idő, szenvedélyesen ragaszkodom hozzá, hogy Pesten szeretném eltölteni. Az utazáson nagy ügyvel-bajjal átvergődöm, de otthon most már ágynak esem, nincs kedvem többé felkelni. Kétnaponként, testem más-más részén döngölik belém, félóráig, a szürke zsiradékot.

Idegen, kietlen érzés és mégis boldogító, hogy nem dolgozom. Terveim sincsenek, semmi felelősség. A kenőcs, úgy látszik, jól tesz, néhány tünet elmarad, egy teljes napon át gyomrom se émelyeg. Nem erőltetek semmit, lustán, tompán heverek, figyelem az embereket.

Mert nem vagyok ám egyedül. Látogatók serege népesíti be három szobám, a Reviczky utcai szép úriházban, ahol lakom. Egyre többen jönnek, nagy örömömre - mulattat és foglalkoztat ez a sok ember. Könnyen és szívesen viselem el a fáradtságot és kimerültséget, késő este, mikor magamra hagynak. Egyre szól a telefon, és ha félóráig nem szól, magam veszem fel, hívom a vendéget.

Mint ingyenkedő szakértő, élvezettel kóstolgom a karaktereket. Tisztában vagyok a helyzettel. Pozitív és negatív előjellel, a legizgalmasabb emberi képesség, a *részvét* dőzsöl, lakmározik, a részvét üli orgiáit betegágyam körül, karszékekben, pamlagon, összezsúfolva, ágyam szélére telepedve. Két véglet alakul ki, a duhaj, nagyhangú, tréfáló részvét, mely fölényes biggyesztés és legyintő lekicsinylés mögé rejti a páni rémületet, ami mindenkit elfog a mindnyájunkra leselkedő nagy Talány közellétében. És a másik, csendes és komoly, ez a bátrabbik, mely tisztázta szívében az igazságot, hogy tudniillik önzés nélkül nincs részvét, hogy utóbbit idősebb testvére, a személyes halálfélelem mutatta be nekünk, gyermekkorunk alkonyán, az első veszedelem napjaiban, azóta ismerjük.

S egy harmadik: őszinte, egyszerű, elfogulatlan. Rokonomtól reggel levél érkezik. Hallja, hogy hamarosan elutazom. Reméli, nem akarom őt cserbenhagyni, tekintettel a komoly helyzetre. Okvetlenül gondoskodjam róla, hogy ő elutazásom napján 300 pengőt kapjon.

Ez legalább világos beszéd, nem kell hozzá lélektani vegyelemzés.

Négyen-öten bent üldögélnek szobámban, mások az ebédlőben uzsonnáznak, pálinkáznak, esetleg bridzselnek. Imádom ezt a mozgalmat, még ma is hálás vagyok nekik érte. Bébinek, aki finom ösztönrel megérzi, hogy minél könnyebb és mégis minél borsosabb lelki kosztra van szükségem: nemcsak maga szolgál velem, ismeretleneket hoz magával, most látom őket először. Épp ez a kedves, benne vagyok az élet sodrában. K. Rózsának, aki kölnivízzel, gyümölcscsel, házikabáttal kedveskedik, Lacinak, aki irodalmi pletykát közvetít, Oszkárnak, aki vicceket hoz, és kollégáimat utánozza, Bandinak, aki készülő regényéről referál lelkesen, Andornak, akivel

emlékek korhadó zamatját ízlelgetjük, mint gourmet az „érett” sajtot. Becsvágyam, hogy ne unják magukat, és nem is unják, erről gondoskodom - régi ellenségek békülnek ki nálam, az általános jó hangulatban. Akit csak lehet, ott tartok vacsorára, a beszélgetés benyúlik az éjféle órákba.

Közben a megbolygatott külső világ halkán, csendesen, észrevétlen végzi feladatát.

Néha úgy rémlik, mintha nem menne simán. Mintha vitáznának fölöttem, mintha a rendkívüli parlamentben, ami összeült, hogy döntést hozzon életem és halálom kérdésében, és ami most permanens ülésben tárgyal - persze egyik se tudja, hogy képviselője ennek a parlamentnek -, módszerpolitikai vita folynék. Két fontos pont körül: mi a teendő, s ha ez eldőlt, hogyan vegyenek rá, óvatosan, hogy a határozatnak alávessem magam?

A Gyulák kétszer is, külön-külön, meglátogatnak, de szó sincs a jövőről, tréfálunk és vitatkozunk, sejtelmem sincs róla, mi a véleményük. Ellenben egy reggel mégis felkászálódok, bevitetem magam a szerkesztőségbe. Milyen kedvesek és jók és tapintatosak, még arra is gondjuk van, hogy a részvét ne nyilatkozzék meg feltűnően, nem állnak körül, nem bámulnak, mint csodát, mindenki úgy végzi dolgát, mint rendesen. Csak Láng titkár úr hallgat el pillanatra, mikor a főszerkesztői ajtó kilincsét nem találom meg. Az egyik főnök, mintha csak véletlenül jutna eszébe, mert éppen meglátott (hopp, jó, hogy itt vagy, gyere csak fel a szobámba!), becsukja az ajtót, aztán felszólít, menjek át most mindjárt a nagynevű sebészstanárhoz, már tudni fogja, miről van szó, megemlítették neki. Bármit mond, ne aggodalmaskodjam, ők mögöttem állanak, és pénzre se legyen gondom.

Bevánszorgok a klinikára. A tanár urat a folyosón csípem el. Szikár, katonás, nagyon kedvemre való ember. Egyszer novellaformában meg is énekeltem, mint mesterségének valódi művészt, egyéniséget. Kertelés nélkül megmondja, mikor meglát, hogy neki is ez jutott eszébe.

- Ahá... hát itt a bűnös. Mondják, rólam írta azt a... na mindegy, fő, hogy jó írás volt. Hát mi jót hozott?

- Volna egy ritka, szépen fejlett daganatom tanár úr részére, ha érdekli... gyűjtőknek való példány. Olcsón megszámitánám.

- Aha, aha. Hát lelkem, én szóba se állok magával. Ne gyulladjon be azért, úgy értem, szóba se állok, amíg tökéletes diagnózist nem hoz. Tervrajzot, mérnöki művet, ami pontosan megmutatja nekem, hol nyissam ki a fejét, a fejről van szó, ha nem csalódom, és mit találok benne, ha kinyitom. Mint az artézi kútnál. Előbb a varázsvesszővel végezzenek az urak, aztán jövök én a fúróval. Hát viszontlátásra.

Okos, száraz keze keményen megszorítja a kezemet. Honnan ismerem én ezt a nem gyöngéd, határozott, de megszegyenítően bizalomkeltő parolát? Igen, a tulajdon novellámból, ahol a duzzogó tanársegéddel kezel, kinyújtva a paplan alól.

Sokkal ruganyosabb léptekkel mászok fel otthon a lépcsőkön. Úgy érzem, nem fogok már habozni, ha mégis arra kerül a sor... Bár hiszen... Két nap óta egész tűrhetően érzem magam, ez a kenőkúra, úgy látszik, használ. Mindegy, az a fő, hogy most már mindenesetre tudni fogom, hová forduljak.

De a titkos parlamentben szavazás lehetett közben és a szavazás eredménye - bár senki se tudta, hogy bent van a szavazó bizottságban - másképp ütött ki, más irányba terelte sorsomat.

Óvatos üzenet érkezik a Gyuláktól. Ők, persze, megint csak „véletlenül”, megint csak „beszélgettek” rólam és közös barátunknak, a már említett sebésznek, eszébe jutott amerikai tanul-

mányútja, amikor is Cushingnak, a modern agysebészet úttörőjének asszisztált, több kitűnő tanítvánnal együtt. Cushing... Cushing... ismerős név, hol is hallottam?... Aha! Az a keskenyfilm, amit láttam, hát nem furcsa véletlen, a Földgolyónak, ennek a nagy koponyának a másik oldalán egy ember, aki harminc éve gondol az én kis koponyámra, és dolgozik érte, anélkül hogy tudna róla - és itt, ezen az oldalon: én, aki félórára betévedtem abba az amatőrfilm-klubba... Igen, igen, érdekes, de most nem erről van szó. Hát miről van szó? Arról; hogy írtak ki Amerikába, hogy amennyiben mégis és esetleg... nem, nem úgy, hogy Bostonba fogok utazni, bár azt se kell teljesen kizártnak tekinteni... hanem úgy, hogy van ennek a Cushingnak egy tanítványa Stockholmban... Micsoda? Stockholmban?... Igen igen, nem kell ugrálni, hiszen ez csak egy kombináció... Úgy látszik, Cushing maga nyilatkozott erről a tanítványáról, legalább olyan kitűnőnek tartja, mint önmagát, csak agyat operál és a felszerelése világviszonylatban is első... Szóval, izé... ezzel már leveleztek, M. ismeri Bostonból... Micsoda? Már leveleztek? Igen, leveleztek, előrelátónak kell lenni, ez nem azt jelenti, hogy most már okvetlenül... hm, érdekes. Hogy hívják azt a stockholmi tanárt? Olivecrona, Herbert Olivecrona. Oliven? Nem, csak Olive. Furcsa név, de szép. Olajkoszorút vagy olajkoronát, vagy olajfalombot jelenthet magyarul, vagy talán hódolati olajágat. Tetszik nekem ez a név, patetikus, éppen azért tetszik. Magas, görög arcélű férfinak képzelem. Igen ám, de hiszen ez mind afféle akadémikus képzelődés, feltéve, hogy rákerül a sor, honnan veszek annyi rengeteg pénzt, ami ekkora útra kell? Kiadóm előzékeny, de még efféléről egyelőre nem volt szó, és a pesti tanárral való tárgyalás után nem is merném szóba hozni.

Ekkor váratlan fordulat. Úgy látszik, a parlament Alsóházának működésébe beleszólt, önmagától, a Felsőház.

Ötödnap nagy öröömre (bár sejtelmem sincs, minek köszönhetem) megjelenik betegszobámban ... grófnő, a legrégebb, legmagasabb polcokon szereplő magyar arisztokrata család tagja. Nem ennek örülök, hanem mert igazán kedves, okos, melegszívű asszony, régi ismerősöm. Kettesben teázunk, közvetlenül és minden betegnek járó ceremónia nélkül csevegünk. Egyszerre csak kiderül, hogy egész jól tudja, mi bajom, hát hogylene, házi orvosuk, a jeles sebésztanár, pontosan megmagyarázta neki. Hát mit szól hozzá, próbálok gáláns, hányaveti fölényrel napirendre térni. De ő csodálkozik ezen. Kérem, ez nem tréfa. Maga nem gyerek és tudtommal nem is gyáva. Természetesen azért vagyok itt, hogy erről beszéljünk. Igenis, nagyon komoly a helyzet. El kell készülnie rá, hogy meg fogják operálni. Ezt is tudja? Beszéltem az orvossal, tudom, hogy esetleg Stockholmba fog utazni. Igen, de... Kérem, ez rendben van, ezt már elintéztem. És a legelőkelőbb író említi, aki felhívta a napokban ebben az ügyben. Beszéltem a miniszterrel és még másokkal... (Kiderül, anélkül hogy akarná, napok óta csak ezzel foglalkozott.) Természetesen minden rendben van, annyi pénz lesz, amennyi kell. Érdekes, mindenki egyetért, az egész mozgalmat egy olyan úr kezdte, aki halálos haragban van azzal, aki aztán folytatta... Ezen a ponton megszűnt az ellenségeskedés.

Nem tudok felelni. Készenlétkben tartott tréfás megjegyzéseim eláztak. Szótlatlanul szorítunk kezét.

Meghatottságomat enyhíti az a rögeszmém, hogy hiszen mindez úgyis csak afféle „esetleges” feltevés. Hiszen még nem volt határozott utasítás, majd én megmutatom a társaságnak, éppen azért, mert ilyen kedvesek és jók, hogy nem kell engem féltetni, kivágom én magam a slamasztikából. Lám, milyen jól hat a szürke zsiradék, ma se volt különösebben kellemetlen tünet, még ugrató tréfára is kedvem kerekedik. Hallom, Sándor barátom érdeklődik a telefonon, virtuóz író, egyik kedvencem a stilszták közt. Odaveszem a készüléket ágyamba, eszembe jut, valaki mondta, mennyire sajnál, de éppen ezért fél felkeresni, „fáj neki a hőst véribe’ látni”. Te vagy az? - kérdem síri hangon, mintha kriptából beszélnék. „Ajajaj... jaj... jaj... Sándorkám... végem

van... vé... é... é... gem va... a... an...” Elfelejt felelni, szinte látom, hogy elsápad a másik készüléknél. Váratlanul fordítok a hangon, csevegő, vidám modorban folytatom: „na igazán nem szép tőled, hogy meg se látogatod öreg barátodat, mi újság nálatok?” Felszabadulva nevet, öt perc múlva megérkezik, pompásan mulatunk.

Később többen jönnek, teázunk, a hangulat emelkedett, R. doktort jelentik, a kiváló szemészt. Tessék, legyen szerencsém. Nagyon örülök, tanár úr, talán küldjem ki a vendégeimet? Hát... egy félórára, ha lehetne, szeretném megnézni a fundust.

Sokáig, nagyon hosszú percekig mereszi belém a szemtükör villogó lámpácskáját. Türelmetlen vagyok, szeretnék már egy mulatságos történetet elmondani.

Végre abbahagyja. Körülményesen megtörli a készüléket, visszarakja a kazettába.

Szembefordul velem. Térdére csap, mosolyogva néz rám. Hála Istennek, végre valami kellemeset is hall majd az ember.

- Hát, kedves mester, a papilla megint két és fél dioptriát romlott. Elfajulási pontok is vannak már.

- Ugyan.

- Igen. A múltkori változáshoz képest negyedannyi idő alatt.

- No de ha tekintetbe vesszük...

- Várjunk csak. Orvosi kötelességem közölni kedves mesterrel, hogy *amennyiben tíz napon belül nem vágatja ki az agyvelejében fejlődő daganatot, három hét alatt véglegesen megvakul. Úgy tessék érteni, hogy teljesen. Mint az éjszaka.*

Nem szólok, mégis felemeli a kezét, mint aki még nem fejezte be.

- Pardon. De ez csak az első tünet lesz. A teljes megvakulás. Utána, további két hét múlva sorban, egymás után jön a többi... teljes bénulás... megbutulás... és végre...

- Köszönöm, ne tessék folytatni. Megértettem, tanár úr.

Valaki bekopog. Jöhetünk már? Igen, tessék, készen vagyunk.

A vendégek vidáman betódnak.

A HALÁL MEGKÍSÉRT

Közjátéknak vagy álomnak kellene neveznem ezt a rövid fejezetet, vagy zárjelben közölni az egészet, mert így történt: zárjelben, elkülönítve, igazán álomszerűen. Ma se értem, miért volt, és mit jelentett. Elmondom, megjegyzés nélkül.

Másnap reggel történt, két nappal elutazásom előtt.

Tíz óra felé egy urat jelentettek be.

Kiderült, hogy tanársegéd valamelyik vidéki vagy talán külföldi egyetemen, eddig nem hallottam a nevét.

Fiatal ember, aligha több harmincnál. Rendkívül választékos, ruhában, viselkedésben. Tökéletesen szabott zakó, nem feltűnő, rendkívül ízléses - talán csak a kihajtó szélesebb egy gondolattal, mint ahogy szellemi munkát végző embernél megszoktuk. Kétfelé választott haja sima és hibátlan. Szabályos, komoly arca mintha az öltözék kiegészítése volna és nem megfordítva.

Ő magyarázza meg, szerényen, de valami elnéző jóakarattal, hogy tudnom kellene létezéséről, ha normális állapotban lennék. Már találkoztunk, csak persze elfelejtettem, ez érthető. Ő egykorú ismerősünktől hallotta, hogy beteg vagyok, azért jött föl, hogy - ha megengedem - megvizsgáljon. Nem merek ellenállni, mert valahogy az jön ki az egészből (bár ezt nem mondja ki), hogy az illető, akivel beszéltem rólam, egyenesen felküldte hozzám.

Egyébként az egész beszélgetés furcsa. Bár olyan tartózkodó és közvetett, mint egy kínai diplomata, az a furcsa dolog alakul ki, hogy negyedóra múlva mindent tudok róla, ellenben nem sikerül eltalálnom, mennyit tud ő az én esetemről? Mihelyt efféléről kérdezem, elhallgat, akár egy nyomozóközeg, akinek ki van adva, hogy nem szabad elárulnia magát, a birtokában levő adatokat illetően. Soha még nem láttam orvost, aki a hivatás magas rangú, szinte papi jelentőségét ilyen komolyan vette volna, a beteggel szemben. Mindenre kitérő választ ad, vagy nem válaszol. De csak rám vonatkozó kérdésekre. Óróla, bármily szerényen és óvatosan adagolja a szót, mégis megtudom, hogy fiatal kora ellenére igen fontos és jelentékeny szerepet tölt be az intézetben, amelyhez tartozik. Tervei is vannak, valószínűen külföldre megy, ösztöndíjjal, tanulmányútra - egy bizonyos dolog érdekli a mesterségében, azt szeretné kitanulni.

Félóra múlva egész kicsinek és jelentéktelennek és ostobának és kiszolgáltatottnak érzem magam. Fiatalosága ellenére annyival komolyabb és fontosabb nálam, mint egy megyei hivatalnok, szolgabíró, a tudatlan vén paraszttal szemben, akinek ügyes-bajos dolga akadt az állammal, s aki jószágon kérdezzet, felelni azonban csak annyit felel, amennyit jónak lát, vagy amennyiről felteszi, hogy a vén paraszt megérti. Az is elbátortalanít, hogy képtelen vagyok mosolyra bírni, pedig igyekszem eleinte - ő azonban komoly marad minden tréfás megjegyzésemre. A komolysága mögött - bár különlegesen udvarias és előzékeny a modora - azt a sértő álláspontot szimatolom, hogy áthidalhatatlan távolság van köztünk: én egy hírhedt humorista vagyok, ő pedig egy tudós. Más bolygón élünk. Nem lehetnek közös képzeink, még érzelmi vagy kedélyi területen se.

Nem győzöm ismételni: egész félszeg érzésemet annak tulajdonítom, hogy annyival fiatalabb nálam.

Gyengéden, de szerény határozottsággal rátér végre a tárgyra - hát most talán megnézne, ha nincs ellenemre.

Megint meztelenre kell vetkőznöm, jobb meggyőződéselem ellenére. A különféle reakció-vizsgálatok jönnek, amiket már oly jól ismerek - de ő valahogy komolyabban végzi a szertartást, nem jut más szó eszembe: titokzatosabban. Még azokat a bólintásokat, hűmmögéseket se engedi meg magának, amik a kedves R. tanárnál olyan jólesően nyugtattak meg, vagy ingereltek fel, mindenesetre kapcsolatot teremtettek orvos és beteg közt. Természetesen egyetlen megjegyzést se tesz.

A széles pamlag-díványon üldögélünk utána, hármásban - én hátradőlök, ő feszes, egyenes derékkal ül, feleségem felugrik, szaladgál.

Óráját nézi, ő is feláll.

- Hát kérem - mondja hivatalos természetességgel, de halkán, ahogy fontos, elkerülhetetlen dolgot mondunk -, holnap lesz szerencsém, ugyebár, fél kilenckor reggel, az S. klinika négyes számú műhelyében, ahol éppen dolgom van reggel.

- Hogy én... minek?

- Egy kis diagnosztikai próbát csinálunk.

Feleségemnek megmagyarázza, miről van szó. A diagnosztikai próba némi beavatkozással jár, amihez műtői felszerelés kell. Bizonyos váladékhoz szeretne jutni, *közvetlenül*, onnan, ahol keletkezik.

Magam is csodálkozom megütközésemen és a spontán ellenkezés-ingeren, amit a felszólítás kivált belőlem. Nem mutatom, azzal próbálom magyarázni magamnak, hogy kényelmetlennek érzem a korai felkelést és elmenést ebben az állapotban.

De ezt szégyenkezésből nem árulom el, és megígérem, hogy ott leszek.

Másnap kilenckor öngysága nagy ribilliót csap ágyam mellett.

- Jézusmária, maga nem öltözött fel, félóra óta várják a műtőben!

- De jót aludtam... Minek?

- Hát amit tegnap megbeszéltek...

- Hja... biz ez kiment a fejemből.

- Azonnal öltözzön.

- Hm... mit szólna, ha nem mennék?

- Fél?

- Izé - hogy én? Nna. Ha parancsolja, félek.

- Egy ilyen jelentéktelen dologtól?

- Majd holnap elmegyek, még nem utazik el.

- Holnap már mi utazunk.

- Hát akkor majd ott... Hagyjon békén, fontosabb dolgaink vannak.

Betegségem után, mikor már láttam a betűt, egy napon szó nélkül megmutattam feleségemnek a legjobb neurológiai tankönyvnek azt az oldalát, ahol a szóban forgó diagnosztikai próbával kapcsolatban ez olvasható: „óva intünk minden orvost, hogy ezt a próbát *végleges diagnózis előtt* alkalmazzák. Amennyiben ugyanis a hólyag a kisagyon van, alul, ennél a próbánál az öreglik a nyomásváltozás következtében beszippantja a hólyagot, és rögtöni halált okozhat, amint az, mielőtt ezt tudták, gyakran megtörtént.”

Mint két nap múlva (lásd a következő fejezetben) kiderült, agyvelőm kisagyi részén, alul, az öreglikhoz közel, hatalmas hólyag volt.

A fiatal orvost azóta se láttam. Lehet, hogy nem is létezett soha, csak én fantáziáltam az egészet.

AZ ÍTÉLET KIHIRDETTETIK

Tehát tíz nap.

Hivatalos diagnózis és javallat még nincsen, de már senki nem tagadja, előttem se, hogy egyik se lehet kétséges, tekintettel a belső kúra kudarcára.

Gyors intézkedések. Vendégek már nem jöhetnek, néhány részvétteljes érdeklődőt az előszobában világosítanak fel - néha tompított suttogást hallok az ajtó előtt. Állapotom, mintha csak azt várta volna, hogy pontosan megnevezzék és kimondják, teljes vadságában bontakozik ki, nem takargatja magát előttem. Egy gondom van csak, lehetőség szerint úgy tartani a fejem az ágyban, hogy ne szédüljek - azzal már nem törődöm, tudomásul veszem, hogy az arcokat se igen ismerem meg, csak ha egész közel hajolnak az arcom felé.

Nincs kedvem intézkedni. Az előttem fekvő papírokra firkálok ugyan néhány ákombákomot, csak úgy, a kezem szokásából (nem látom, amit írok), de mindig újra összegyűröm. Különbösek se sokat ér - úgy látom, üres dolgok jutnak eszembe. Csupa lényegtelen, apró ügyek, aznapi elintézetlenségek, egy sincs köztük, ami egész életemre vonatkoznék. De hiszen mindig tudtam én ezt. Nem is vártam mást, amióta az ifjúság boldog, tudatlan képzelődéséből, hogy egész életünk külön, függetlenül napjainktól, jelent valamit, kigyógyultam. Csak napok vannak. Huszonnégy óra, huszonnégy órát pedig valahogy mindig ki lehet bírni. Nyilván azt a bizonyos utolsót is. Be kell majd osztani, mint a többit, ha sor kerül rá.

Az indulásom előtti huszonnégy óra elég tűrhető, hála a sok dolognak, csomagolásnak, üzleti ügynek, ami körülöttem zajlik. Valutát kell beváltani, osztrák pénzt, svéd pénzt. Az útirányt is összeállították - két nap Bécs, aztán Berlinen át Malmö, Trelleborg, Stockholm - Berlinben tizenhat óra, a Harmadik Birodalom Németországát most fogom először látni. Elég jónak bizonyul poggyásom, még egy koffér kell csak és öngyógyításának, aki elkísér, apróságok. Többek között egy kalapskatulya, amit barátnőitől kér kölcsön. Ezt a kalapskatulyát azért említem, mert utólag sokszor szóba került, egész legenda alakult ki körülötte, két pártra oszlott a társadalom, még ma is vannak, kik emlegetik. Voltak ugyanis, akik zokon vették, hogy kalapskatulyát kért: borzalmasnak, a kegyelet és gyászos közhangulat nemtője felé hetykén kesztyűt dobó cinizmusnak tekintették, hogy valaki kalapskatulyával kísérje haldokló férjét Európán át. Nem tudom a felháborodók érzését osztani, az a gyanúm, ha valami hatásos jelenet kapcsán „érthetően” rendkívüli lelkiállapotban föbbe lőtt volna, fél akkora rosszállást sem kelt. Miért, mondtam vállat vonva valakinek, aki a minap még mindig szemrehányóan felemlítette a dolgot - talán madzagon kellett volna vezetni, egyik kezében, a kalapját, hóna alatt koporsóval?

Egyébként meg vagyok magammal elégedve, utolsó napomon. Nem nyugösködöm, sikerül külön kívánság nélkül átvergődnöm az előkészületeken. Óvakodom minden „rendkívüli” vagy „emlékezetes” megjegyzéstől, amire később rá lehessen majd fogni, hogy „igen, hát ezért mondta”, vagy még rosszabb esetben, „hogy megérezte!” Most már kezdem remélni, hogy *azt* a rossz esélyt is sikerül majd „utolsó szavak” nélkül megúszni. (Mindig rossz véleményem volt az „utolsó szavak”-ról. Úgy tekintettem őket, mint az utolsó gombot, amin kiszámolják, hogy „igen, nem, igen, nem”. A túlélő az utolsó „igent” vagy „nemet” határozottabb rezümének tekinti aztán a többihez képest, holott a nyomatékot csak a helyzeti hiány adja, hogy kifogyott a gomb.) Csak egy elég ízetlen akasztófahumorka terheli lelkiismeretem: délben a kedves

Ilonka, Mihály felesége, érdeklődik, mikor utazom, s hogy nem kerül-e nagyon sokba? „Odafelé - felelem - elég drága, de visszafelé apró dobozban hoznak - az urna, úgy tudom, vámmentes.”

Délelőtt tizenegykor indul a Bécsi gyors, lesz kis fülkém, feketem. Lefelé menet, az autóhoz, nem engedem, hogy támogassanak, a karfába kapaszkodom. A kofferek már fel vannak rakva.

Cini kísér le bennünket, Rózsi és Pali. Pali okosan bámészkodik, Rózsi amulettet ad, drága lélek, és mégiscsak elfakad sírva, akárhogy gyúri. Ettől viszont Cini kihúzza magát: már bevergődtem a kocsiba, onnan nyújtom a kezem. „Hát szervusz, Cini, vigyázz a házra. Ha önhibámon kívül nem volna módomban visszajönni... azt ajánlom neked... hm? mit is ajánljak? Növessz szakállt, ha felnősz, talán így több tekintélyed lesz nálam.” Cini nem felel, idegesen nevet, egész arca elvörösödik, szétálló két füle két szegedi paprika. Milyen ismerős, kihez hasonlít? Tudom már, egy négy év előtti fényképéhez.

De már a pályaudvaron egész kis csokor ismerős, főként asszonyok, és mind hozott valami útravalót, és nevetnek és biztatnak, Isten áldja őket! Édes istenem, ami komoly bajom volt életemben, asszonyoknak köszönhettem vagy talán mégsem így volt? Akárhogy volt, milyen jó, hogy vannak! Nem, nem *azért* - azért, hogy emberformában mégis egész másvalakik, mint az ember, örök reménység, hogy mégis visszük talán valamire. Ha Isten egyszer megbocsát az emberi fajnak, miattuk fog megbocsátani - könnyörögj érettünk, Mária!

Megint a France-ban szállunk meg, két éjszakára. Délelőtt a klinikán, jelentem alássan, bevonultam. Néhány gyors adatfelvétel, a szemész csöppet se restelkedik már elszörnyülködni, hétdioptriás a papilla, sejtettük. Hát kérem, reggelre tessék korán bejönni, kész lesz a levél Stockholmba, estére lehet is már utazni, a berlini gyors, hálófülkével, akkor indul. Viszontlátásra, azaz hogy, várjunk csak! Egy kis formáság, az iratokból, az aktacsomóból, amiből reggel a tanár megcsinálja a leletet, hiányzik valami... Tessék gyorsan leszaladni a röntgenszobába... nem, nem fej, az már mind megvan... pusztá formáságból egy gyomorkép...

Gyomorkép? Minek az nekik? Erőlködve tűnődöm, nagyon megörülök, mikor az elsötétített szobában, gyomrom előtt a függő ernyővel, magamtól eszembe jut. Hát persze! gondolhattam volna, a kizárásos módszer nem lesz teljes - a távoli feltevést, hogy a daganat mégis rákos eredetű, vagyis másodlagos, áttételes, mert elsődleges rák, furcsa módon, agyban soha nem keletkezik - meg kell szüntetni. Ez esetben ugyanis kár operálni. No, akkor nincs hiba. Nem tudom, honnan, meg vagyok győződve róla, hogy rákom nincs. Nem is találnak semmi nyomot.

Ágyban töltöm a napot, dohogva, hogy nem láthatom kedves bécsi utcáimat. Reggel már korán ott várakozunk Pötzl előszobájában. Előbb jött be, most odabent tanácskozik az orvosokkal, készül az okirat.

Ekkor furcsa intermezzo.

Hirtelen kinyílik az ajtó, és Pötzl (negyedszer látom két hét óta) kilép, de, úgy látszik, nem véglegesen, nincs nála semmi írás. Odasiet hozzám.

- Mindjárt, mindjárt - biztat -, mindjárt kész... Csak közben eszembe jutott valami... Tessék csak leülni erre a székre gyorsan...

Leülök, ő fölém hajol. Nincs nála semmi műszer. Egész közel hajol, mint aki súgni akar valamit, hátul, a koponyámon. De azt is tudom, hogy nem erről van szó. Még most sem értem mitől, honnan, miféle gyerekkori, eltemetett tárnából villant át rajtam a bárgyú érzés, hogy most meg fogja csókolni a fejemet, lent, hátul, ahol „bibis”.

Aztán észreveszem, hogy a fülét szorítja oda nagyon erősen, sokáig. Hallgatózik, mint ahogy a szíven szoktak.

Kiegyenesedik, bólint.

- Úgy van! - mondja. - Na kérem, mindjárt megleszünk.

És siet vissza.

Félóra múlva kivonul a bizottság, élén a tanárral. Kezében az irat. Nem adja még oda, leteszi az asztalra, maga elé. Mosolyogva, de elég ünnepelesen szólít fel mindnyájunkat, hogy ülünk le.

Aztán beszélni kezd, nyájasan, nagyon kedvesen. Közben biztatóan néz rám néhányszor, ennél okosabbat nem is tehetne. Mert ez azt jelenti, hogy *egyenrangúnak* tekint, lelkes lénynek, akit vele együtt az igazság az életnél is jobban érdekel.

- Minden lelet egybevág. Megállapítottuk ezeknek alapján a legutóbbi kísérletből is, hogy az agyvelő jobb felén, hátul a kisagyban, pontosan körülírható helyen, jelenleg mintegy tyúktojásnyi hólyag növekszik. A hólyag mögött, vagy benne, vérdaganat van, úgynevezett angioma. Mindezekről kimerítő jelentést írtunk, amit, amennyiben a beteg jónak látja...

És most, különös dolog.

Azt hiszem, csak én veszem észre, rossz szememmel, hogy Pötzl összeszorítja a száját. Nincs benne kétség - ásítást nyomott el! Ásított, igen ásított a lelet felolvasása közben! Ó, milyen közel került hozzám ezzel, hogy megértem egyszerre, ó, milyen igaz részvétet érzek, olyan igazat, mint ő velem! Igen, igen, drága dolgos társam, a bűn és butaság ellen való harcban - rajtakaptalak, ásítottál, ne nyomd el, ne szégyell! Ó, hogy ismerem ezt az ásítást! szüntelenül zakatoló, álmatlan, embertelen munka után, éppen ott, éppen akkor, éppen annak szeme láttára, akiért tanultam, dolgoztam, erőlködtem, fizetség, hála, elismerés reménye nélkül, talán azért, hogy szembeforduljon majd velem, leköpjön, fölém kerekedjék! Ó, mennyivel több nekem ez az ásítás, mintha az álpátosz krokodilkönnye buggyant volna ki szemedből, mikor az istenítéletet kihirdetted előttem!

Már folytatja is, úgy tesz, mintha semmi se történt volna.

- „...amennyiben a beteg úgy határoz, ezt a jelentést rendelkezésére bocsátom az általa választott sebésznek.”

Feláll, mi is felállunk. Átadja az iratot.

- Tessék. A lelethez javallatot is csatoltam, természetesen alternatív formában. Úgy értesülök, hogy Stockholmba akar utazni. Amennyiben csakugyan felkeresi kiváló kollégámat, kérem, adja át neki üdvözlétemet. Az Isten áldja meg - és sok szerencsét!

Kézszorítás, kikísér bennünket a folyosóra. Most már szabad ismernem a hétpecsétés „chiffre”-t, ahogy orvosok egymással leveleznek, be vagyok avatva. Az utcán egy padon felolvastatom magamnak.

Rendkívül tanulságos irat. Már a múlt században műnyelv alakult ki a diagnosztikában és terápiában, aminek etikettje a diplomácia nyelvét közelíti meg. Bár hozzá íródott, nem Olivecronának van címezve a levél, „általában” nem is sebésznek, csak annak, aki a másik nagyhatalom, a kirurgia képviselőjében, jónak látja vállalni, mint a nagyhatalom nagykövete. A részletes és bámulatosan pontos diagnózis után, amit néhány homályos adatból, tiszta spekulációval úgy állítottak össze, mint ahogy a fizikus következtet, csalhatatlanul, mindig egyformán jelentkező

jelenségekből a soha nem jelentkezőre, mint ahogy Le Verrier jelölte meg pontosan az Uranos helyét, nagyságát, keringési pályáját, a helyet, ahol keresni kell, más bolygók eltéréséből, semmi másból (dysmetria!) - a határozott diagnózis után óvatos, határozatlan, feltételes javallat következik. Belső kezelések nem látszanak hatásosnak. Valami mást kell próbálni. Ha a sebész úgy látja jónak, további megfigyelés. „Eventuell Operation.”

„Esetleges műtét.”

Esetleg - így mondja, jól tudván, hogy nem esetleg, hanem minden bizonnyal és okvetlenül, különben elpusztul a beteg, csak az istenítélet mentheti meg, mint a középkori bűnöst, akit meztelenül eresztettek össze a páncélos lovag pallosával. A két nagyhatalom diplomáciája így érintkezik. A neurológus nem parancsolhat a sebésznek, legfeljebb tanácsot adhat.

Utoljára bandukolok végig az Alserstrassen, a vén hídlás alatt, de már hagyom vezetni magam, mert egyre határozottabban alakul ki bennem derék sorstársaimnak, a kerge birkáknak makacs szokása, hogy nem egyenesen mennek, hanem körbe igyekeznek, valami ismeretlen központ parittyapórázán. Önagysága pillanatra eltűnik, engem a falhoz támasztva. Kiderül, hogy Szent Antal temploma előtt mentünk, ő beszaladt. Szótlanul veszem tudomásul. Pár lépés után mégis megkérdem, mennyit ígért a kegyes szentnek életem fejében? Csodálkozik, bizony ezt elfelejtette. Kereken megmondom, mi a véleménye a szentnek ilyen üres fogadkozásról.

*

Úgy látszik, a hallból felszüremlő muzsika hatása alatt álmodtam, ebéd után, az alább következő, hosszú, hosszú álmot. Háromtól ötig aludtam csak - felébredve, sehogy sem tudtam összeegyeztetni a valóság rövid idejét az álom tartamával.

A KOPONYÁK HEGYE

(Intermezzo)

*Vakító fénnel nyirkos éjszakámban
Csillárok íve gyűl ki hirtelen...*

(Egy ifjúkori versemből)

Igen, ez az a vakító fény, nem is lehet máshonnan, ennek az ifjúkori emléknek távlatából került elő és annál ragyogóbb, minél sötétebb volt nappalom és ébrenlétem. A muzsika is erősebb, mint imént a hallból, álomfülem is pótol valamit a régi valóságból. És minden olyan felfokozott és mámoros és dobogó, mint akkor, tizennyolc éves koromban, annak az estének hangulatában, mely a „Hangversenyen” című verset inspirálta, mintha nem is emlék, az a múlt volna még egyszer. De nem is hangverseny, inkább operaelőadás, méghozzá valószínűen „Lohengrin”, a nászinduló vagy a búcsúzó ballada? Lehet, hogy mindkettő egyszerre. A színpadon tumultus, tarkaság, jelmezes karok, a zenekarban diadalmas fortissimo. Maga a páncélos és fehér palástos lovag azonban nincs a színpadon, nem is lehet, hiszen itt ül, helyemen, a páholyban, várja, hogy sor kerüljön rá. Úgy látszik, csakugyan magam vagyok Lohengrin, legalábbis a színész, aki ábrázolja, izgatottan nézegetem a maszkom egy kis tükörben, azzal a kínos szorongással, mint mikor felolvasást kell tartanom, és mindjárt a pódiumra megyek. Mennék is, csak tudnám, miről kell beszélnem, és ragyogó jelmezem ellenére csak ne lennék mezítláb... és csak tudnék gondolkodni, ne suddogna mellettem valaki, a páholy sötétjében, makacsul és egyhangúan, édeskés orrhangon... miért is suddog, hiszen úgysem értem a szavakat a harsogó zenekartól? És udvariasnak kell lennem, nem szólhatok rá, hogy hagyja abba, pedig mindjárt csöngetnek, hogy menjek a színpadra, és tartsam meg a felolvasást... ugyan mit fogok felolvasni az üres papírról, amit elfelejtettem teleírni? Mindegy, hiszen az elragadtatott hangulat majd csak kisegít... viszont vigyázni kell, nagyon vigyázni... azonkívül pedig most már nem is mondhatom le az egészet, az a dolog ott van a színpadon, talán az első felvonásban felejtettem ott, meg kell találnom óvatosan, anélkül hogy észrevenné... Remélem, hogy ott van, akarom, hogy ott legyen, biztosan a padlón fekszik valahol, talán félrerúgták, de nem gurították le a rivaldába, azt észrevettem volna. És még jó is, hogy mezítláb vagyok, majd felolvasás közben óvatosan tapogatózom és keresgélek a lábujjaimmal, rá fogok ismerni a puha, gumyszerű anyagra, még nem lehet nagyobb, mint egy tyúktojás vagy labda. Óvatosan tapogatózom majd az asztal alatt, és ha megtaláltam, észrevétlenül felcsempészem, vagy megsemmisítem... De jaj, mi lesz, ha mégsem találom. Ha csakugyan lesodorták azóta a zenekarba... mehetek utána, sohasem találom meg...

Úgy látszik, utóbbi történt, különben mit keresnék itt New Yorkban? ahol most vagyok először, ha nem ide vezettek volna a szálak, boldogtalan detektív, ami vagyok, abból a városból, ahol Lohengrin voltam, ami lehetett Budapest, Bécs, Berlin, nem tudom. Erről tudom, hogy New York, különben nem szédülnék oly keservesen a felhőkarcoló ötvenedik emeletén, valahol, ahol ülök egy kis szobában és tárgyalok - miközben a szoba folyton inog és hintázik, ami nem nyugtalanít, mert tudom, hogy a felhőkarcolók felső emeletei így szokták, csak kellemetlen -, tárgyalok ezzel a kreol bőrű, udvarias, de erőszakos, hatalmas fickóval, akiről nagyon jól tudom, hogy Al Capone vagy efféle, csak nem áruljuk el egymásnak. Nem áruljuk el, nagyon vigyázni kell, a *dologról* is burkoltan és ravaszul beszélünk, diplomatikus gonosz-

tevők módjára. Én elmélkedem és fecsegek, ő hallgatag és gúnyos, mint aki birtokon belül van, hagyja erőlködni a másikat. De biztos, hogy önála van, ő lopta el, tartogatja valahol, valami páncélszekrényben, nem semmisítette meg, őrzi... És a gazember úgy tesz, mintha a Lindbergbébiról volna szó, és mintha nem venné észre az ellentmondást, hogy én egy daganatról beszélek, ő meg egy bébiról. Persze csak körülírásokkal mindketten, de hiszen nyilvánvaló, ha én jól körülírt, kitapogatható képződményt mondok, ami semmiképpen nem rákos, az nem egy csecsemő, mégis mindig visszatér rá, igen ám, de nem hasonlít az ezredesre, mégsem lehet az. Nagy baj kezd lenni, mert folyton „tapping”-et mondok, és szorongva érzem, nem ez az a szó, hiába, nem jut eszembe a „kidnapping” kifejezés, és ő nem segít ki, pedig ő csak tudja. Reménytelenül igyekszem meglágyítani, szavalok neki, hogy mutassam, milyen szép a magyar nyelv, Reviczkyból szavalok, még énekelek is érzelmesen. Pálinkát tölt, ez azt jelenti, hogy befejezte, nem tárgyal tovább, nem vezet nyomra. Hetykén koccintok, de a pálinkának nincs íze.

És nincs íze a finom egzotikus ételeknek, amikkel itt Ankarában (mert Ankarában vagyok) kínálnak, a tiszteletemre tartott banketten, ami nem nagyon előkelő ugyan, kis csapszék söntésében vagyunk, négyen-öten egészben, de hát ez Balkán. Nincs íze, pedig folyton eszem, habzsolok, piláfot és más töltött dolgokat, hurkát és valami idegen, nyúlós anyagot, ami ugyan hús, mégis édes. Hiába habzsolok, nincs íze, és a gyomrom üres marad. Szerencsére a piros fezes helybeli szerkesztő dévajul kacsint, és hív az ankarai éjszakába, zezzugos sikátorokon lopózunk, elragadtatva ismételve, hogy Ankara egészen olyan, mint Velence... Biztat, hogy csak menjek bátran előre, és megyek is... és már feltűnedeznek, elcsapnak mellettem az éj titokzatos hölgyei... Gyönyörű kígyózó alakok regényes selymekben, gyorsabban loholok, az egyiket végre utolérem, csábító idomai már megigéztek, mohón előrehajolok. Átkozott dolog, feredzse takarja el az arcát, csak szemei csillognak. Megyünk egymás mellett egy darabig, mormogva suttogok, várom a hangulatot, de rémülten veszem észre, hogy késik, a nőnek nincs íze, pedig... Egy homályosan pislákoló laterna alatt türelmetlenül letépek a feredzsét... aztán még beszélgetünk egy ideig, vontatottam, közönyösen - de már tudom, hogy vége mindennek, hiszen ez a nővéremhez hasonlít, aki néhány éve halt meg, altesti daganatban. És már nem szólítok meg senkit, biztos vagyok benne, hogy mindegyik őhöz hasonló, a feredzse alatt...

Hiszen nem is ezt akartam én, más dolgom van nekem és hiszen ez nem is Ankara, ez a régi múzeum, régi spanyol múzeum, Madridban vagy Sevilleben, de mégis az Alhambra lehet, az ám - milyen sajtáságosan van berendezve, régiségtár, természetrajzi múzeum, fegyvertár, ásványtár, képek, minden együtt, zsúfolt rendetlenségben, ami azonban nagyon kedvemre van, zavartalanul turkálhatok, az őr se zavar, néhány ládát kinyitok, kotorászok a selymek, finom szövetek közt, kirakok könyveket, poros iratokat az íróasztalom lapjára... Bizony, évek óta zaklat a gondolat, hogy rendet kell csinálni az iratszekrényben és az íróasztalfiókban... most nekifekszem, ezt el kell végre intézni. Iskolafüzetek kerülnek elő, nini, hát mégis megvan még a herbárium, amire oly büszke voltam, szép fehér itatósok közé préselt halványrózsaszín kökörcsin levelestül... Kökörcsin, más növények, kacskaringós piros meg kék ágakkal-bogakkal... hiszen ez mégse a herbárium, nagy csalódás, hogy örültem pedig, mikor megtaláltam... de nem az, viszont mégis jó, erről is azt hittem, elveszett, a Szobota anatómiai atlasza, és amit növényzetnek láttam, az a vérerek bonyolult, színes képe, még a lüktetését is látni, milyen finom tipográfias munka, úgy látszik, vékony üveghálózattal csinálják, de tényleg lüktet, és néhol csomóba verődik... Igen ám, az atlasz megvan, de hová lett... hová lett a... mégis át kell vizsgálnom a szekrényeket és az ásványokat és a fegyvereket, itt kell annak lenni, csak ne jöjjön az őr... sajnos, múlik az idő és mindig csak képek, megint képek... grafikai gyűjtemény, úgy látszik, igen, biztos, hogy az, ezt a rajzot megismerem: ez Goya műve, szinte

szívdobogást kapok, hogy az eredetét láthatom, kétségtelen, jól ismerem - „A király gyümölcsöskertje”, ez a címe, és óriási tölgyfa terpeszkedik a közepén, és az ágokról, százával, akasztott emberek lógnak, szájalmasan vékony, egyenes tartásban, fürtösen.

Borzalom borsószik a hátamon, nem merek az akasztott ember arcába nézni, pedig meg kell néznem, így, mikor még él, és ajkait görcsösen húzza szét, mint a hal - bele kell néznem, hiszen írnom kell róla reggelre, kilencre meg kell írnom a riportot, borzasztó, nem csálhatok, nem írhatom másképp, mint ahogy a valóságban történt. Pillanatra ujjongó felszabadulás, hiszen ez talán nem is valóság, hiszen álmodom, nagyszerű! Csak álom az egész, a gyötrelmes detektívhajszó, szerte a világon, hogy a daganatot megtaláljam, nincs is daganat, nem kell tovább keresni, és az akasztott ember sincs, tehát nem kell róla írni, nem kell az arcába nézni! Még egy kicsit ödögök itt, ezen az érdekes óriási téren, a tömegben, már nem félek, akármilyen történik, hiszen úgyszólván csak álmodom, és mindjárt fel fogok ébredni, nem is siettetem, érdekel ez a másik, idegen nagy város, bár egy kicsit hideg van.

De nem ébredek fel mégsem, és megint elfelejtem, hogy csak álmodom, és egyre nyugtalanabban forgolódom, nyugtalanul és dideregve, a tömegben, oroszul nem tudok, és a németet nem értik. Nagy kár, pedig most végre nyomon vagyok, egyenesben vagyok, bár nem értik a szavam, látom és tudom, a mozdulataimból és a hangjukból, hogy éppen *arról* van szó, *azért* gyűltek össze, ezt akarják elintézni, a szónok is, az emelvényen, erről szaval, a szél idehossa a csikorgó, kemény, ostorpattogáshoz hasonló szláv szavakat. Hiába, nem beszélhetek, senki se ért, gúnyosan félrelökődnek a durva arcú, kiálló pofacsontú, rongyos figurák - nem mondhatom el nekik, pedig ha tudnák, hogy én vagyok az, rólam van szó, velem kapcsolatban szaladt össze az egész forradalmi népgyűlés, nem az akasztás volt a fontos, hanem a nagy újság, a kinyilatkoztatás, a közhírrététel, hogy megvan, megtalálták, az öntudatos munkásság feltörte a féltett és rejtett kincstárakat, és most birtokába veszi... Rendetlenül zakatol halántékom, türelmetlenül topogok a hidegben, gyerünk már, gyerünk már, fejezze be a nagyképű a szónoklatot... És csakugyan, ordítva és lázadva lódul már a tömeg, szétszalad a térről, a Kreml előtt futunk, aztán mellékutcákba szóródunk, egy csoport mindig eltűnik a kapuk alatt... Az emberek tanácstalanok, néhányan megállnak, veszekednek, nem erre kell menni, a régi parlamentbe vitték, dehogyan, ez a központi bizottság dolga, biztosan átadták a palotában... Gyanús lépcsőkön botorkálunk lefelé, most hárman vagyunk, egy micisapkás, hórihorgas szenesember és Vedres, a Galilei-körből, aki később influenzában meghalt. Vedres fölényesen magyaráz, bennfentes, húsz éve él itt, bízom csak rá, ő jobban tudja ezeknél. A daganatot bevitték a leltárba, de persze iktatni kell, lajstromozni, bizzuk csak rá magunkat, öt perc alatt bevisz, ismeri a titkos ajtókat. Ott is állunk, egy vasajtó előtt, most mindjárt beengednek, látni fogom - ám az ajtó nem nyílik, Vedres bosszúsan toppant, ördög vigye, tizenkettőkor bezárták, nem lehet semmit csinálni, csak holnap van hivatalos óra. Hacsak... hacsak nem megyünk fel a permanenciába, egy Szergejev van ott, akit ismer, az talán tehet valamit, hogy még ma... de mégis érzem, hogy benne vagyunk a bürokratikus labirintusban, sohasem találjuk meg, amit keresünk.

Vagy már meg is találtam, inkább arról van szó, hová rejtsem, hogy ne tudják meg, hogy szabaduljak meg tőle? Ki tudja, ki sejti - ha sejtenék! hogy a nehéz, otromba csomagban, amit napok óta cipelek, újságpapírba csavarva, mint egy dinnyét, a világ legnagyobb gyémántját rejtegetem, hússzor akkorát, mint a Kohinoor vagy Orlov. De persze nem lehet értékesíteni, kutya nagy darab üveg, ki hiszi el nekem, hogy gyémánt? Feldarabolni nem tudom, műszerem nincs hozzá, egyben senkinek sem kell, mihez kezdjek vele? Már megpróbáltam elhagyni,

„véletlenül” letettem, ottfelejtettem, mindig utánam hozták. Lopkodva nézek körül, látja-e valaki, beleereszteném a csatornába. Nem, odaát figyelnek. Viszem tovább, keservesen.

Nagyon keserves. Mindenki hazament már, az utcák üresek, úgy látszik, az egész város kihalt, de kihaltak az erdők és mezők is. Nagy körökben kering a hold, a zene is elhallgatott. A Tejúton túl, ez az a Tér, amiről Arrheniusban olvastam, ködfoltok, spirálgomolyok, igen, ez a Táguló Világegyetem. Ha egyszer tágul, egyre nagyobb lesz, egyre gyorsabban szalad szét, hol teszem le ezt a terhet, vagy hol találom meg azt, amit keresek, feltéve, hogy amint látszik, kiszabadult a vonzás köréből?

És még sok más város és vidék és ködfolt és spirálgomolyok...

És ekkor egy éles, világos szó, hangosan mondom ki, tagoltan, hogy el ne felejtsem, hiszen vizsgáznom kell, talán már holnapra kiírták, és az érettségi biztost nem ismerem. Szerencsére eszembe jutott a Tétel. „Ko-po-nya”, szótagolom.

És íme, hozzák, hosszú sorban hozzák a koponyákat, és gurítják le, a völgybe. Kupacok alakulnak, némelyik akkora már, mint maga a hegy. Okosan, fölényesen bölintok, mint a jó tanuló, akit nem lehet tetten érni. „Koponyák hegye” - súgom magyarázva, valami rossz tanulónak, akit nem is látok. És művelten hozzáteszem: „Golgota”.

Úgy bizony, golgota és nem „tapping” és nem is „kidnapping”, kedves Al Capone barátom.

És most, ha ordítok, csakugyan fel fogok ébredni, mert a hátgerincemen fekszem kifeszülve, és nem bírom tovább.

ISTEN NEVÉBEN - ÉSZAK FELÉ

Az álom, külső időben is, elég hosszú lehetett: már sötétedik, mikor felkeltenek. Kábultan, kóvályogva cihelődöm. Még három óránk van, pont kilenc órakor indul a vonatom Berlinen át. Külön hálófülkém lesz. Őnagysága vállalja, éjszaka, a határvizsgálatokat, reggelig alhatom. Április huszonnyolcadika van. Élénk, csipős kis szelek füttyülnek a „bécsi hegyeken”. Felkészlök rá, hogy ez most fokozódik, a tavaszi hűvösség: művelt vagyok, bár először utazom életemben északra - délkelet kényelmes fia -, tudom, hogy odafent még nem vagyunk túl a télen. Igaz is, jégeringet kell venni, ha még van nyitott bolt, már tegnap akartam mondani. Jegy, vízum, pénz - minden rendben van? Rendben, siessünk, Gáspár Bandiék lent várnak a hallban, több dolgunk már nem lesz, átmegyünk vacsorázni a kedélyes kis körúti kocsmába, a csomagokat közben felteszik, onnan egyenesen a pályaudvarra visznek. (Ettől kicsit fázom, a taxit bírom legkevésbé, nem lehet benne lefeküdni, olyan lesz tőle a fejem, mint egy sebtiben teletömött szatyor, amiben szétesnek és lötyögnek és összekeverednek a kibomlott csomagok.)

Gáspárék kedvesek, jókedvűek. Kató dicsekszik, hogy a Móricz Zsigmond-fordítás vége felé jár, óriási kötet lesz németül. Bandi azért elég sűrűn nézi az órát titokban. Mi az, Frici, nincs baj? Nincs, minden jól fog menni, miért, annyira rosszul nézek ki? Dehogy, csak mert... Hát bizony, elég mogorva vagyok, magam is érzem. Talán csak azért, mert este van, és éjszaka lesz. Ha reggel indultunk volna, sokkal élénkebb lennék. Este van, a szél fű. Este és hidegben észak felé indulok. Kicsit sok az ossziáni borongásból... „elmaradsz hát, Homér, fénydús egeddél?” s lehet, hogy most már... kamaszkori versem sorai bukdácsolnak hidegleglősen emlékeim között, az „Északi fény” című, mely komoran sejti, hogy végül minden északra tolódik, a hó és jég közé, ahová minden iránytű mutat.

Észak felé, észak felé
Fordul a vasszilánk
Nem tudja visszatartani
Egyenlítői láng
Egyenlítői tengerek
Meleg hullámin át
Észak felé, észak felé
Követve csillagát...

Hát szervusztok, szervusztok - igen, igen, hogyne, viszontlátásra. Várjatok, gyerekek, ide a sofőrt mellé szeretnék ülni, jobban bírom. Hagyjátok, le tudok ülni magam is.

A pályaudvarra csak a hűséges Jóska kíséri ki bennünket. Jó is, hogy van valaki. Utálatosak ezek a bécsi pályaudvarok, piszkosak, bűzösek, komorak, és mindig hideg van, és mindig esik, és milyen gyalázatos a világítás. És hogy ordítanak a hordárok, és Jóskának is lóg az orra, ezt már nem bírom. Tudatára eszmélek, hogy a jókedv és viccelődési hajlam nem hangulatból jön, szükségem van rá, mint valami bódítószere. Erőltetni kezdem, akármilyen ellenszenves e pillanatban. Ahogy fel- és alá botorkálunk a sínek előtt, húzni kezdem a lekókadtt Jóskát. Nem mulatság előzékenynek lenni, mi? Jó volna most a Café Basteiben üldögeálni inkább, Gusterllel, forró tea mellett. Ne félj semmit, egész más lesz az, mikor visszajövök Stockholmból. Tudod, ahogy álmomban volt, amit múltkor meséltem, emlékszel? Tudod, nem leszek még egész jól, de a műtét természetesen sikerül, csak még olyan lábadozóféle leszek, tudod... de persze rögtön megyünk fel Pötzlhez, jelentkezni... Egy kicsit nehezen fog menni, érted, még nem leszek egész jól, mint említettem, például négykézláb mászok fel a klinika lépcsőjén, egyelőre,

illetve a térdeimen és a kezemen olyan kefe lesz, mint a lábatlan koldusoknak, akik az utca szélén araszolnak. És Pötzl elém jön, nagyon udvariasan és édeskésen és tapintatosan úgy tesz, mintha nem venne észre semmi különöset, örömmel fogad: „Á, á, freut mich sehr, also gut gelungen? gratuliere...” „Jawohl, Herr Professor, vorläufig aber, wie Sie sehen...” mire ő gyorsan „ja, ja, sind noch einige schwierigkeiten, es wird schon... es kann noch vielleicht...” És némi kínos feszengés után másról beszélünk, én udvariasan elbúcsúzom, és kezdek háttal fordulva lefelé mászni a lépcsőn, araszolva a kefékkel.

Jóska orra már mozog, brummogva röhög, minden rendben van, nem kell elérékenyülni, „szánalmas szavakat” mondani, „szervusz, szervusz”, és a vonat elindul.

Mindjárt behúzódok a hálókülmembe, egész jól el tudok helyezkedni, ha fekszem, nem érzem annyira a rázást. Most persze jó volna, ha valaki felolvas, nem kellene gondolkodni. Szerencsére sok altatót vettem be, arra ébredek, hogy szürke már a láthatár, a legnehezebbet megúsztam, és a határon is túl vagyunk, az új Németországban. Különös így viszontlátni, kerek huszonöt esztendő múlva. Milyen fiatal voltam, alig huszonhárom éves. És milyen lángoló és tragikus és veszekedett. Első feleségemet, a bársonyszemű, szelíd és szenvedélyes színésznőt hoztam ide, romantikusan szöktettem meg férjétől, sötét öltözőkön és süllyesztőkön át, revolverrel a kezemben. Fél évig bujkáltunk Berlin mellett, a szép ifjú Friedenauban, úgy éreztük, örök élet kezdődik, este az erkélyen a csillagokról beszélünk. Milyen friss volt akkor Németország, csupa hetykeség, vállalkozás, készülődés - emlékszem, az épülő külvárosokban három évre ingyen kapott hatszobás lakást, aki hat évre lekötötte. Humoros és tragikus írásokat küldözgettem haza, ujjongva fedeztem fel a várost. „Berlin eszik!” kiáltottam elragadtatva, a „belegtes Brötchen” az Aschinger-palotában, mint mikor fejlődő csecsemőről küldünk tudósítást. Németország most mintha komolyabb és illedelmesebb lenne. Újjászületése, úgy látszik, nem olyan derűs és könnyelmű, mint születése volt. Új építkezést nem sokat látok, pedig arra számítottam. Egy szerény, csinos kis épülő házra végre feliratot fedezek fel: „*ezt se tudtuk volna emelni Vezérünk nélkül*”. Nem tehetek róla, a gimnazista vicc jut eszembe: „te, ezt az új házat én hagyom építeni.” „Te?” „Hát persze - hagyom, hogy építsék.” Egyéb jelképével a megváltozott időknek nem is találkozom többé.

Ebédidőben érkezünk Berlinbe, a külső pályaudvaron. Őnagysága előresiet a szembeni szállodába, én visszamaradok borotválkozni, csak menjen, majd áttalálok. De kiderül, hogy önbizalmam túlzott volt. A borotválkozás még sikerül valahogy, de aztán elvesztem az összefüggést. Lassan, totyogva igyekszem a kijárat felé, ám meg kell értenem, hogy egyedül képtelen vagyok már egyenesen járni. Lépteim befelé fordulnak - ezúttal határozottan tréfásan hat rám, hogy *körbe megyek*, mikor előrenézek. Igen, kerge birka, ismétlem diadallal, őszintén jólesik, hogy test és lélek *kettősségét*, amiben hiszek, alkalmam van kísérletileg ellenőrizni - hiszen lám, teljes tudatomnál vagyok, normálisan érzek, és helyesen gondolkozom, és a testem mégsem engedelmeskedik, illetve engedelmeskedik, de nem nekem. Valaki másnak, aki belém búj. *Külön lelke van a testnek*, az „én”-től független, és a különlélek most ellenem fordult, fellázítja ellenem a testet.

A helyzet határozottan humoros, stílszerűen *német* humor, „Fliegende Blätter”-szerű. Ugyanis bekapcsolódik a külső világ. Ha görbén bár, mégis elérem valamelyik kifelé vezető ajtót: egyenruha áll elém, „Bitte die Fahrkarte”. Nem adhatom oda a legjobb akarattal se, hiszen a feleségem magával vitte. Csüggedten mászok tovább a következő ajtóig, „Bitte die Fahrkarte”, itt se engednek ki. Ez ötször ismétlődik, míg a hatalmas csarnokot körülbotorkálom. Magyarázkodni fáradt vagyok, úgy fest a dolog, soha nem kerülök ki innen, hiszen ha tudnék is

egyenesen járni, nem engednek ki. Elkapott a vonzóerő, mint egy bolygót, most örökké itt fogok keringeni a központ körül, a falak mentén. Félóra múlva, mikor már úgy érzem, elvesztem, önagysága mégis rám talál. Kétségbeesetten keres már, mi van velem? Őszintén bevallja, azt hitte, megszöktem valamelyik vonattal, elmenekültem a rám váró stockholmi műtét elől. Nála van a jegy. Büszkén és emelt fővel vonulok ki börtönömből, ahol már rég elvesztettem a tájékozódást, magamtól nem is tudtam volna, merrefelé kell kijutnom.

Az ebédet azzal háromítom el, hogy zsíros az ángolna. Ebéd után új dolgot próbálok: levelet írni anélkül, hogy látnám a betűt. Elég jól sikerült, ebbe bele kell majd gyakorolni magam - lám, beidegzett ujjaknak nincs szüksége a szemre, behunyt szemmel is lehetne írni, plasztikus sorvezetővel, ezt szabadalmaztatni fogom. Szabatos Gyulának írok, és Szórakozott Gyulának, Cininek és a grófnőnek - azt hallom, egész jól el tudták olvasni.

Miután néhányszor megtiszteltem a mosdótálat, ez a borongós délután is elmúlik. Tizenegykor indul majd a vonat Trelleborg felé, ez már Skandinávia. Mint nyugós gyerek, makacskodom, szeretnék végigsétálni még egyszer az Unter den Lindenen. Ha már itt vagyok. Át is vergődünk a Friedrichstrassén - éppen jó, vasárnap van, csak a kirakatokat látni, a boltok nincsenek nyitva. Igen, igen - nini a Café Kerkau, mégis megismertem. Ó, hányszor üldögéltünk ott fent a félemeleten, a bársonyos szem  Judik Etelle! „Zwei Melange, schön”! - mondta az Ober, és elrohant, mi a lapokba temetkeztünk. Mennyi hír a nagyvilágból. Párizs, London, mennyi képeslap - ide nézz, boga, látod ezt? tudod-e, hogy ez már komoly dolog? ez nem csalás, fotográfián látni, a levegőben van, ez Blériot repülőgépe, tavaly Pesten is járt... azt írja, a napokban teljes egy órát töltött a levegőben! repülni fogunk, hallod-e, nekünk már nem autónk, rep l g p nk lesz, ha gazdagok leszünk! Igen, igen, de most hagyj olvasni... Valami undok új betegség t rt ki Spanyolországban, halálos influenza...

A trelleborgi gyors igazán finom,  ri vonat. H l f lk nk kicsi, de pompásan fel van szerelve. F l f llet valamit hallok, hogy tengeren megyünk  t - nyilván rosszul értettem, kábult vagyok, hogy mehet a vonat tengeren, vagy valami h dr l van szó? Igyekszem gyorsan elaludni, hat órakor érkezünk meg reggel, s máris elég h v s a levegő.

Arra ébredek, hogy a vonat hullámzik alattam. Mi ez? Földrengés, vagy rosszul vagyok megint? Felt p szkodom, felh zom a f gg nyt. Láthatár helyett, az ólomszínű éjszakában vörös vasfalak merednek az ablak előtt. Papucsban, h l kab tban kikecmergek a folyosóra. A lejáró alatt vasburok, a kerekék nem forognak. Mégis hullámzik. Lesz llok, p r lépést teszek, kiker l k az alag t b l, melybe a vonatot betolták. Haj n vagyunk, óriási kompon.  g és tenger egyetlen, fekete folt, csak a bóják világitanak. Valahol, nagy messze - éjszaka mindig nagyobbának tűnik a láthatár -, hunyorgó l mpasor. A korláthoz támaszkodó matr z idegen szóval felel valamit halk kérdésemre - halkan beszélünk, mert mindenki alszik hajón és vonaton. Nem értem meg, ez már valami skandináv nyelv. A távoli f nysor felé mutat. „Kj benhavn” - mondja. Koppenhága - aha -, értem, németre kell kem nyitenem a l gy svéd szavakat. Pár perc alatt kih mozom belőle, hogy két és f l  r ja vagyunk vízen, és hogy pontosan hat  r ra Trelleborgban leszünk. Visszam szom a kabinba, de már nem tudok elaludni.

Hideg, rideg, tengerparti reggel. Haj k és m l k és emel k és traverzek vasvil ga - honnan ismerem? igen, igen, Whistler grafikáin láttam ilyet, lám, a nagy L t  hogy megelőzi számunkra a meglátott valóságot!

Gyerünk, gyerünk, elég volt az utazásból - nem vagyok semmire sem kíváncsi. Nem, nem így képzeltem első északi utamat. Hál' Istennek, a szabad pályaudvar mindjárt itt van a hajóállomásnál. Ezen a kis vonaton csak Malmöig megyünk, másfél óra, ott szállunk át a stockholmi gyorsra. A fülkében megcsap az idegen ország idegen berendezése, padok helyett öblös, óriás, pompás karszékek, nálunk régi kandallók előtt lát ilyent az ember. Világoszöld tájakon futunk át - milyen tiszta, fürdetett, édes, éles a levegő, zöld, mert többnyire fenyő, de itt-ott még hó kandikál a halmokon.

Malmöben átszállás. Az étkezőbe megyünk reggelizni. Helyes kis vendéglő, oldalt kasszafülke, a kasszírkisasszony, világoszöke Solveig, barátságosan mosolyog, úgy kell neki mondani: „fröken”. A pincér - „szmör gusz burt”-ot ajánl, most hallom először a fogás nevét, ami hat hétig étrendem tengelyévé válik. Gondolom, afféle apéritif, elszörnyedek, amikor negyvenféle ízeltőt kezdenek lerakni asztalunkra - a rózsaszínű és kék és zöld halak és sülték és vagdalt-golyócskák közepén hatalmas ezüstszilében tejszín. Sajnos, nem érzem az ízt semminek (akárcsak tegnapi álmomban), csak az egyik halról állapítom meg csodálkozva, hogy édes: hogyan volna, hiszen málnalekvárral van elkészítve.

Sötétzöld és világoszöld és megint sötétzöld - messze a tizennégy órás úton, fenyvesek közt robogunk. Fenyőfa, kék tavak, pirosra festett faházak, véges-végtelen: ez „Sverige”, a dombok és csobogó források és fák körül sötétlő kék vizek és sziklák közt pirosuló tanyák naivan regényes tája. Oly egyszerűen mosolyog, hideg bájjal és udvariasan és előzékenyen, mint egy falusi menyasszony.

De nagyon, nagyon fáradt vagyok már, mikor három óra felé a vonat berobog a fővárosba. Csak annyit látok, hogy tengerparton vagyunk, öblök és csatornák közt futottunk. És még egy szikrázó torony is felvillan, a városház aranykupolája. Többet egyelőre nem jelent számomra Stockholm, és nem is fog jelenteni négy hétig. H.-né fogad bennünket, akit Pestről értesítettek. Autóba csomagolnak, az ablakon keresztül csak aszfaltot látok. Igazán úgy látszik, kész vagyok, nem vágyom többé semmire. Fehér, tiszta lépcső előtt állunk meg. A homlokzaton fekete betűkkel „Serafimer Lazaretted”. Feltámogatnak a lépcsőn, amelyen soká nem fogok visszajönni... ha visszajövök. A folyosón, közel a lépcsőhöz, egyszerű betegszoba, egy személyre. Két tiszta, sudár termetű, fehér bóbitás ápolónő vesz át, levetkőztetnek, és az ágyba ejtenek. Irataimat elveszik.

A marathoni futó átadta az üzenetet.

„LE MIE PRIGIONI”

A szelíd, kedves Silvio Pellico, a „Francesca da Rimini” szerzője, írta ki könyve fölé ezt az igénytelen címet: „Börtöneim”. Tíz esztendőt töltött Osztrák-olaszországban és később Spielbergben, különféle fogházakban mint Ferenc császár foglya, a múlt század elején. Mindig szerettem ezt a könyvet, halk, elbájoló tárgyilagosságát, úgy számol be embertelen szenvedéseiről, mint akinek nincs más igénye, mint hogy a reakció sziklába vájt pincetömlőceinek és láncainak szerény szakértőjét lássák benne.

Talán szabad - fantasztikus regényről lévén szó, (mert Európa huszadik századának valóságát minden képzeletet felülmúló kalandnak érzem) -, talán szabad a régi mesék száraz és szimpla jelképeiségével tíz évnek nevezni életemnek azt a tíz hónapját, aminek érdekesebb részéről, az első három hónapról itt beszámolni igyekszem. A „Serafimer Lazaretted” betegágyán sokszor jutott eszembe Silvio Pellico, s erőt véve indulatos természetemen, arra gondoltam, hogy fogadná ő, milyen természetesen és türelmesen a sorsot, aminek Ferenc császár éppen úgy végrehajtó közege csak, mint egy ártalmas daganat. Ráeszméltem, hogy nincs más dolgom, mint figyelni és kivárni, érzelmi széljegyzetek nélkül, ami körülöttem és velem történik - ezúttal, először életemben, nem az „igazság” kedvéért, ami megszűnik és betöretik a fejjel együtt, mikor kimondatott: a *valóság* kedvéért, ami akkor is valóság marad, ha történetesen nincs módunkban közölni többé. Soha nem voltam oly kevésbé lírai, mint magánéletemnek ebben a legszubbjektívebb korában.

Önagysága szobát vett ki a „Cosmopoliten Panzió”-ban a Nybro-gatanon. Tíz óra felé naponta bejött a kórházba, és késő délutánig ottmaradt. Tőle kérdezősködtem egyet-mást a városról, ahol éltem, s amiről kevesebbet tudtam, mint Tokióról. Ágyamból látni lehetett a büszke aranykupolás tornyot, mely óránként ünnepélyesen és zengzetesen dalolta az idő múlását. Ez volt minden összeköttetésem az idővel, mert piros zsebóráim, aminek mutatóit úgyse láttam, elromlott, és az ember idegenben takarékos. Mint szakmabelit, önagyságát különben szívesen fogadták az orvosok: már az első nap büszkén mesélte, hogy a tanár meghívta műtéteihez, és nagyon kedvesen magyarázott neki.

A rám váró műtétről az első nap senki se beszélt. Megérkezésem után, tompán és közömbösen, azt vártam, rögtön az asztalra fektetnek. Altatót kértem, és nem érdeklődtem. Másnap reggel hatig aludtam, akkor bejött két fehér sapkás sziszter, megmosdattak, és friss ágyat húztak alá, oly módon, hogy fölemeltek, s míg az egyik a levegőben tartott, a másik pedáns ügyességgel kicserélte a lepedőket. Egyik se tudott németül. Nyolcra bejött a kedves, karcsú Kerstin sziszter, üde szagot és mosolyt és reggelit: tojást, vaját és sajtot hozott. Jól beszél németül és angolul, tőle tudtam meg, hogy műtétről most szó sincs, engem éppen úgy meg fognak vizsgálni, mint akármilyen beteget, aki jelentkezik. Csodálkozásomra, hogy hiszen tökéletes és hibátlan diagnózist hoztam, megtudtam, hogy az itt csak formáság - udvariasan és tisztelettel átvesznek mindent, de a házi vizsgálat nem marad el. Tehát az is lehet, hogy meg se operálnak? - kérdem álmélkodva. Ha a tanár úr nem tartja szükségesnek, miért operálnak?

Reggeli után, amit nagy nehezen megettem, körülnéztem cellámban. Tiszta, nagyon egyszerű kis szoba. Csak ha szükségem van valamire, derül ki, hogy minden tárgy modern és praktikus. Az éjjeliszekrény négyfelé nyitható, a kerekeken járó ágyat fel lehet emelni, mögöttem a falon telefonhírmondó.

Tízre egy bentlakó német orvossal, vizitútján, benyit Söjkvist asszisztens úr, nagy örömmel fogadom, pompásan beszél a nyelveket, egyébként is európai jelenség, humora van, és érti az allúziókat. Bejárta a világot, Pesten is volt már, mulatok, ahogy kimondja: „Márgitsziget” - a paprikás csirke tetszett neki, de a leveseket túl zsírosnak találta. Állapotomról kevés szó esik, inkább csak tréfálunk. Mintha csakugyan látogatásról volna szó. Szinte meglepődik, mikor rosszul leszek, és a lavór fölé hajolok. Na, mondja csaknem megbántottan, úgy látszik, rossz hatással vagyok önre, már megyek is.

Fröken Kerstin kitarja az ajtót. Nagy darab szolgálja jön, emelót dug az ágyam alá, húzni kezdi. Az ágy kigurul a folyosóra, végigrobog a földszinten, beáll a liftbe, leszalad a pincébe. Végighúznak az alagsoron, az egyik szoba előtt letesznek. „Oogen”, olvassa a szolgál az ajtóról, robinzonjeleimre, amiben a német „Augen” szót ismerem föl. Kezdődnek hát előlről a vizsgálatok. Mint öreg, kiszolgált frontharcos, nagyot sóhajtok, tudom, hogy most ácsorogni, várni kell, aztán mereven ülni sokáig, figyelni a jeleket, túrni a tükröket. A mellém tolt ágyban a már ismert világosszöke haj, sovány, intelligens vonású fiatalasszony. Látom, hogy újonc, drukkol, emelkedni próbál, szeretném megnyugtatni, de nem tudok svédül. A szobából internacionális hang, ez mindenütt egyforma: felcsukló gyereksírás, a kicsike biztosan megijedt a villogó tükörtől. Összenézünk betegtársammal, ránevetek, ő is elmosolyogja magát, legalábbis úgy érzem. Hozzászóltam, hogy rekonstruáljak minden fényjelet, kiegészítsem emlékeimből - kezdem megszokni ezt a furcsa háromnegyedhomályt, amiben élek, szinte már kellemes. A formákat elég jól látom még, képzeletem megtölti őket, mint festő az üres keretet. Hangból és mozdulatból következtetek rá, milyen lehet az arc, amivel szembekerülök. Környezetem néha csodálkozik, hogy én, aki színeket és árnyalatokat nem tudok már megkülönböztetni, észreveszek futó grimaszokat, amik ép szemnek elkerülnek a figyelmét. Magam is csodálkozom, egyszer átvillan rajtam a jeges réműlet, talán már meg is vakultam. Amit látni vélek még afféle álomszövedék csak, szavakból és hangokból építem vissza az eltűnt valóságot, mint ahogy az elalvás pillanatában használja fel lelkünk a becsukódó szem előtt ugráló *phosphenákat*, hogy élethez hasonló képeket állítson össze belőlük. Ott állok, valóság és képzelet küszöbén, s kezdem nem tudni, merről jöttem - testi szem és lelki szem összefolyik, s már nem biztos, melyik irányítja a másikat.

Ezeknek a föld alatti vizsgálótermeknek is inkább érzem, mint látom komor hangulatát. Cipelnek jobbra-balra, ültetnek furcsa székekbe, forognak a korongok, villog a tűzsugarú lámpa, kérdeznek és felelek. Itt aztán igazán „eset” vagyok csak, semmi más, ez a fiatal orvos nyilván soha még a nevem sem hallotta. Nem fűződik hozzám egyetlen képzet se. Se jó, se rossz. Viselkedésemem dől el, rokonszenvesnek tartson, vagy ellenszenvesnek. Igyekszem szabatos lenni, nem mondok egy szóval se többet, mint ami a tárgyra tartozik. Mégis meghökkenek, mikor kérdésemre, mit talált? csodálkozva néz rám - mi köze ehhez egy közönséges „eset”-nek? Kissé gúnyosan biztosít róla, hogy a leletbe pontosan bevezetett mindent, biccent, és a következő beteget kéri.

Dél van, mikor a kanyargós folyosókon át visszagurítanak. Istenem, húsz órája élek itt, jaj, mégis milyen megnyugtató, otthonos érzés, mikor felismerem szobám ajtaját! - otthon! de milyen viszonylagos fogalom ez! az odaragadt bacilus nyilván otthonának érzi a száguldó puskagolyót, mint ahogy otthonunknak érezzük az öreg földet. Nekem most ez a szoba az otthonom, távol, északon, amiből semmit se láttam, és kényelmetlenül igyekszem másra gondolni, ha eszembe jut, fogom-e látni egyáltalán?

Nem is az egész szoba, csak az ágy, nem is az ágy, csak az a vacok, amit párna és lepedő között kiástam magamnak, hogy kényelmesen tudjak feküdni, oldalt, ha jön az émelygés és szédülés. Asztalkám már meg van terítve. A tejszínnek mindig örülök, de ez a furcsa szürke dolog gyanús - no persze, puding. Puding ám, de halból és közepén az elmaradhatatlan lekvár. Hát ezt majd máskor.

Őnagysága csak háromra jön le, műtétet nézett végig, ami hat óráig tartott egyfolytában. Természetesen agyműtétet, ebben a kórházban nem is operálnak mást: az agysebészet négy világközpontjának egyike ez a stockholmi. Mint elítélt a SingSing siralomházban, mégis úgy érdeklődöm a „kolléga” esete felől, mint akinek semmi köze az egészhez, hiszen kegyelmi kérvényemet beadták... Tudákos szakkifejezéseket használok, olvasmányaimból. Ahelyett, hogy azt kérdezném, amit szűkülve és vinnyogva kérdez tőlem a tudatom küszöbe alatt, ott, valahol a daganat mögött meghúzódó, összenyomott, megfélemlített vacogó Élőlény: hogy ordított-e és igyekezett-e menekülni a tátott koponyájú vadállat, hogy csurgott-e a vér és a velő a nyitott agyból, hogy nyitott szájjal és fennakadt szemekkel elájult-e végre, hörögve, a kínpadra feszített áldozat - ehelyett úgy érdeklődöm, mintha egy precíziós fizikai kísérletről vagy órajavításról volna szó. Aha, igen, értem, értem, szóval az elülső agylebény volt gyanús... a ventrikulográfia odamutat... húszéves lány? hm, elég fiatal. No és - megtalálta pontosan? Hát képzelje, mégse ott volt... ezer eset közül egyszer ha előfordul, hogy a végső lokalizálás tévesnek bizonyul. Úgy látszik, van egy ritka lehetőség, mikor a töltött agykamrák eltolódása kétféleképpen értelmezhető... Képzelje, kinyitja a burkot, és nincs semmi... az agyvelő sima és fehér... Ejha! no és Oliv... ? Egy arcizma se rándul, még csak a szájába se harapott, nincs az a sebész, aki ilyenkor el ne káromkodja magát... Zavartan fordultam el, ilyen pechem van, az első műtétnél, amit mutat nekem: a világhírű sebész tévedett... No és!... szóval, kiderült, hogy nincs is daganat? Dehogyan, várjon csak. A tanár pillanatig gondolkodik, aztán nyugodtan bevarrja a burkot, visszateszi a kivágott csontkorongot... Közben intézkedik... Betegét vigyék vissza a röntgenszobába, agykamrákat nem kell újra tölteni... még egy felvételt kérek, félóra múlva folytatjuk a műtétet. Elszörnyedek. Az istenért, tanár úr... félóra múlva? Bizony, most a halántékát kell kinyitnom, tudniillik most már bizonyos, hogy ott a daganat. De hát... nem lehetne holnap... vagy mikor ez a seb begyógyult?... Mosolyog. Kedves kollegina, tudnia kellene, hogy ha egyszer egy olyan agyvelőt, amiben daganat van, megbolygattunk, akkor már ki kell vennem a daganatot, különben... Ha rögtön nem találom meg, és nem távolítom el a baj okát, az a lány huszonnégy óra alatt halott... Nem vitatkozom tovább. Félóra múlva hozzák vissza a beteget, a tanár habozás nélkül belefog az újabb műtétbe. Tenyéryi korongot vés ki a koponyából, a bal halántékon. Visszafojtott lélegzettel lestük, mi lesz... szentisten, ha itt se talál semmit... Ő teljesen nyugodt, mint aki kétszer nem tévedhet, csak egyszer. Elzárja, kihajtja a csontthártyát, elcsípi az összes ereket... belevág a dűrába, szétnyitja, belevilágít... Fölébe hajolunk. A sima, fehér agyvelőrészen, pontosan a kifáradt nyílás közepén óriási, kerek, vörös daganat, mélyen belesüppedve az agykéregbe... mint egy gránátalma...

- Szóval, mégis megtalálta.

- Azért tartott ilyen soká... A második műtét, amíg kiszedte, maga négy óra volt.

- A lány?

- Alszik. A tanár meg van győződve róla, hogy túléli... Most már én is.

Délutánra újabb vizsgálat volna, de kikönyörgöm, hogy holnapra halasszák. Ellenben a fürdőt nem lehet elkerülni, megint elcipelnek, ágyastul. A lécespadlójú fürdőszoba nem túl meleg. Két

öblös fakád áll benne, mint nálunk a szőlőkben. Kövér, kedves néninek adnak át. Csak nem?... De igen, ő fürdet meg, már tépi is le rólam a köpenyt, belefektet a kádba, húzza rám a vizet, erőteljesen csutakolni kezd. Igaz. Svédországban vagyunk, ahol nem számít a meztelenség. Fürdetéshez asszonyok jobban értenek, ez a szempont valóban fontosabb, mint a konvencióké. Egy perc múlva behunyt szemekkel adom át magam, ahogy ötéves koromban tettem... még az is jólesik, hogy az erélyes nénike dörög és haragszik, miközben a hajamat szappanozza, biztosan rosszul tartom szegény, zúgó fejem. Egyébként is folyton beszél, pedig tudja, hogy nem értek egy kukkot se.

Visszakerülök a szobámba, leveleket nyújtanak át. Az első postám, Pestről, ahol három nap óta már tudják, hogy ma itt leszek. Dénes mulatságosan tájékoztat az ottani dolgokról. A sorok között valami gyanús nekem, ahogy felolvassák - felolvastatom az öngyógyításának adott tájékoztatást is. Diadalmasan állapítom meg a burkolt célzásokból, hogy az ügyvédi eljárásokat elhalasztották, de a biztosítótársaság nem tréfál: két elmaradt részletre hivatkozva, újabb orvosi vizsgálatot követel. Dénes majd elintézi, nem lesz semmi baj. (Illetve, baj lett ugyan, de nem velem - a biztosítótársasággal, ami pár hónap múlva felszámolt. Talán jobb lett volna, ha nálam biztosítatja magát.)

Öt órakor nyílik az ajtó. Hárman lépnek be. A délelőtről már ismert kedves, elmés Söjkvist, egy fiatal szemész és egy magas, vállas, szőke hajú és szőke arcú, százszázalékosan északi férfi.

A tanár.

OLIVECRONA

Arról ismerem meg, hogy ő lép először ágyam elé, Söjkvist és a másik, ismeretlen orvos tisztelettel oldalt állnak. De különben is... már az ajtóban, mikor beléptek (bár arcokat nemigen látok), tudtam, hogy ő az.

- Hogy van? - kérdi és kezet nyújt. Nem „na, hogy vagyunk?”, vagy „hát hogy vagyunk?”, ahogy szokták. Igen, határozottan hűvös, de korántsem tartózkodó. Udvarias, de udvariassága nem kényszeredett, érezni, hogy legmeghittebb hangja is ilyen.

Nem vizsgál, nem is kérdez ki. Ez nem lep meg, hisz tudom, hogy látogatása csak formáság. Az adatokat vizsgáló orvosok naponta közlik velem, mindent tud rólam, amire szüksége van. Mégis, furcsán hat rám, hogy betegségemről nem beszélünk. Az a különös hangulat fejlődik ki bennem, mintha túl a betegségen is képe volna rólam, akár téves, akár helyes, de határozott. Kicsit megalázónak érzem, hogy állapotomról való saját véleményemre nem kíváncsi - egész közönyös laikusnak tart? vagy épp ellenkezően, fantasztának (hallotta, hogy költőféle vagyok), túlcsapongó képzeletem ellen védekezik?

Ez a gyanú sért, áhítatos tisztelője vagyok az egzakt tudománynak, de (most veszem észre) elvárom annak képviselőitől, hogy éppen úgy tiszteljék azt az, elég félreérthető szóval, „művészi világképnek” nevezett igazságkereső forrást, ami a megfigyelésen túl a képzelet erejével lendíti előre a gondolatot. Eredményt csak a kettő összműködése hozhat. Ezért kihívóan és csakazértis, bár tréfás és enyelgő formában, alapjában nagyon komolyan szóba hozom feltevésemet, hogy a különféle daganatoknak, amik az emberi testben előfordulnak, a legjobb esetben csak az összetételét és természetét ismerjük, szerepéről és céljáról, hogy így mondjam: szándékairól annyi sejtelmünk sincsen, mint normális szerveink feladatairól, amikkel pedig szintén nem vagyunk mindig és véglegesen tisztában. Mit lehet tudni, hátha a rejtélyes daganat, látszólagos romboló munkája ellenére - de hiszen vannak ártalmatlan daganatok is (a teratomákra gondolok) -, *lenni* akar valamivé, az ember érdekében, csak nem akarja kifejezni magát. Eredetileg építeni akart, de közben elfelejtette, vagy nem értett hozzá, vagy nem voltak eszközei - vagy esetleg *nem hagyta* a központi kormányzat, melynek sejtelve sincs a jövőről, mindenre a múltból következtet. Hátha egy új, még ismeretlen szerv első, primitív, öntudatlan, vagy céltudatos próbálkozása a daganat - új szervé vagy testrésze, amely meg akar születni a fajta fejlődési rendjének ismeretlen irányában? Talán szárnyakat akar növeszteni a fajta, elrestellvén magát az Egyén fölényes és bátor cselekedetén, aki, be nem várva az ő lusta és habozó és vak tapogatózását, egyszerűen *megcsinálta* a szárnyakat, mikor repülni kerekedett kedve? Vagy a nyúltagyvelő titkos utasítására, hevenyészett vázlatot készített, egy új érzékszerv tervrajzát, mely másféle erők sugárzását közvetíti a központba, mint amiket eddig közvetített? Szerves *elektroszkópot*, vagy szerves *antennát* (amilyen nyilvánvalóan a rovaroknak is van), vagy mit tudom én - talán olyan sugárzáshoz valót, amit eddig szervesetlen műszereink sem vettek észre?

Arra egészen biztosan emlékszem, hogy ilyesfélét akartam előadni, de nem felelek érte, mennyi jutott belőle keserves dadogásomba, zúgó fejjel és elég tökéletlen németséggel. Olivecrona udvariasan és előzékenyen hallgat egy darabig - annyit talán elértem, hogy az új ismerőst hallgatta és nem a kórképet -, aztán gyorsan búcsúzni kezdett. Annyit jegyezve csak meg, hogy ezek biztosan nagyon érdekes dolgok, ha valakinek sok ideje van, azonban nagy a robot, dolgozni kell: egyiknek a gyárban, másiknak íróasztal előtt, harmadiknak a telefonközpontban. (Később egy itteni előadásából tudtam meg, hogy a telefonközpontos alatt önmagát értette, aki az emberi test telefonközpontjában, az agyvelőben teljesít villanyszerelői szolgálatot.)

Egyedül maradva (Kerstin is velük tartott), vegyes érzéseknek adtam át magam benyomásaim hatása alatt. Nem mondhatnám, hogy első pillanatban magával ragadott, vagy kétségbeesetten vak bizalmat váltott volna ki a férfi, akinek életem a kezébe került. Rokonszenvesnek találtam, de különösebb rajongást nem keltett bennem. Azt mindjárt éreztem, hogy nemcsak mesterségében, de életfelfogásában is szigorú materialista. Emberek megismerésében nyilván egyszerű, világos, tárgyi szempontok vezetnek, az illető helyzete, természetben és társadalomban. Annyit már hallottam is róla, itteniektől, hogy száz százalékig gyakorlati életet él - reggel, héttől háromig, esetleg tovább is, itt dolgozik keményen a vezetése alatt álló klinikán, koponyákat bont fel, semmi más. Aztán szép kis kastélyába vonul vissza (gazdag ember) családjába körébe: felesége van és három fia. Egyedüli szórakozása a golf és a bridzs, ezeknek nagy szakértője. Természetesen kitűnő tudományos könyveket ír, ezekből akkor még egyet sem ismertem. Sikereit csodálatos precizitásának köszönheti, a technikában, de mint mesterének, a bostoni Cushingnek, neki is vannak új, eredeti gondolatai és módszerei.

Egyetlen paradox dolgot vettem csak észre: egy hivatalos aktán véletlenül megpillantottam aláírását, elolvasni nem tudtam, de a vonásokat megsejtve, odavetően azt mondtam: ez nőies írás lehet. Rögtön hozzá is tettem - no persze, hiszen női kézimunkát végez.

Tovább töprengve, feltettem magamnak a kérdést, okvetlen ez a stockholmi kísérlet volt-e az egyetlen megoldás? Ismétlem, semmi kifogásom nem volt a személyes megismerkedés után, a tanár úr igazán kitűnő embernek látszik, ha nincsen is különösebb érzelmi kultúrája, az „emberszeretettől” rajongó géniuszt „megváltó” allűrjei. Bár arcát nem vehettem ki, biztosan nagyon vonzó, mintha kissé tömpe volna az orra, ami jóságra vall. Egyébként akármi lesz, önmagammal nincs és nem lehet vitám. Ahogy fenti sorokat átolvastam, feltűnik a kifejezés „akinek életem kezébe került”. Nem véletlen, hogy nem a tetszetősebb kifejezést használtam, „akinek az életem kezébe adtam”. Olivecronát nem én választottam a műtét céljaira, nem én eszeltem ki, hogy éppen ő vágja ki belőlem a daganatot, amire magam bukkantam rá, ott a bécsi klinikán. Nevét is akkor hallottam először, mikor a „gyulák” kiszámították, különféle vajákos béljóslatból, hogy hozzá kell mennem, senki máséhoz. Ez úgy látszik, így volt helyes, orvosoknak kell érteni hozzá, nem nekem.

És mégis...

És mégis mi volt ez a bizonytalan, befejezetlen érzés, ahogy visszaidézni próbáltam képét, oldalt fordulva az ágyban, pislogva, magam köré csavarva a sárga takarót? Mintha valami hiányozna a képhez? - mintha valamit elfelejtettem volna... valamit, amit nem is *most* tudtam meg róla, imént, ahogy először találkoztunk...

Igen, igen... mi volt az?... hol láttam?... igen, igen... *honnán ismerem én ezt az embert?*

És most meg kell állnom, írás közben „énke” közbekottyan, megállítja tollam, megzavarva tulajdon beszámolómmal menetét, gyorsan, mielőtt a fikciók komponálásához szokott „író” szerkezeti és hatáspolitikai, „művészi” érdekből erőszakot tenne a valóságon, abban a gőgös hitben, hogy lehetnek helyzetek, ahol a művészi érdek fölülte áll a tiszta igazság bevallásának. És ezzel nem a művészet és valóság értékét akarom összehasonlítani. Egyszerűen megállapítom (amire éppen ennek a betegségemről szóló beszámolónak írása közben jöttem rá), hogy a valóság mint műfaj, nemcsak beállítás, de még kompozíció szempontjából sem szorul rá a

„művész” támogatására és korrigálására, egyszerűen azért, mert - nem tudom, hogy csinálja, de kénytelen vagyok elismerni - *ő maga is komponál*. Igen, komponál, mintha valami mondani-valója volna. Komponál és csoportosít, mint az írók. Azt már leírtam valahol (s a mostanában divatos biográfiák is bizonyítják), hogy egy élet története egyben regénye is annak az életnek - de hogy ez egész apró részletekre és célzásokra és csoportosításokra is vonatkozik, azt most kellett megtanulnom. Nem is könnyen és nem is minden önfeláldozás nélkül. Az eddigiekben többször előfordult, hogy egy fordulatot vagy epizódot, vagy reflexiót az emlékek sorrendjéből ki akartam emelni, hogy egy vagy két nappal előbbre vagy hátrább tegyem, más emlékképek közé, amiknek társaságában jobban érvényesülnek, érthetőbben, esetleg jelképebben magyarázzák azt, ami történt. Kiderült, hogy nem megy. Rakosgatás közben meg kellett értenem, hogy a sorrendből a legkisebb láncszemet sem lehet elmozdítani, mert mindig úgy *érthetőbb, tehát hatásosabb* is, ahogy valóban történt s nem úgy, ahogy történhetett volna. A valóság még jelképesen is jobban *tudta*, mit, miért, hová helyezett el.

Örülök, hogy „énke” tetten érte bennem a tetszelgő író, s most is, már tudatosan dobhatom el a bizonytalan „érdekes” fordulatot a talán érdektelennek látszó igazság helyéből.

Mert lehet, hogy érdekesebb volna, s például a következő fejezetet vonzóbbá tenné, ha most azt írom, hogy Olivecrona jelképes megjelenésére életemben: már akkor és ott és magamtól ráeszméltem. Ott az ágyban, a sárga takaró alatt, első látogatása után, mikor azon töprengtem, miért érzem úgy, mintha már találkoztunk volna?

Nos, nem így történt.

Úgy látszik, a valóság komponálókedve és szeszélye nemcsak magában a történésben érvényesül, *kiterjed a valóság bevallásának tartamára is*. Ezt a „regényt” folytatásokban írom, s már a múlt szombaton elhatároztam, hogy ezen a héten Olivecronával való találkozásom kerül sorra. Vasárnap emlékbeszédet tartottam egy közben elhunyt, kedves barátom és nagyszerű író felett a Zeneakadémián. Szünetben régi, kedves pajtásommal, a népszerű színésszel találkoztam, akinek nyilván van valami hetedik érzéke titokzatos és okkult összefüggések megérzésére, például, egyebek közt, pompásan sakkozik. Betegségemre terelve a szót, Olivecrona személye iránt kezdett érdeklődni. Hevenyészett képet adtam külsejéről, modoráról, viselkedéséről. A harmadik mondat után meglepetve állított meg.

- Te... hiszen ez az ember a megtestesült... És egy nevet mondott ki. Nem élő vagy halott nevét. Fiktív személyt, egy magyar színdarab egyik hősének nevét.

A színdarabot én írtam, pontosan húsz évvel ezelőtt. Arról van szó benne, hogy egy kiváló tehetségű, érzelmekben gazdag, de önmagával tusakodó és habozó természetű ember, aki mérnök, önműködő, pilóta nélküli bombavető repülőgépet talál ki (azóta a valóságban is kitalálták), ám egy szkeptikus barátja bebizonyítja neki, hogy öntudatlanul az emberiségen akarja megbosszulni magát, amiért szép felesége otthagya, és összeállt egy elegáns ficsúrral. A mérnök, hogy önzetlenségét bebizonyítsa, elhatározza, hogy a bemutató próbán maga száll fel a szétrobbanó géppel. De rettenetesen fél a haláltól. Ekkor megjelenik alteregója - *egy északi orvos, a Solveig-motívum képviselője*, és ajánlatot tesz neki, hogy *megoperálja a fejét*, és kiirtja belőle *a halálfélelem központját*, amely valahol *háttul, a kisagyban fészkel*. A mérnök átadja magát a műtétnek, és másnap, a bemutaton, *nem félvén többé a halált, van bátorsága életben maradni*.

Ez a színész barátom ismerte a szerepet, játszotta is. Amit Olivecronáról beszéltem, azért juttatta eszébe egykori szerepét, Olson Irjöt, a főszereplő alteregó sebészorvosát, mert ugyanolyan maszkban és modorban ábrázolta, mint amilyennek most Olivecronát lefestettem előtte.

LÜKTETŐ CSILLAGOK

Pár nap óta szeles az idő, az ablakot, amit már nyitva lehetett tartani, megint becsukják. Május elején vagyunk. Korán reggel - mennyivel korábban, mint otthon ilyenkor - besüt a nap, szemben megcsillan az aranykupola, de aztán felhők jönnek. Rügyek is alig ütköznek a fákon, a lombosodás itt később kezdődik. Ez hát az északi szél. Keményebbnek, zordabbnak, harsogóbbnak gondoltam. „Északi légáramlat” írják otthon a jelentések, s ilyenkor vad, Ossziáni viharokra gondoltam, kavargó örvényekre, a fjordok fölött. Nem, ez nem az. Mégis más, mint odalent. Könnyű és híg és derűs ez a szél, szilaj, de nem haragos. Vidáman és közömbösen füttyörész. A világ, mintha lengene, és mintha magasabban volna, olyan tiszta és üde. Megfinomodott szaglásom felfogja a tenger sós illatát.

Mi az, úgy látszik, nem lesz vizsgálat. Kilenc óra elmúlt, és a szolga nem jelentkezett, hogy felemelje és gurítani kezdje ágyamat, a folyosókon át. Az ablak felé fordulva fekszem, összegörbödve. Időnként elalszom, majd felriadok megint: egyszer rajt is kapom Kerstint, hogy lopózva igyekszik ki a szobámból. Ugy teszek, mintha nem venném észre, nincs kedvem tréfálkozni. Talán nem vagyok egészen ébren? Vagy pedig a szemem... Hát igen, kétségtelen, hogy ez már a vakság. Az utolsó fény, amit még láttam, tompán és bizonytalanul, a kupola villanása volt, reggel. Azóta homály van körülöttem, s ezt nem tulajdoníthatom a beborult időnek, hiszen mindenki határozottan és ruganyosan járkal körülöttem, s előbb, jól hallottam, valaki felkattantotta a villanyt. De nem tetszik, hogy ilyen fásultan gondolok erre. Többször újra erőt kellennem magamon, hogy végiggondoljam a megkezdett sort. A lecke, amit feladtam magamnak, így szólt: akarsz, vagy tudsz-e élni vakon? A gépies válasz mindig így hangzik: akarok és tudok, de ezt nem érzem megbízhatónak, újra kezdem, érvek és ellenérvek jelentkeznek, egyik se győz meg. Igen, elég idős vagyok, hogy a látható világból megszereztem legyen mindent, amire láthatatlan világomban szükségem lehet. Akkor hát... ami hátra van... csendes feldolgozása az anyagnak... végre nyugodtan és zavartalanul. Talán nem is olyan szörnyű... Megbízható, hűséges titkárja vagy titkárnőre gondolok, ott ül visszafojtott lélegzettel az írógép vagy a füzet előtt, és írja sebesen, amit diktálok... Este pedig - este? milyen lesz az, *hogyan* fogom megkülönböztetni? -, este sokáig halkán, dallamosan olvas fel - hol is hagytam abba?... Igen, így lesz. De fáradt vagyok továbbfűzni a képet. Érzem, hogy arcom keserű vigyorra torzul. Génus jut eszembe, a „Lepketánc” hőse, egyetlen látó a vakok közt... No, most megírjuk a másikat... egyetlen vakot a látók birodalmában. Arcokra próbálok gondolni erőlködve... no lám, nincs baj, hiszen kezdem már elfelejteni őket, mégse történt semmi - a többi már csak átmenet lesz, fokozati különbség, éppen úgy ringatódzunk át rajta, mint a teljes látástól idáig. Mi ez? A gyomrom émelyeg, vagy a szívemmel van valami, ez új volna... Egy arc jut eszembe, amit régen, nagyon régen felejtettem el, de sokszor gondolok rá, hogy látni fogom egyszer, s akkor felismerem megint... Meg fog jelenni még egyszer és én már...

Olyan erős nyilallás fut át, hogy a csengőhöz kapok.

Délben feleségem jelenti, hogy Oslóval beszélt telefonon. Nővérem, aki huszonöt éve él ott, norvég úriember felesége, olvasott valahol rólam, azonnal felhívta a kórházat, megnyugtatták, majd megint érdeklődik. Sajnálom, hogy nem tudtam beszélni vele. Furcsán voltunk mi ezzel a Gizivel, negyedszázadon át. Tudtam róla mindent, ő is rólam, de nem leveleztünk. Norvéggé lett egészen, két szép nagy leánya van, fényképen láttam őket, szőke és karcsú északi kisasszonyok. Eszembe jut valami - egy éber álom, képzeletbeli kaland, amit néhányszor kiszíneztem. Egy napon egyedül elindulok meglátogatni Hollandiát, Helgolandot, Suomit, Skandináviát...

Bolyongásomban egy téli délután Oslóba jutok el. Nem jelentkezem sehol, nem keresek fel senkit. A havas parkban sétálok, tűnődve, ábrándozva. Nem kell kérdezniem rendőrt, Ibsen életrajzából, Knut Hamsun regényeiből magam ismerem fel a várost, tájékozodom ifjúkori emlékeimből, mikor úgy szerettem ezt a messzi északot, ahová mindig vágyakoztam. Lám, az ott a ligeti tó, ami most be van fagyva, nyáron hattyúk úsznak rajta, Saint-Saëns hattyúi. Egy ifjú leány siet a város felé, karjáról korcsolya lóg, arcát pirosra csípte a fagy. Kisasszony, meg ne ijedjen... ugye, tud németül? idegen vagyok, nem mondaná meg, hol találom a... Riadtan fordul hátra, ahogy beszélek hozzá, milyen ismerős arc a városban, ahol először vagyok. Elfutna, mint a „Rejtelmek” hősnője, de bizalmat kelt derült bizalmam, negyedóra múlva egy csendes „stugan”-ban teázunk, kettesben... Bolgár kereskedőnek adom ki magam, mulatságos történeteket mesélek, hátravetett fejjel, teli szívből kacag. Aztán gyermekkoromról mondom el egy-két groteszk emléket, tágra meresztett szemmel bámul rám. Szent Isten, hogy elmúlt az idő!... rettenetesen kikapok anyámtól... nem fog kikapni, erről kezeskedem... édesanyja bizonyára okos, gondolkodó, finom asszony... Kicsit talán nagyon is bölcselkedő... Igaz! igaz! de honnan tudja ilyen pontosan? Hát gondolom. Akkor hát Isten vele... nem, nem, ne mentegőzzék, furcsa, de olyan jól éreztem magam, olyan otthonosan, pedig ön délről jött... Isten vele. Isten veled hát, kedves kis Noémi, és csókolj meg helyettem anyád és Astridot is... Honnan tudja?... Astridról nem beszéltem... Mi ez? Ez az, hogy mi most elbúcsúzunk, Nini, örökre, a korcsolyázó norvég kislány és a bolgár kereskedő. Ezek egy negyedórás ismeretség után nem látják többé egymást - én pedig veled tartok és hazakísérlek. A nagybátyád vagyok.

Délután, mikor a nehéz függönyt összehúzták az ablakon, kezdődik a hideglelés - megértem végre, mi az, ami napok óta hiányzik. Tudom, hogy környezetem is észrevette fásult rosszkedvem, s most ráeszmélek az okára. Hogy magyarázzam meg? Valami eltűnt belőlem ezen a délután. Valami, aminek még soha nem voltam híján, amióta az eszemet tudom. Akkor nem tudtam volna megnevezni - most, visszatekintve, kimondok egy szót: pátosz. Igen, nincs más kifejezés arra, ami az életet tartja bennem. Nem egész általános értelemben, de ezt így szokták mondani. Értsd hát meg énke, aki bennem élsz, aki tagadod, vagy kineveted. Te tudod, éppen mert idegen tőled - te tudod, hogy én, aki pongyolán, csaknem cinikusan szoktam beszélni, ha emberekkel érintkezem - te tudod, hogy *magammal* mindig szenvedélyesen, nyomatékkal, *válogatott* és keresett, erőteljes szavakkal beszélek - igen, igen, patetikusan! mondd csak ki: nagy gesztusokban, mintha színpadon volnék. Nevetséges, mégis igaz, hogy külső pongyolaságomat, cinizmusomat, sőt jókedvemet és fölényemet viszont éppen ez a titkolt pátosz tette lehetővé, amiben pedig sohasem hittem, sőt józan perceimben rendesen resteltem magam előtt - enélkül talán elpusztultam volna. Ez a belső színpad, aminek függönye mindig le volt bocsátva, aminek függönynyílásán át koturnusban és mázolt képpel, biztonságban és kajánul leselkedtem ki a várakozó, ásitó közönségre; az *én* színpadomra.

De délután mindkét színpad kicsúszott alólam. Hiába kerestem magamban szép szavakat és hangulatos képeket. Mindig azt reméltem pedig, hogy a balsors perceiben majd fényvel és színnel és zenével telik meg a színpad, kárpótlásul az elfutó életért - hogy a függöny, annyi év szenvedése és küszködése után felgördül végre, s a közönség meglátja, először és utoljára, a Színészt, aki ezért az egyetlen jelenetért vállalta a szerepet, hogy elmondhassa, s eltűnjön a süllyesztőben, örök emléket hagyva maga után. Igen, igen, ostoba cigányzenére áhítoztam, ami halotti kocsimat kíséri a temetőbe, ama tetszetős „utolsó szavakra”, amiket emlegetnek majd ismerősök és ismeretlenek.

Mily szégyen, mily üres, émelygő, gyalázatos „giccs”. Átfutott rajtam mindez. Szürkén, értelmetlenül, idegenül. Az oslói ábránd is eszembe jutott, olyan távolinak és közönyösnek éreztem, mintha súlyosan sebesült katona előtt Werther keserveit olvasnák fel.

De hát akkor mi vert úgy le, mégis - a cigánymuzsika elhallgatott, miért nem hallok hát az ismeretlen *valóságnak* hideg zenéjét, hogy felfrissülve, megszűrve, elhallgatna végre? A hiúság ezerszer meg újra összeszedett cókémója leszakadt hátamról - miért nem vagyok hát boldog? Miért hiányzik a gyűlölt, átkozott kis batyu?

Miért van itt olyan hideg, nem fűtenek ebben a kórházban?

Úgy látszik, ezekben az órákban csakugyan rosszul voltam, talán eszméletemnek se teljes birtokában. Emlékszem, megfigyelés és képzelődés összefolyt - azon kaptam magam, hogy párnák és lepedők közt kotorászva dühösen keresek egy papírlapot, levelet, amit már borítékba is tettem, s eldugtam az ágy sarkába: intézkedések voltak benne, holmimről és irataimról, s most valamit ki akartam igazítani az egyik passzusban. Félőrai keresés után derengett csak föl bennem, hogy az egészből egy szó sem igaz. Úgy látszik, álmodtam a levelet és a borítékot. Pedig pontosan emlékeztem a szavakra is.

Olivecronával is így voltam. Egyszer csakugyan bent volt a szobában, a délutáni vizit folyamán. Pár közömbös szót váltottunk, nem mondott semmi lényegest, később mégis, mintha megint bejött volna, de egészen más volt, mint előbb, az orra megnyúlt, és felháborodottan hadonászott. Nyissák ki, nyissák ki az ablakot, rikácsolt, nem bírom, nem bírom ezt a fülledtséget, ezt a zsírt, zsíros a levegő, kinyitni, kinyitni! Erről a jelenetről még egy hét múlva is azt hittem, hogy megtörtént, holott nyilván képzelődés volt. Úgy, mint a másik. Ezen Olivecrona az alkonyodó kertben szaladgált, odakünt, hosszú és sovány volt, vérvörös, lobogó üstökkel forgolódott, karjait dobálta, köpenyét sovány teste köre csavarta a szél, és ahogy élesen, vadul felnevetett, nem lehetett tudni, ő volt-e az, vagy a vihar.

Késő este nyugodtam meg, éjfekete volt már az ablak. Feleségemet is megnyugtattam, menjen csak, aludni fogok. De nem aludtam, az ablak felé fordulva, ágyam szélén, azon erőlködtem, hogy mégis kivegyek valami formát a feketeségből. És csakugyan, mintha láttam volna suhogó fák ágait mozogni, közvetlenül a párkány előtt. Mozogtak az ágak, jobbra és balra, ünneplésen betartva a taktust, mint egy menüettnél. Ajkaim megint vigyorra torzultak a sötétben. No lám, a fák. No lám, milyen komédia ez is, milyen szégyenletes komédia. De hát nem akarja megérteni senki, vagy úgy tesznek, mintha nem látnák, hogy *szerep* ez is, a híres szerves „élet”, a komoly és hallgatag golyó felszínén, néhány apró folton, mint a pörsenés, ahogy szalad, rettentő sebességgel a feketeségbe? Valami, vagy inkább valaki, nem lehet tudni, kicsoda, jelmezeket próbál, és szerepeket játszik, hogy haszontalanságát, fölöslegességét leplezze, önmaga előtt. Tücsköt játszik és más bogarat, kígyót és békát és barázdabillegetőt - nem látjátok, hogy illeg és billeg? -, és embert játszik és fenséges tölgyet és szemét lesütő szemérmes almafát. Nem fák ezek ott, menüettet táncolva, ő az, én vagyok az, hajladozó törzsek, táncoló ágak szerepében. Szégyen, szégyen és gyalázat!

Gondoltam rá, hogy megtapogatom a pulzusom, mert ereim görcsösen összehúzódtak és kinyúltak. De elfelejtettem - a nagy erőlködésben, ahogy meresztgettem a szemem, végre fehér pontot fedeztem fel az égen. Igen bizony, csak csillag lehet, a felhők elvonultak.

Csillag, fehér csillag a messzeségben - ez hiányzott hát, ezért nem tudtam megnyugodni? Fehér csillag a messzeségben - ő az, ő az hát, túl az émelygős színpadon, az a hideg zene? Ő az, aki *volt* és *lesz*, mielőtt voltam, és miután leszek? Már öt éves koromban gyönyörűbbnek találtam Kepler és Newton és Laplace meséjét a mennyei gyertyácskákról és angyalszárnyakról szóló

tündérmesénél - titokzatosabbnak és nagyszerűbbnek a fényévek és tejutak és csavarködök sorát, túlvilági mezőkön csillaghavazást ábrázoló képeknél. Igen, ő az, százezer fényévre - százezer évvel ezelőtt volt ott, ahol most látom: milyen fényes mégis, protonok és keringő elektronok kavargó, tüzes halmaza - protonoké és elektronoké, amiket soha nem látott s nem fog látni soha emberi szem, mégis *bizonyosabb*, hogy vannak, mint mi magunk, valószínűtlen, természetellenes, feltételes és időleges halmaza protonoknak és elektronoknak. Ettől a bizonyosságtól ilyen nyugodt és fehér tehát - de nem, hiszen úgy látom, hunyorog. Hunyorog, és színét változtatja...

És eszembe jutott, amit nemrég olvastam, az összehúzódó és kitáguló csillagokról. Nemrég fedezték fel a titkukat, hogy háromnaponként, némelyik óránként változtatja rettentő testének térfogatát. Háromnaponként, naponként, óránként összehúzódnak, és megint kitágulnak, ütemesen.

Lüktető csillag. Dobog, mint egy emberi szív.

Éppen felülök, hogy mégis megtapogassam a pulzusom, mikor kattán a villany a nyíló ajtó mellett. Ismeretlen éjféli ápolónő jön be. Nem kérdelem, miért kapok dupla adag altatót.

- Hány óra?

- Negyed tíz. Most verte a kilencet.

Valamit levesz az asztalról, amit magával hozott, kicsit felemeli a párnám, aláteszi, int, hogy feküdjek rá.

- Mi ez?

- Gumipárna. Hogy magasabban legyen a feje. Nyugodtan kell aludnia, holnap reggel fél nyolckor operálják.

AVDELNING 13

Úgy látszik, a határozott közlés után rögtön mélyen elaludtam, nem emlékszem egyetlen gondolatra se az estéről, éccaka se riadtam fel, tíz órát aludtam egyfolytában, időérzéklés nélkül. Reggel van. Arra ébredek, hogy gurítanak végig a folyosón. Nem vagyok kábult, kicsit talán nagyon is józan és friss vagyok, nyoma sincs bennem érzelmeknek és indulatoknak. Igazi reggeli hangulat, éjfélt rejtelmeiből kiábrándult, szinte gúnyosan hideg. Semmire se gondolok, csak figyelek.

A műtőt, ahova begurítanak, már láttam kívülről, a napokban, mikor elvittek előtte: akkora „13”-as szám díszleg fölötté, hogy még vakon is ki tudtam betűzni. Fekszem a hátamon, a tetőre pislogok és várok, a kínos tisztaságban. Járkálnak körülöttem, halk szavakat hallok, komikusan hat rám a suttogás, mit suttognak, miért oly tapintatosak? Nem azért hoztak ide, hogy tapintatosak legyenek velem.

Fehér köpeny derekát látom, ahogy közeledik, nem nézek oldalt, nem vagyok arcokra kíváncsi. Begurítanak a terembe. Négy kéz fog meg, lábamnál és fejemnél, átdobnak egy nagyon keskeny, vasalódeszkaszerű asztalra, amihez hozzátolták az ágyat. Rögtön a hasamra fordítanak, fejem előre lóg egy ovális kis mélyedésbe, hogy lélegzeni tudjak. Igyekszem elhelyezni arcomat és orromat, tudom, hogy most órákig leszek ebben a helyzetben, próbálok berendezkedni, terepszemlét tartok. Kétoldalt pislogva a lepedő csücskét látom, azon túl alig valamit. Karjaimat magam mellé fektetem.

Szorosan a fejem fölött megint suttognak, halkan, de határozottabban. Aztán egyszerre elhallgatnak. Hideg vas csiklandozza a tarkóm. Aztán alattomos sebességgel berregni kezd rajta. Ismerem a hangot. A hajamat nyírják. De nem állanak meg alul, mint a borbély, mikor csinósít. A gép végigszalad a fejemen, hosszú pászmákban. Utána habot vernek rajta, a borotva már a kopasz fejen szaladgál, kecsesen és gyorsan.

Percekig csönd, a lépteiket figyelem.

Fejem búbján diszkrét szúrás. Ez nyilván injekció. Vajon a tanár áll már ott? Valószínű, oldalt két fehér köpeny libeg. Valami tompát illesztettek oda. Most úgy látszik... ejha!

Pokoli dübörgés. Sűrűlve, gyorsuló sivitással, egyre gyorsabban és hangosabban és magasabb hangon sivítva óriási acélfúró szalad be a koponyámba. Még átvillan rajtam: a villamos trepan! Ugye, hát ezért kellett olyan tapintatosan suttogni? Mint egyszerre megindult ezer lóerős motor hangszekrénye, sivit és mennydörög a fejem, pokoli égzengés, földindulás, hogy lehet ezt kibírni? Eszembe se jut észrevenni, hogy fáj-e?

Hirtelen elhallgat, egy zökkenéssel. A fúró átszaladt, jelzi, hogy a hegye szabadon forog. Hangtalan meleg zubogást érzek belül, a nyitott lyukon *befelé* folyik a vér.

Csak egy percig tart a csend. Pár centiméterrel odébb újra koppan a trepan, aztán megindul. A második fúrás már hidegebben figyelem, a meglepetés riadalma nélkül. Zökken, elhallgat, a vér zubog, befelé. Aztán mintha csövekkel motoszkálnának.

Mi ez, több fúrás nem lesz? Sebesen szaladgálnak körülöttem, a két köpeny eltűnt. Egyszerre csak megindul az asztal.

Lágyan gurulunk, nyitott ajtókon, folyosókon át. Két lift, egyik le, másik fölfelé. Hová visznek? Szaladó szőnyeget látok. Aztán vasajtó csapódik. Nagy teremben vagyok, érzem a hús levegőn.

Suttogás, léptek. Valaki oldalt fordít. Rögzítik a fejem. A tetőről lemezek süllyednek arcom elé. Lila fény villan, aztán sötét lesz, aztán megint világos. Fölfelé fordítanak, megint rögzítik a fejem.

Hisz ez a röntgenterem. Mint színpadi zsinórpaddás, a tető tele rudakkal, függönyökkel, traverzekkel. Minden a tetőről jön, egyszerűen, tisztán, elegánsan, lent semmi gép, inkvizíciós szekrény. Tudom már, a halk, mosolygó Lysholm osztályán vagyok megint, már voltam itt. Felvételek készülnek. Hát ezért fűrták meg a fejem - lecsapolták az agykamrák folyadékát, levegőt töltek bele, ez volt a motoszkálás. Szóval - maga a lékelés még hátravan.

Soká, nagyon soká forgatnak, illesztgetnek, fotografálnak. Meddig tart még? Néha egész alakokat pillantok meg, ahogy elsuhannak, de Lysholmot sehol sem látom. Múlnak a negyedórák.

Végre nyikordul az asztal, gurítanak vissza a műtőterembe, folyosó, lift, folyosó, lift, folyosó. Itt vagyunk megint, hallom, ahogy becsukják az ajtót, a lámpa alá gurítanak.

Percek. Bizonyára a felvételeket nézik. Most hozzám lépnek. Hasamon fekszem megint, arcom a vályúban. Valaki vastag ragtapaszokat nyom két halántékomra, meghúzza, hozzáerősíti őket az asztal széléhez. Most mozdulatlaná merevítették a fejem, le van szorítva, mint a guillotine nyakcsiptetőjében. Lefelé meredve vödröt látok az arcom alatt, fenéke még üres. Rándul két kezem és lábam, érzem, ahogy szíjazzák, kétoldalt. Próbálok őket, millimétert se engednek, vonaglni se tudok. Hát ez nehéz lesz így, huzamosan. Szabályosan lélegzem, beosztom a levegőt.

Nyakamon, hátamon motoszkálnak. Ez tudom mi, láttam ilyet, az asszisztens sziszterek körül rakják kendővel a területet. Nem hallom a vízcsobogást, pedig a tanár ilyenkor mosakszik. Talán beszélget is a doktorokkal. Az előszobában, míg vizsgáltak, bizonyára rágyújtott egy cigarettára is, a csutkát óvatosan helyezte a hamutálca szélére, mikor visszahoztak. Aztán gumikesztyűt húznak rá, szája elé nedves steril gézt, homlokára felcsatolják a kis villanylámpát.

Nagy csönd. Kicsi szúrások, körben. Gyerünk, elég lesz, úgyse érzékeny a fejbőröm. Nem is fáj, csak érzem, egész világosan, ahogy a finom penge kört karmolva, megrajzol egy nagy területet. Aztán, ugyanazon az úton, végigszalad a rajzon. Hátralát a tarkón egyetlen hosszú vágás. Nem fáj, de érzem. Csipeszek zizzennek, egymás után egész csomó. Ez soká tart. Próbálok kukucskálni oldalt. Zsebkendő nagyságú darabot rekonstruálok az előttem lebegő fehér köpeny aljából. Fekete pontok tarkítják, mint a baboskendőt. Persze, az ütőerek nem folytatnak, ugrásszerűen fecskendeznek.

Puha tolások, félrehajtások, a koponya biztosan szabad már, a bőnye, tarkómon, visszaugrott. Hallom, ahogy a trepan koppan, immár harmadszor.

Egész hangosan azt mondom:

- Na, szervusz, Frici - és nem lep meg, hogy senki se felel.

A fűró sívítása pokolibb és makacsabb, mint valaha. Mi az, nem tudja átfűrni? Próbálom megfeszíteni a nyakam, az az érzésem, mintha nekem is segíteni kellene, mereven és merőlegesen elébe feszülni a fűrónak, különben végigreped a koponya. A mennydörgés tökéletesen megsiketít. Kicsit tompul, úgy látszik, tágítja a nyílást. Végre megáll.

Végre megállt. Na, csakhogy. Nem gondolja, tanár úr, hogy épp elég volt? Csak azért mondom... nekem legalább elég.

Hetyke, gúnyos, szinte kötekedő kedvemben vagyok. Teljesen magamnál. Szilaj megvetés tölt el magam iránt.

Erőteljes, vad rántás. A kifűrt lékbe, úgy látszik, beakasztotta a fogót. Feszítés, nyomás, roppanás, rántás... süket reccsenéssel törik valami. Pillanat múlva megint. Feszítés, nyomás, roppanás, rántás. Sokszor, sokszor egymás után. A folytatólagos roppanások olyanok, mint ahogy konzervdobozt nyitnak, az utána következő reccsenések, mintha beszegezett láda oldalából deszkákat törnének egyenként. Tudom, hogy csontokat tör ki, nagy darabokban. Hátrafelé tart. Ez az utolsó, mintha már a felső csigolya lett volna, sokáig ingott, makacsodott, nem akart engedni, míg végre sikerült kirántani.

A művelet brutalitása magával ragad. Vad gyönyörűséggel adom át magam, szinte segíteni szeretnék. Lihegve biztatom magamban a tanárt, a rombolás dühe átcsap rám. Vágd csak, törd csak jobban, csak neki - csak szét az egészet... most a csigolyát, úgy, még egyszer, fogd meg erősebben, csavard, muszáj kitörnie! Ugye, kitört ez is, csak tovább, rajta, hentesek!

Lihegek. Vörösben káprázik minden. Ha most balta vagy vasdarab volna a kezemben, ütnék, vágnék, zúznék, magamat, mindenkit, esztelen kéjjel.

És ekkor, a dühön át, közvetlen a fülem mellett, halk, figyelmes, bensőséges emberi hang. Olyan udvariasan, gyöngéden, szinte simogatva, ahogy őrzöngőt nyugtat meg egy hűvös és bátor, csitító kéz, vagy afrikai pogányt az északi lovag, keresztet karddal a kezében.

- Wie fühlen Sie sich jetzt?

Olivecrona hangja...?!... Csak ő lehet, bár nem ismerem meg a hangot, soha azelőtt (azután se) nem volt ilyen lágy, selymes, biztató - tele óvatos részvétellel és megértéssel - hát ez lenne ő? Vagy csak a géz tompítja a hangot?

Mélyen, mélyen elszégyeltem magam, ugyanakkor megsajdul nyitott fejem. És csodálkozva hallok dühös káromkodás helyett, udvarias és restelkedő hangon, ahogy felelek.

- Danke, Herr Professor... es geht gut!

A hangulat megváltozott. A koponya feltörése után viszonylagos csend lett. De a csend nem megnyugtató. Gyengeség fog el, ugyanakkor villámszerű rémület. Szent Isten, nem szabad elvesztenem az eszméletemet. Mit is mondott a feleségemnek, egy beteggel kapcsolatban? „Európai embert nem altatok el, nekem éber betegnél huszonöt százalékkal kisebb a rizikóm.” Igen, együtt dolgozunk, nekem éppúgy vigyáznom kell, mint neki, milliméterek ezredrészén múlik minden. Abban a pillanatban, ha elvesztettem az eszméletemet, azzal együtt az életemet is.

Tehát figyeljünk. Akarnom, produkálnom kell a figyelmet, gondolatokat kell termelnem, gépiesen, értelmesen. Eszméletnél kell maradnom. Lássuk csak. Ébren vagyok, tudom, hol vagyok, operálnak. Most valószínűen az agyburkot nyitják föl, szép rendesen, egyenletesen, egy vágás, egy csipesz és így tovább, mint a szabónő. Logikusan, mégis váratlanul Cushing

agyműtété jut eszembe, amit műkedvelő-filmen néztem végig. Igen, tiszta, rendes munka volt - azt mondtam akkor: előkelő szálloda konyhacsarnokában a fehér ruhás főszakács velőt tisztít, velőkroketet készít. Nem, nem, ez ostobaság, gyorsan valami mást. Miről is van szó? - Igen - ez az -, ha most meg tudom határozni, hova raktam el töltőtollamat, a szobámban, az éjjeli-szekrény fiókjában, akkor eszméletlen vagyok. Nem, nem, ez se jó, inkább azt a, igen, azt a balladát, azzal az időt is mérni tudom, eltart egy negyedórát, elejétől végig, az is valami. És már kezdem is: „Vára öblös teremében fel s alá jár bajnok Pázmány...”

- Wie fühlen Sie sich jetzt?

- Danke, Herr Professor, es geht...

Hú, ez már nem az én hangom volt. Magas, vékony hang válaszolt a kérdésre, valahonnan nagyon messziről. Ezt abba fogom hagyni, nem felelek többet, nem ijesztgetem magam fölöslegesen.

Különben is - különben is messze tarthatunk már -, mióta fekszem itt? Kezem-lábam teljesen el van zsibbadva - miért nem lazítják azt a szíjat, akármilyen kicsit, csak egy gondolattal - azt hiszik, kapkodni fogok, vagy feldöntöm az asztalt? ostobaság! hiszen megfulladnak... megfulladnak a tagjaim...

Szivattyúznak, valamit szivattyúznak megint. Valamit csapolnak. Valami szörcsög - meddig tart ez a kotorászás, hohó, uraim! én szépen, udvariasan hallgatok, láthatják, de meddig tart a kaparászás? talán mégis megtisztelnének... valamit velem is közölni. Végre én is itt vagyok, ha szabadna kérnem, és egy kicsit engem is érdekelne - bevallom -, hogy meddig tart még ez a puha, lucskos kotorászás.

Engem.

Igen, engem - ezt itt - és önök, uraim - voltunk-e valaha, leszünk-e valaha ilyen közel egymáshoz? Mert nagyon jól tudom, hogy az agyvelőnél tartanak. Azon babrálnak valamit, miután újból kiszivattyúzták, hogy hozzáférjenek... Agyvelőm. Valószínűleg lüktet.

Fáj? Nem fáj.

Egyáltalán nem fáj az agyvelőm. Egy műszer éles csörrenéssel, az üveglapra esik, az fáj. És fáj egy átsuhanó gondolat, ami nem ide tartozik és amit nem tudok visszatartani. Előtérbe akar tolni, visszaszorítom, fáj.

Nem, az agyvelőm nem fáj. Fáj? Hát nem kietlenebb ez, mintha fájna? Inkább fájna. Ijesztőbb minden fájásnál, hogy *valószínűtlen*. Valószínűtlen, hogy ember itt fekdjék az asztalon, felbontott koponyával, agyveleje a külvilágban - valószínűtlen hogy itt fekhessék élve -, valószínűtlen, nem való ez, illetlen ez, hogy mégis él - nemcsak hogy él, ébren van és gondolkodik. Nem illik ez, nem szép, nem természetes - mint ahogy nem volt természetes... akkor... ötezer méter magasan... egy súlyos, súlyos tárgy... és nem zuhan le... ahogy kellene... Nem, nem... uraim, hogy is mondta a kiskacsa... szelíden és szégyenkezve... ahogy hátrahajtották a nyakát... ez a kés nem való ide... ebből nagy baj lesz...

Ne suttogjunk, uraim. Mindent hallanék, ha nem restelném magam figyelni. Ne suttogjunk. Hallom, egyre sebesebb suttogás. Egyre sebesebb és zsémbesebb. És szemérmertlenebb. Ne suttogjunk, ez nem méltó. Én nem tehetek róla. Szégyellem magam. Gyerünk, gyerünk, takarják már be meztelen agyvelőmet.

Ez akkor lehetett, amikor Olivecrona homlokáról levették a pántot, ő mikrolámpát süllyesztett az üregbe, s annak fénye mellett, a kicsit pirosabb, jobb oldali kisagyvelőn, a pia mater második lemeze alatt megpillantotta, aztán kicsit megtapogatta a duzzanatot. Tizenegy óra volt, két órája folyt a műtét.

ADDISZ-ABEBA

Budapest, 1936. május 4., hétfő. Az ember egy árnyalattal mogorvább, eltekintve a „Blaumontag”-tól, kávéházas és újságolvasó városról lévén szó, mindenkinek hiányzik a maga napilapja. Kénytelen megelégedni a hétfő reggeli lapokkal. Léon Blum, úgy látszik, hajlandó kormányt alakítani Párizsban. „Ez a hét is jól kezdődik” - mondják gúnyosan a jobboldali érzelműek, az akasztani vitt cigány szavával.

*

Cininek, aki éli szabad legényéletét, különben jó napja volna, csak tizenkettőig tart az előadás, új ruháját is megkapta, amit B. barátommal próbált ki szombaton. A tornatanár már az első órán érdeklődik, mit tud rólam, később a többiek is. Végre az egyiktől megtudja, hogy operálnak, igaz is, anya írt effélet, múlt héten. Tehát ma.

Rózsi, a Reviczky utcában, élénken szaladgál az üres szobában, takarítás után is nyitva hagyja az ablakot, szép az idő. Pali gyerek egész korán jött haza, berohan, kirohan, övé a lakás. Hallali, megtalálta a trombitát, tutu-u! De Rózsi már fut is be a konyhából - nem teszed le rögtön azt a trombitát?! Nem tudod, most operálják szegény nagyságos urat? Itt van inkább a Biblia, tessék szépen imádkozni. Pali olyasfélét dörmög, hogy olyan messze én úgyse hallom a trombitát.

Édesapja, Szabados Pál, a körútra ment, valami foglalkozás van kilátásban. A Tisza Kálmán téren, ahogy átballag, a nevemet hallja. Megfordul, két úriember beszélget a színház közelében.

- Igen, olvastam. Ma vagy holnap. Komoly dolog, barátom.

- Tudom, kár volna érte, mint embernek is nagyon jó ember volt.

- Ismerted?

- Egyszer beszélünk, futólag.

*

Gabi, Siófokon, lemegy a Balatonra, valami karcolás van a kezén, benyit a fürdőorvoshoz, hogy jódozza meg. Az orvos kérdezősködik felőlem, igen, nagyon rosszul volt, mikor utoljára láttam, de mostanában fogják operálni, valamikor tetszik tudni, izében... Stockholmban, igen, igen, honnan tetszik tudni?

Özvegy Sch.-né, drága, ábrándos lélek a külvárosi hónaposszobában, megint ott ül az asztalnál, a levegőbe bámul, tollal a kezében. Már negyedik hosszú levelet írja, de csak egyet küld el, néhány rózsaszirmot tesz bele. Isten, ugye, meg fogsz segíteni. Inkább nem is akar látni soha, csak gyógyuljak meg.

*

Kint a ligetben, a Gundelnél már a kertben terítenek - a hullámfürdő is megnyílt, még kevesen vannak, a kedves, kövér úszómester ismerős úrnál kérdezősködik, mit tud rólam? „Kérem, milyen vidáman csúszkált még ősszel innen - az a huncut Cini meg folyton a víz alatt volt, gyűjtötte a cipőket, mint egy indiánus a nők lábáról -, micsoda sikoltozás volt! Itt lesz a Cini, lefogadom, két napon belül!” Odafönt a svábhegyi szép csendes szanatóriumban, lent a hallban, Gy. főorvos úr éppen közli valakivel, hogy elutazásom előtt egy hétig itt voltam az emeleten, ő sejtette, hogy komoly baj van.

*

Igen, sok helyütt kerülök szóba.

Adolf, a szerkesztőség derék telefonosa már gépiesen válaszol a sűrű felhívásokra. Most operálják, igen, kérem, a déli lapban adunk részletes jelentést, akár befejezik addig, akár nem. Hogy hogy lehet az? Hát kérem, felhívtuk Stockholmot, fél tízkor, most megint felhívtuk, éppen folyik a beszélgetés, eddig azt hallom, egész jól megy minden, kérem, szívesen; halló?... igen kérem, most operálják, a déli lapokban adunk részletes...

És át a skandináv hegyeken, a fenyveseken át, a kék tavak között, az éles, sós levegőben hullámozva szalad a drót, a töltés mellett, leszalad és felszalad oszlopok közt, nem néz se jobbra, se balra, mint a hazaszaladó kismalac, mikor megdobják, sívít és fut tovább. Tájak változnak, haragoszöldből piszkoszürkébe, átfut a határon, felhők gyülekeznek magasan, magasan, Hamburg fölött, Nürnberg fölött, Berlinen át, Bécsen át, át a Vág völgyén s a magyar síkon át, ahol zöldbe borult már a rét, s lombosodnak a gyümölcsfák - szalad a vékony drót, és besiklik külvárosok csatornáin keresztül a központba -, szalad a drót, és drótban szalad a szó, oda és vissza, pillanat ezredrésze alatt, emberi szó, mit érdeklí a drót? Az oszlopokat se érdeklí, ők fából vannak, megcsonkított, kivágott rokkantjai a fák világtársadalmának. Őket a fák érdeklí, megcsonkítva és fájdalmasan sajogva; ha kérdeznek valakit, legfeljebb a drótot magát, nincs-e külön üzenet számukra? Messziről jössz, drót testvér? - kérdi suttogva a stockholmi faoszlop, mi újság délen? Igaz-e, hogy ott már virágzik a cseresznye, ami nálunk csak jövő hónapban érik s rajtam soha többé?

Fél tízkor feleségemet, aki izgatottan szaladgál a folyosókon, telefonhoz hívja a pesti szerkesztőség. Beszéljen, amit tud, negyedóráig. A gyorsíró úgy, ahogy mondja, adja le, részletenként a főszerkesztőnek, onnan a nyomdába, délre lapzárta. (Nagyon helyesen csak adatokat mond, minden szubjektív hozzászólás nélkül, ahogy orvos létére hozzá és hozzám illik.)

„... a műtét kilenckor kezdődött, és egy óra előtt alig lesz vége... Itt hallgatóztam imént az ajtónál, kihallatszík a beteg nyögése...

...a professzor csodálatos ember...

...igen, villamostúvel... Percenként mérik a vérnyomást... Közben oxigénbelégzést kap. Ha szükség van rá, fiziológiai sóoldatot és vérátömlesztést... Egy ember, az uram vércsoportjából, ott tartózkodik a mellékszobában, reméljük, nem lesz rá szükség...

...épp most veszik ki, alul, a koponyacsontot...

...teljesen magánál van, a professzor állandó érintkezésben van vele, lelkiileg is... Az elején meglékelte, és végső felvételt készített... Épp olyan tökéletes neurológus, mint sebész...

...jaj, ahogy a fülkéből látom, épp most viszik azt az embert... igen, igen... jó reggelt...”

A telefon körül ott állanak a munkatársak. Minden mondat után, amit a gyorsíró lead, csend lesz. Utána szétszélednek a fiúk, ki-ki megy a dolga után. Misu átsiet a folyosón, a délutáni lapot kell szerkesztenie, ha szerencséje van, még le tudja adni Mussolini rádióbeszédét. Pecsus is leül diktálni a sportrovatot. Nem tud teljesen odafigyelni, folyton az lebeg előtte, két hét előtt fönt volt nálam, részletesen elbeszélte, mikor ő Stockholmban volt mint kardvívóbajnok, a miniszterelnök ott korcsolyázott előtte az utcán, nagy „bógnik”-ban. A lelkes, arcú, tehetséges kis P. is rám gondol, míg a kroit írja, igaz részvétellel, próbál rezümét csinálni, hogy is van az a

hírhedt mondásom? „Humorban nem ismerek tréfát”. S.-nek lelkén átsuhan egy gonoszkodó kis karikatúra, amit írtam róla, de aztán egy verssorom jelentkezik, és a költő megbékül. Főszerkesztő egy pesti tanárra gondol. K. őszinte borúval pislog, szemüvegén át, aztán rajtakapja magát, hogy mondatot formál, egy esetleg írandó cikk első mondatát. „A kis akrobata, aki felért az összetakolt építmény tetejére, már előhúzta trikója alól a hegedűt, hogy élete nagy melódiáját eljátssza, mikor az építmény váratlanul összedül.” Ez a kisfiú, aki voltam, egy régi novellámban szerepel. A cikke, ami így fog kezdődni, sajnos, reggelre szükség lehet, mindenestre meg kell írni. Címet nem kell találni. Címe széles, nagy fekete keretben a nevem.

A társalgóban egy ismeretlen hölgy ül feketében, és sírdogál. Nem kérdez senkit, csodálkozva néznek rá, megkérdik, kit keres? Nem felel.

Fél egyre kint a lap, némelyek megállnak az utcán, ahogy rányitnak az ötödik oldalra, úgy olvassák, gépies pillantást vetve a hirdetőoszlop órájára: még nincs vége, a délutáni lapban benne lesz az eredmény.

Szóval, délután... mi is van még? Igen, az úszók, a bécsi mérkőzés és ez. Mind délután. (Sportos város vagyunk.)

A Duna-parti korzón már élénk az élet. „Adjál csak egy példányt fiam!” Barátom, ez a modern hírszolgálat, mi? Ő még ott fekszik az asztalon, és én itt olvasom. Te, mi az, hogy fiziológiás sóoldat?

A Citadella fölött felhők bandukolnak, nagy lendülettel hallgat az Erzsébet-híd.

*

A villamoson valaki fejét csóválja. Kérem, ezt olvasom, ne tessék haragudni, hogy beszélhet egy feleség ilyen tárgyilagosan, miközben az urát... kérem, az én feleségem...

Néhány fényképésznél kirakatot nyitnak, kiteszik az arcképet. A Vörösmarty téren óriási fényképet illesztnek a szalon hirdetőoszlopába. Sz. Pista éppen ott áll, elmereng a képen: érdekes, ez a legújabb felvétel, milyen furcsán, alázatosan, szinte bocsánatkérően mosolyog rajta, akkor már benne lehetett a daganat. Valami Buddha-szerű van rajta.

Miklós elegáns alakja lassan vonul a Horthy Miklós úton, nehezen jár... asztma kínozza. Széchenyi-tanulmánya a napokban aratott döntő sikert. De most nem erre gondol. Csendesen elmosolyodik, egy enyelgő tréfám jut eszébe, ahogy ugratjuk egymást. Jó volna, ha kimásznék ebből a csávából, ezt és ezt szeretné mondani nekem, ha visszatérek, meg is mondja. (Még betegen feküdtem, mikor meghalt.)

És Dezső és Zoltán is erre gondolnak, mit mondunk majd egymásnak. Szeretnének ott lenni nálam, vigasztalni, mit félsz, te ló, nem lesz semmi baj... beszéljünk másról. - Nagyon rendes dolog volt, amit a kutya haláláról írtál - és hogy jó dolog alkalmat adni az embereknek, hogy sírhassanak miattunk, és végre zavartalanul szerethessenek, nem zavarja őket, hogy élünk.

(Dezső se él már, Zoltán se él már.)

V. kicsit elsápad, ahogy odafülek, mikor beszélnek rólam. Ez az ő napja, suttogja fogai közt, irigyen.

*

Titkáromat, Dénest, lépten-nyomon megállítják. Mi újság, mit tud, mik az utolsó hírek? Sz. különösen meleg és odaadó, elkísérteti magát a szigetig, részletesen akar tudni mindent. Valaki azt is megkérdezi tőle, nincs-e nála kéziratom?

*

Egy óra felé törzskávéházamban kezdenek feketére gyülekezni. Elárvult asztalomhoz is leülnek néhányan, pajtások, ismerősök. Tibor pincér pár lépésnyire álldogál, hallgatózik. Rólam van szó, élénk vita folyik orvosi témákról. Gyerekek, bevallom őszintén, nem tudom pontosan, mi az, hogy tumor? Na igen, a szót értem, de ebben az esetben? Te hülye, itt nincs „ebben az esetben”, ez egy gyűjtőnév, általában daganatot jelent. Úgy - hát hiszen akkor ezentúl nem úgy kelt őt mondani, hogy humorista, hanem úgy, hogy tumorista. Nagyon jó, csak már nem új, már Bécsben rájött valaki.

Egy kedves hölgy, idegenvezető, most invitálja ki az autóbusz utasait: Ladies and Gentlemen, itt vagyunk az Erzsébet-kilátónál. Ez a János-hegy orma, legmagasabb pontja Budapestnek. Mit szólnak ehhez a kilátáshoz? Különbnek tartják az Eiffel-toronymnál és a Campanilénél. Felmegyünk a toronyba, igen? Ah, a miszisz svéd? Milyen jól beszél németül. Voltam Svédországban, most egy kedves barátunk van kint, jó nevű magyar író, súlyos műtétet végeznek rajta... hogy is hívják a tanárt? Oli... Oliv... igen, igen, Olivecrona, hát tetszik ismerni a nevet?... igazán? Olyan híres odakint? Akkor nyugodt vagyok.

*

A Szvetenay utcai morgue-ban csendesen fekszenek a hullák, bádogszekrényeikben. Szörcsög alattuk a jég. Az arcuk közönyös, némelyikük csodálkozó. Csodálkozó vagy közönyös kifejezés, de *kifejezés*. Kifejezés, aminek nincsen értelme, hiszen nincs mögötte értelem. Egy szolga szalonnát eszik, a küszöbre kuporodva. Valaki újságot olvas fel, hangosan, a műtétről szóló riport címét. A szolga szel egyet a szalonnából.

- Ki az az ember? - kérdi mérsékelt érdeklődéssel.

*

Szedik a délutáni lapot. Felül a nagy szenzáció, már ki van szedve: „*Addisz-Abebat elfoglalták az olaszok.*”

KRIZANTÉM

Mennyi lehet még hátra? Kezdek nem odafigyelni, úgyse értek semmit ebből a motoszkálásból, percegésből, nyisszentésből, csíptetésből: csak annyit, hogy részletekben nagyon gyorsan csinálnak mindent, boszorkányosan szaladnak a kések és fogók és ollók, de rengeteg részlet van, nem lehet kivárni. Néha váratlan csend lesz, percekig. Ilyenkor felriadok, bár érzem, hogy ez nem a vége, mert mozdulatlanul állnak, sőt, úgy látszik, ez lehet a „parádés jelenet”, mint mikor az artista a nagy produkciót csinálja, a zene lélegzetfójtva elhallgat, hogy ne zavarja. Próbálok kombinálni. Talán, megpillantván a daganatot, tűnődik, összeráncolt homloka mögött, lüktető kombinációkkal, hogy fogjon hozzá? Ki lehet-e emelni egyáltalán? Vagy nagyon mélyen fekszik bent, egészen bent, nincs bátorsága belenyúlni? Vagy már benne is van, fejtí ki, hámozza, óvatosan, mint a vörös, vékonyhájú narancsot? Megint átvillámlik a rettenet - miért nem hallok most egy szót sem (előbb még zavart), talán csak nem... talán csak nem vágta át az... aku... akasz... hogy mondják, a-kusz-tikus - hallóideg. Nem, nem, ugye nem, biztosan neheztel, hogy nem feleltem, most nem kérdez többet. Erőlködöm, hogy mondjak valamit, de nagyon is fáradt vagyok hozzá, abbahagyom. Végre, mintha hallanám, egész halkán és nyöszörgőve, mintha hallanám a hangom, vagy csak képzelődöm? Oda kell figyelnem erre is, hogy megértsem, mit nyöszörgők, legalább én, ha ők úgyse hallhatják. Valami sziszegő hang van benne az elején, csodálkozom, mikor végre értem, hiszen nem ezt akartam mondani.

„Szíjak... szíjak...” ezt nyöszörgöm, makacsul, nyávogva.

Hogy a fájdalomérzés teljesen megszűnt, nem nyugtat meg. Sőt egyre ijesztőbbnek találok. Valami néma, mégis egyre gúnyosabb fenyegetés van ebben, előkészület a legrosszabbra, az a kivárhatatlan idő, míg a pribék a spanyolcsizmát igazgatja, felhúzás előtt. Hiszen lehetetlen, hogy bent vájkálnak az agyvelőben, és ez ne fájjon, ez különös, vagy azt jelenti, hogy... Hiszen egy idegecske izgalma odabent, a skatulyában, ami most nyitva van, még nemrég olyan őrlítő fájdalmat okozott, hogy össze akartam törni a fejem. Hiszen mindenki tudja, mindnyájan tudjuk, mi az agyvelő, hogy elég beledöfni, a koponyán át, vagy a koponyán keresztül erősen megütni, és rögtön vége az embernek... itt meg... már mióta... egészen bent... kések és csipe-szek és ollók... lehetséges ez? Talán mégse szabadna?... Talán mégis figyelmeztetni kellene őket, hogy elég lesz... végre is... akármilyen nagy tudós, talán elfelejtette... hogy általában elég szokott lenni, ha beledöfnek... Talán ordítani kellene, mintha fájna?... De hogy ordítsak, mikor nem fáj? Elhatározom, hogy ordítani fogok, ha fáj, nem türelmetlenségből, vagy rémületből, hiszen nem is bánám olyan nagyon, még örülnék is neki, csak figyelmeztetésképpen, hogy most még élek, vigyázzanak, hagyják abba. Mert mégis kicsit hosszú ez a lány kavarási és keverés, bár egyre sebesebb és ügyesebb, nagyon ügyes, el kell ismerni. El kell ismerni, igazán. Keveri és kavarási, ez az ügyes szakács, a gyúródeszkán, bámulatos villámmozdulataival, formát kap a lisztkupac, kis mélyedést nyom bele, észrevétlenül, másik kezével már üti is be a tojás fenekét, lötytyenti a mélyedésbe, pillanatra megvillan a sárga golyó, aztán kever és kavarási... Bámulatos.

Ohó... csak elaludni nem... akkor végem van.

A ködfátyolképről, ami csak ezután következhetett - bárhogy erőltetem emlékezetem -, képtelen vagyok eldönteni, hogy *most*, műtét közben zajlott le bennem, vagy később, pár nap múlva, lázálomban. Lehet, hogy az időzavar (amiről még beszámolok) éppen most kezdő-

dött, s előre helyet adott egy későbbi képsornak, ami aztán, visszavetülve az időben, ideékelődött. Annyi bizonyos, hogy a szinte erőszakos gonddal előhívott, előkényszerített emlékképsorban, ahogy pergetem (félíg transzban, önmagam médiuma) az agy girusai és ganglionjai közé temetett filmtekerceset, *itt* jelentkezik. Tehát itt próbálom lerögzíteni.

A káprázat nyilván abból áll, hogy kivetítem magam a terembe. A nagy lusztert eloltották, hogy egységes legyen a fény.

Olivecrona (vagy lehet, hogy én magam vagyok az) homlokán a pánttal előredől: lábával félrerúgja a köpeny sarkát, ami a magas, kerek, támlátlan kis székbe csavarodott. A homlok-lámpa belesüt a feltárt üregbe. A sárgás váladékot már lecsapolta, a két kisagy összelappant, elkülönült, jól látható a megnyitott hólyag belseje. A metszsvonalon áthaladó ereket lecsípte, megsütötte az izzó villamoskéssel.

Most meglátja a vérdaganatot. Ott fekszik, kicsit oldalt, a hólyag belsejében, vörös, jókora göb: a hólyaggal együtt akkora, mint egy kis kelvirág. Felülete dudoros. A dudorokból rajz alakul ki, vagyis dombormű. Mint egy nagy kámea, amibe, saját anyagából, mintát véstek. A minta, elmosódottan, női felsőtestet ábrázol - karjaiban, erősen arcához szorítva, pufók csecsemőt tart. Az anya fején olaszos csipkekendő, a bambino profilba fordul, belekapaszkodik az anya nyakába.

Szinte kár érte, hogy most pusztítani kezdi. Körülégeti, óvatosan, de irgalmatlanul, a kámeát, melynek egész tömege élesen elemelődik a környező, sárga szövettől. A relief halványodik, beesik, elmosódik, az egész összesül. Most le kell fejteni, kikanalazni. Egy éles, laposvégű kés, lámpácskával a végén, kecsesen és bravúrosan szaladgál, besüpped, kanyarodik. Sehol nem szalad be az agyvelőbe. Olivecrona behúzza alsó ajkát. Iskolás korában, ahogy tussal húzta ki az ábra szélét vagy térképfestésnél, vagy a szabadkézi rajzban, amikor ki kellett festeni zölddel és pirossal az élesen előrajzolt területet, vigyázott így, titkos elégteliséggel, hogy nem megy ki a festék. Most könnyen megy a munka, hiszen az egész különvált, kezében van. Mint egy gumigömb, ami egy másik nagyobb gömbben lebeg szabadon, valami híg folyadékban - lebeg és forog „keserű levében” - a golyó. Az oldalán jókora vasdarab. Isten tudja, hogy került oda, talán átfúrta a külső burkot valami, mikor rohant és száguldott a kocsin, veszett országutakon át, hegynek föl és le, zöcsögve és zihálva - vagy alattomos srapnelszilánk pattant be, titokban, észre sem vettük, hiszen hivatalosan nem volt belőve a terület, és civilekre nem is szabad lőni?

Nem, nem erről van szó.

Ezek a fehér ruhás, fehér álarcos mágusok csak staffázs és statisztéria a klasszikus misztériumban, amit játszanak. Olivecrona nem játszik komédiát. Ott ül a központban, munkaköpenyében, a tábla előtt, ami tele van lyukakkal és banándugókkal. Kapcsol és bont, kapcsol és bont. A finom huzalok bonyolult Gordius-csomójában tökéletesen kiismeri magát. Tudja, ki akar érintkezni kivel. Fülén a hallgató, és nyugodtan figyeli a zűrzavaros, egyre szenvedélyesebb, sürgetőbb, lihegő üzenetcsatát. Figyeli, de csak az érintkezés ellenőrzése szempontjából, a tartalomra nem kíváncsi. Igaza van. Rettentő ez a tartalom. Kik vitáznak itt, kik veszekednek és követelőznek és könyörögnek és fenyegetőznek itt, egymással, egymás hegyén-hátán, mindegyiknek a maga baja a legfontosabb, legégetőbb. Aljas zsidvászár, diszharmónia. Messziről, messziről, most bekapcsolódik egy külső, idegen ország központja. Előkelően fölényes, az igazgatót kéri, nem érdeklik a kisebb hivatalnokok; olyan magabiztos, mintha odaát a legnagyobb rend volna az országban. Pedig hallani halványan, a zsörtölődő mellézköngéket. Olivecrona kapcsol és bont, kapcsol és bont. A külső vonal azonban nem hagyja abba, egyre élesebb és kihívóbb - mi az, nem hallotta, mit mondok? Követelem, követelem a választ! És csűrés-csavarás nélkül - igen vagy nem, igen vagy nem? Csitító hangok, eminnen. Tessék várni,

tessék várni, előbb ezeket kell itt elintézni. Nem, előbb ezt, ez fontosabb a maguk nyavalyás belügyeinél, itt nincs most semmi más, tudnom kell, nekem tudnom kell, nem vagyok semmire se kíváncsi, mondta, vagy nem mondta, igen vagy nem, különben leteszem a kagylót. De nem lehet, a dolog nem olyan egyszerű, másról van szó, illetve másról is van szó... a mondatot hagyja befejezni... halló, halló! halló... ó... ó!

A központi hang acsarkodva ordít, dühöng, csapkod, több oldalról röhögést hallani, halljuk, halljuk a jó kis botrányt, pszt, figyeljete! Olivecrona nem nevet, és nem is haragszik: a huzalokra figyel, látja, hogy a vékony drót nem bírja az ordítást, az áram túlfeszült, az acélszál halványan izzani kezd, aztán villanva fellángol körülötte a finom, szürke burkolat. *Rövidzárlat!* Gyorsan leránt egy fogantyút, kikapcsol valamit, egyszerre halálos csönd lesz, mint mikor elvágják a fővezetékét. Ebben a csöndben sebesen dolgozni kezdenek bűvészujjai, tapogatja az elégett huzalt, aminek burkolatán csomóba szaladt a pörk. A finom késsel óvatosan kaparja le, fejti fel, emeli ki.

Görcsösen próbálok megkapaszkodni ügyetlen, kurta ujjaimmal. Szelíden elhárítja - vigyázunk, most nem szabad hozzányúlni. Igen, tanár úr, tudom, de akkor legurulok ebbe a sötét szakadékba, lábaimnak nincs támasztéka. Türelem, még tartania kell magát. Igen... tanár úr... de nehéz... nagyon nehéz... Csendben kell maradnia, akkor megnyugszik. Csendben kell maradni. Általában csendben kellett volna maradni, eddig is. Hogy érti ezt? Lehajol, közel a fülemhez. Egész halk a hangja, suttog, hogy senki ne hallja, kettőnkön kívül. Látta a huzallal azt a dolgot? Hát kérem, az ordítástól volt. Ezek az ordítások, dühöngő izgalmak. Nem érezte olyankor, mintha meg akarna pukkadni a feje? Hát tudja meg, ilyenkor a véráram tágította a vékony ereket - és az egyiknél tokocska keletkezett -, így kezdődött az egész. Igen... értem... de értsen meg, tanár úr engem is... hát lehetett túrni... hát lehetett túrni... az igaztalanságot... a mohó, önző indulatot... Már gyermekkoromban... ártatlanul vádoltak... nem hallgatták meg a védekezésem... rám csapták az ajtót... tomboltam, rúgtam, döngettem... nem lehet túrni... De igen, lehet túrni és kell is. Értem... értem... szóval... Igen, szóval, csendben... könnyedén, lazán... laza tartás, érti. Igen... már csinálom is... No lám - ugye, jobb így? Wie fühlen Sie sich jetzt? Danke, danke, danke Herr Professor...

Azt biztosan tudom, hogy harmadszor még hallottam a kérdést. És innen kezdve, úgy látszik, megszűnt a félelem. S a félelemmel együtt az ellenállás is. Persze, nagyon nehezen tudom most eldönteni, hogy akkor eszméletemen voltam-e még. De valószínű, hogy már nem féltem az eszméletlenségtől. S nem remegtem, hogy meddig tart még. Zsibongó, jóleső közöny ringatott.

Vagy talán több is, mint közöny. Túlzás volna azt mondani, hogy élveztem állapotomat. De mintha megszoktam volna. Beleéltem magam, nem erőlködtem kifelé.

Utolsó emlékem egy kis csodálkozás, aztán riadalom. Úgy voltam, mint akinek külön, belső problémája, már nincs, csak figyelni akar, kifelé, mindenre. És figyeltem is. És figyelés közben megálltam, és vitatkozni kezdtem magammal. Ugyan. Nem. De igen, igen. De hogy lehet? Két nagy, fehér krizantém. Mondom, hogy krizantém. Itt van, hát itt van az orrom előtt, nem vatta és nem géz, krizantém. Oldalt pislogva, ahogy előbb a köpeny szélét néztem - éppen látható a tollseprőhöz hasonló virágfej. De hogy került ide? Lássuk csak. Furcsa dolgok, egy ilyen északi mütőben. Jó, jó, nyugalom, lássuk csak, mindjárt megfejttem. Ahá, tudom már. Reakcióellenőrzés, mint a többi, a vérmérés és a kérdések. Szaglásomat akarják ellenőrizni, hogy megvan-e még, azért tolták ide, az orrom elé. De hisz a krizantémnek nincs szaga.

És most dermeszt meg a riadalom. Atyaúrsten - ravatalon fekszem?

De nem. Egyszerre ráésszémek, mint mikor éjszaka az ember végre visszafordítja a képzeletében megfordult ágyat, vagy a hátára fordított bogár, mikor forogni kezd: ráésszémek, hogy az arcom *fölfelé* van már fordítva, nem lefelé.

Szobámban feküdtem, hátamon, az ágyban. Az éjjeliszekrényen karcsú vázából szökken ki a két krizantém sudár dereka. Öt óra lehetett. A műtét utolsó óráját eszméletlenül éltem át. Eszméletlen voltam, mikor levették a szíjakat, kezem és lábam ájultan aláhullott.

TÉR ÉS IDŐ

Vegyítenem kell emlékeimet, környezetemtől kapott információkkal, a műtét utáni napokra vonatkozóan. Nem szívesen teszem, mégis kénytelen vagyok vele, hiszen utóbb el kellett ismernem, hogy helyzetem belső felismerése térben és időben súlyosan megzavarodott.

Nem emlékszem rá, de egybevágó leírásban hallottam később, hogy magamhoz térésem után kellemetlenül nyugtalanodni kezdtem. Először hátamra fordultam, aztán, nyilván a fej helyzetének szokatlansága miatt, erővel fel akartam ülni - talán túl magas párnának éreztem a koponyámra csavart hatalmas kötés-turbánt, s arra akartam figyelmeztetni ápolóimat, hogy húzzák ki alólam.

Ettől persze mindenki megijedt, és nekem estek, hogy azonnal feküdjek vissza. Ez nagyon elkésérett, és méltatlankodó ellenállást váltott ki belőlem. Úgy látszik, sértőnek találtam, hogy ítélőképességemben kételkednek. Először magyarázni próbáltam (meg voltam győződve róla, hogy összefüggően beszélek), hogy ez nemhogy ártalmas volna, de nagyon is helyes, statikai szempontból, mert a test különféle közlekedőcsövei egyensúlyban vannak. Látván, hogy szempontjaimat nem akarják méltányolni, rögtön átcsaptam illetékességem felsőbb rangjának védelmezésébe. Miután megállapítottam, hogy csupa nő van körülöttem, feleségemet is beleszámítva, karakterológiai fejtegetésbe kezdtem, melynek lényegét a női ész alacsonyrendűségéről kialakult véleményem képezte. Szavamat nem válogattam, mert alaposan méregbe jöttem. Mit értenek ehhez a nők? Mindent összezavarnak, elméletet és praktikumot, képtelenek felfogni, hogy a tudomány kilencven százalékban mégiscsak az előbbihez tartozik, utóbbiakban, a teendőket illetve, az élet minden pillanatában józan, minden pillanatban résen álló, mindig alkalmazkodó, mindig új mérleget csináló ítélőképességünkre vagyunk utalva. Feleségem, miközben kétségbeesetten nyomkodott vissza, sziszter Kerstint emlegette, aki utasítás alapján parancsolta meg, hogy feküdjek - ezzel végzetesen elvesztette a vitát, tudnia kellett volna, hogy mindent elviselek, csak a tekintélyekre való hivatkozást nem. Kijelentettem, hogy a nők mind ostobák és nagyképűek, sejtelmük sincs a világról, más, férfiaktól átmajmolt, készpénznek vett formulákkal fontoskodnak, mindenütt ott akarnak lenni, mindent jobban akarnak tudni. Ami Kerstint illeti, vegye tudomásul, eddig nem akartam mondani, épp olyan ostoba liba, mint a többi, udvariasságom és bizalmam nem az eszének szólt, csak a kedves, szelíd természetének. Igenis, ostoba liba, ismételtam, és ezt nem haboztam több nyelven nyilvánosságra hozni, hogy ő is hallhassa, ha bent van a szobában. Eine dumme Gans, a stupid goose, une oie stupide.

A pillanatnyi meghökkenést diadalnak könyvelve el, rögtön rácsaptam, hogy kihasználjam, és átvegyem a parancsnokságot. Derékban kiegyenesedve felültem, és kajánul követelőzni és fenyegetőzni kezdtem. Észrevettem, hogy a legnagyobb rémületet azzal váltom ki, ha a fejemet mozgatom. Tehát, mint Varus kardját, ezt dobtam a serpenyőbe. A legkisebb ellenállásra, vagy pláne ellentmondásra lóbálni és lengetni kezdtem a nyakamon ingó behemót bűvárharangot, mintha csakugyan bűvár lennék, nyakig a vízben, aki tüstént visszamerül a tenger mélyeséges fenekére, kihalászott kincseivel együtt, amiket felhozott - visszamerül, és örökre eltűnik, ha nem teljesítik feltételeit.

Hitetlenkedve és értetlenül kénytelen vagyok tudomásul venni, hogy ezek a feltételek nem álltak arányban a fent vázolt logikus gondolatmenettel. Feleségem esküszik rá, hogy barackpálinkát kértem, igen határozottan, s miután rám hagyták, hogy kapok barackpálinkát, vérszemet kaptam, és kijelentettem, hogy teniszezni akarok, ami annál meglepőbb, mert soha nem

teniszeztem, és nem is éreztem hiányát. Könnyen lehet, hogy az ország királya iránt érzett hódolatomnak és hálámnak akartam, öntudatlanul, kifejezést adni, akiről tudtam, hogy hajlott kora ellenére kitűnően teniszeznek, s pár nappal ezelőtt hallottam, hogy megnyert egy nemzetközi bajnokságot.

Ezek után, nyilván fogyatékos tárgyilagosságom büntetéseként, altatót kaphattam, mert harcias kevélységem egyelőre szünetelni látszik. Magamhoz térve nagyon örültem, hogy világos van, és számolni kezdtem, a magam szakállára. A számítás alapjául, úgy látszik, a primitív népek impresszionista módszerét választottam, akiknek még órájuk sincs: világosság és sötétség váltakozását figyelve csak, semmi mást. Ebből lett aztán a zűrzavar s keserves veszekedések forrása. Megszoktam; hogy csak magamban bízhatok, de mivel a naptár már rég nem érdekelt, ezúttal - először életemben - ez a bizalom túlzottan bizonyult. Mondom, nagyon örültem, hogy nappal van, s eszembe se jutott kételkedni benne, hogy ez már egy *következő* nap, vagyis meg voltam győződve róla, hogy délelőtt van s nem délután. Az éjszakát bizonyára remekül át-aludtam, s most szépen kivárjuk majd a következőt. Az ebéd és vacsora elmaradása nem tűnt fel, nem volt étvágyam, és arra gondoltam, hogy ezt az orvosok is tudják, s okosan békében hagynak ezzel, valamint a mosdatásokkal és forgatásokkal is. Az ápolók lábujjhegyen jöttek-mentek, nem kérdezősködött senki, s ha mégis kérdeztek valamit, mogorván motyogtam, hogy hagyjanak békén. Feldolgozni való gondolatanyagom elég volt, bár az a gyanúm, alapjában semmi egyébbel nem foglalkoztam, mint időméréssel, akár a rabok, vagy az alvó ember alsó tudata, aki azzal aludt el, hogy reggel fél nyolckor fel kell majd kelnie. Így semmi rendkívülit nem találtam rajta, hogy megint sötét van, illetve hogy megint álmos vagyok. A nap szegényes benyomásait fáradtságomnak tulajdonítottam, s elégedetten regisztráltam el, amint, úgy látszott, megint békés éjszakába fordult. A toronyóra bűgő, öblös hangját sokszor hallottam, de nem számoltam az ütések, az se tűnt fel, hogy mindig sokat üt, sohase keveset. Egyszer láttam Olivecronát is, alakjáról ismertem fel, az ajtóban állt, fehér köpenyben, nem jött közelebb, biztatóan és elégedetten bólintott.

Tizenkétszer lett így sötét és megint világos, s én egyre fokozódó önérzettel számoltam tovább, további kombinációk érdekében. Az se tett gyanakodóvá, hogy milyen egyformák ezek az időközök. Hogy mindig ugyanazok jönnek és mennek, ugyanazokat kérdezik, és ugyanazokat motyogom, s hangulatom nem változik lényegesen. S hogy Olivecrona is - ötször vagy hatszor - mindig ugyanígy jelenik meg, ugyanott az ajtóban, fehér köpenyben, nem jön közelebb, biztatóan és elégedetten bólint és eltűnik.

A „délj vu”-nek („jelen emlékének”, ahogy Bergson nevezi) sajátos, *megfordított* esete volt ez - nem két, vagy több képet (emlék és benyomás) vegyítettem egyg, hanem az egyszerű benyomást bontottam szét tizenkét egyforma képre. Minden elbóbiskolásomat és minden felriadásomat gondosan összegeztem.

De az utolsó felriadásnál valóban homályos volt már. Feleségem valamit irkált az ablakhoz tolt asztalon.

- Mikor veszik le a kötést - kérdeztem, igazán minden civakodó szándék nélkül.

- Jaj, maga ébren van?! Fáj valamije?

- Nem fáj semmi. Mikor veszik le a kötést?

Nevetett.

- A kötést? Kicsit korán kérdezi. Hát majd ha kell. Talán úgy gondolja, mikor váltják? Nem fogják váltani. Egyszer s mindenkorra eltávolítják.

- Csak holnap?

Megint nevetett.

- Holnap? Majd nyolc-tíz nap múlva.

Kezdttem szép csendesen felforni.

- Három hétig hagyják rajta? Ez talán túlzás, vagy rosszul hallotta.

- Hogyhogy három hétig?

- Hát azt mondta, nyolc-tíz nap múlva.

- Na igen.

- Meg tizenkettő, az három hét.

- Micsoda tizenkettő?

- Micsoda, micsoda, hát nem tizenkét napja operáltak meg?

Ezúttal kicsit hideglelősen nevetett.

- Na, ne bolondozzon.

- Hát mikor operáltak?

- Ma reggel.

Nem feleltem, oldalamba dőltem, hátat fordítottam. Végtelen keserűség öntött el. Hát ennek meg mi az értelme, miféle agyafűrt kínzás, orvosi nagyképűség, beadni a betegnek, „magasabb orvostikai szempontból”, hogy túlbecsülte az időt, csak hogy nagyobb türelemre bírják, a továbbiakra való tekintettel. Ostobaság, azt hiszik, most mindent beveszek, mert az agyam meg van sérülve?

A kérdésekre nem válaszoltam, úgy tettem, mintha pihennék.

Feleségem próbált mulattatni, dicsekedett vele, hogy egy nagy svéd lapban megjelent a hosszú beszélgetés, amit a napokban folytatott velünk egy fiatal újságíró. Kép is volt benne, mindkettőnk fényképe. Órála külön írtak, nagyon dicsérték, mint orvost és mint „érdekes megjelenést”. Konokul hallgatok. Hát persze, az egészségből csak az érdekli; ami vele történik, de hiszen régen tudom én ezt. Én egy szegény, hülye beteg vagyok, akinél nem fontos, igazat tud meg, vagy nem - különben is mi az igazság, ha nem életérdekeinket szolgálja? A nőket soha nem érdekelte az igazság, csak a maguk igaza. Egy pillanatra felvillant bennem Strindberg komor tekintete, haragos üstöke - igen, úgy volt, és úgy van, ahogy Te láttad, ifjúkorom mestere! Nem véletlenül zarándokoltam ide, hogy megmutassam Neked, feltárt fejem, ahogy én láttam könyveidben a Tiédet!

Úgy teszek, mintha elaludtam volna, alig várom, hogy feleségem kimenjen. Rögtön hátamra fordulok, csengetek.

Maga Kerstin jön.

- Ne tessék erőlködni...

- Jó, jó... Csukja, be az ajtót, fröken Kerstin. És jöjjön közelebb. És most mondja meg nekem, de kertelés nélkül - mikor operáltak meg engem?

- Hogy hány órákor kezdték? Hát nyolckor.

- Azt tudom. De mikor nyolckor?

- Hát ma reggel.
- Ú... ú... úgy. Na, köszönöm. És milyen nap van ma maga szerint?
- Hétfő.
- Ú... ú... úgy. Na jó. Nem kell semmi.
- Megigazítanám a párnát.
- Hagyja csak, jó lesz.
- De tessék csak hagyni...

Kerstin azt állítja, hogy egy darabig szótlanul túrtam a párnaigazítást, aztán egyszerre, mikor a fejemet gyengéden oldalt tolta, villámgyorsan kinyújtottam karom a paplan alól, és a kezére csaptam, mint egy ragadozó, aki lesben figyel. Ő azt hitte, fájdalmat okozott, bocsánatot kért, és gyorsan kiment.

Nem emlékszem erre, de azt biztosan tudom, hogy nem okozott fájdalmat. Lihegve, fuldokolva feküdtem, és káromkodtam.

Hát most megfogtak. Erre nem számítottam a napok számolgatása közben. Hogy mások is vannak, akik úgy számolnak, ahogy nekik tetszik. És egyszerűen füttyülnek az én erőfeszítéseimre, amivel a tényeket regisztrálom. Nekik, valami okból, szükségük van rá (orvosi érdek! nagyképűség!), hogy engem félrevezessenek, és most egy húron pendülnek, az egész összekülvő banda. Kezeik közt vagyok, nem tehetek semmit, ha akarják, felfordítják az egész Gregoriánus-naptárt. Fuccsba ment minden bizakodásom, reménykedésem, tizenkét napos szülésem. Itt fekszem, vasdoronggal leütve a kocsmá előtt, amiből kidobtak, a vidám tivornyázók az ablakból néznek, és röhögnek rajtam. Ma tegnap van, és tegnap holnap lesz.

Olivecronát már ravaszabbul fogadtam. Nem tettem fel neki egyenes kérdést.

- Köszönöm, tanár úr - jól érzem magam. Kérem, tanár úr - szabadna egy percre?... Igen, bocsánat... Nem tudom, jól fejezem-e ki magam... bizonyára méltóztatik ismerni Kant diszciplínáit, tér- és időérzéketünk formáiról... Én nem nagyon ismerem - csak azt szeretném hozzátenni... na igen, mint orvos, lehetségesnek tartja tanár úr, tessék jól figyelni, hogy időérzéketünk adottság, amely a szemlélettől függetlenül, vagy pedig a posteriori...

Megveregette a kezem.

- Na látom, egész jól van.

És gyorsan kiment.

TRELLEBORG FELÉ FUT EGY FÉL FEKETE EB

Ezek után elmúlik két valódi nap, amiről alig van emlékem. Feljegyzések kerültek a kezembe, néhány oldal írás, feleségem lefirkálta olykor, amiket összebeszéltem. Nem érdemes idézni, hasonlatosak azokhoz a körleírásokhoz, amiket locsogó skizofrénekről vesznek fel a tébolydában: tudákos filozofálás, „műveltségem” fitogtatása, pedáns megjegyzések, lényegtelen dolgokról. Az egész úgy hat rám most, mintha valaki betörés után leltárt csinálna lakásában - minden felbukkanó vagy kívülről jött képet kicsinyesen megforgattam, hogy megvannak-e még a hozzá tartozó képzettársulások: a porcelán garnitúrából, amire úgy vigyáztam, nem hiányzik-e egy darab? Így locsogtam én is, úgy látom, öntudatlanom aggodalmasan vizsgálta betört fejem tartalmát. „El kell küldeni azt a levelet, a fontos levelet, oldalt bélyeg van rajta, a postaigazgatóság miatt, Kerstin adja fel, bár a nők logikája nem megbízható, arra talán alkalmasak, mint az az izé is mondja, az a francia, mindjárt eszembe jut a neve.” Ájulásból magukhoz térőknél sokszor figyeltem, hogy aprólékos dolgok érdeklik őket, a zsebkendőjük vagy valami kis tárgy, hogy nem veszítették-e el? Nem nagyszerű „meglátások” élet és halál küszöbéről, ahogy a regényes rajongók és a rossz megfigyelők hiszik. Emellett sok a vicc és paradoxul tréfás fordulat a feljegyzésekben, erre valószínűen külön vigyáztam.

Érdekes, hogy ez a két nap kiesett, ellenben a három utána következőről megint kísértetiesen erős látomásom van, holott ezúttal nem számoltam a napokat, nem is voltam magamnál, csak rövid időkre.

Arachnitis (agyburokgyulladás) jelentkezett, negyven fokos láz kíséretében, ezt később tudtam meg, mikor már túl voltam a veszélyen.

A falon nincs tükör, mégis mintha kívülről látnám magam az egész idő alatt. S mintha az egész idő alatt egy helyzetben lennék.

Mindig ugyanabban a helyzetben. Fekszem, jobb oldalamon, elfordulva az ablaktól, szemben az ajtóval, a kilincset nézem, mereven. Begömbölve fekszem, összehúzódva, mint akinek a hasa fáj. Fejem profilban, a lepedőn, nem a párnán, a párnát hátrattoltam. Amennyire csak lehet, előrehajtom a fejem, az ágy szélére, félig lelógatva a pereméről.

Órákon át fekszem így, gondolkodva pislogok. Nem panaszkodom, nem hívok senkit, nem kérek semmit. De azért várok, feszülten. Ha valaki bejön, nem mozdulok, fekszem tovább, lefelé nézek, mintha nem érdekelne. De mikor ki akar menni, megszólalok. Egyhangú, kicsit éneklős hangon. Mindig ugyanazt mondom. Jól megfogalmazott rövid nyilatkozat és kérdés, olyan, mint egy hivatalos beadvány vagy interpelláció. Minden szavára pontosan emlékszem, arra is, mikor fogalmaztam, hogy jól megértsenek.

- Kérem, egy percre. Tessék figyelni. Tudom, hogy komplikáció állott be. Felnőtt ember vagyok, jogom van tudni, mi történt. Családom is van, és intézkedni óhajtok. Tessék pontosan megmondani, hány napot élhetek még?

Mindig semmitmondó válaszokat kapok, mégis makacsul elmondom újra mondókámat, mint egy betanult leckét, sietve, nehogy kimenjenek közben. Miután kimentek, magamban elismétlem a kérdést, aztán elhallgatok. Komoran figyelem, milyen nehéz és kábult és meleg a fejem, mint egy óriási ólomgolyó - egyensúlyozva tartom az ágy szélén, úgy érzem, ha kicsit jobban előredőlnék, nagy koppanással zuhanna a padlóra. Mintha összeforrzott volna a kötéssel,

egynek érzem az egészet, azért olyan rettenetesen nagy - a testem hozzá képest vézna és hitvány. Érzem, hogy sovány vagyok.

Ezek azonban csak visszatérő állapotok, az ébrenlét ritka percei. A többi hosszú, hosszú, sötét, egybefolyó álom. Egybefolyó, mert mihelyt elalszom, folytatódik, ahol abbamaradt.

Az ágy és a lelógó fej és az ajtó és a lecke, amit elmondok, kibukkanó szigetek egy fekete, zúgó süketség tengerében. Ez a tenger üres. Felszíne nincs, csak mélysége van és mégis határtalan és végtelen és parttalan.

Ennek a határtalan és parttalan és időtlen süketségnek mélységében nyargalok én. Nyargalok lihegve és szüntelenül, és mégis mindig egy helyben vagyok, a középben, egyforma távolságban céltól és indulástól. Nem jutok előbbre, és nem tudok elmaradni se. És magasra tartott fejjel vonítok ennek a lehetetlenségnek kínjától.

Barnás-fekete eb vagyok, sovány nagy kutya, valami átmenet a vizsla és a dán dog között. De csak egyik oldalról vagyok egész és hibátlan.

Ezért rohanok Trelleborg felé, az éjszakában. Trelleborgban kettészelt a vonat, hosszában, és én, a fél eb, most hideglelős elszánással rohanok Trelleborgba, a sínek mentén, hogy megtaláljam elveszett másik felemet, amíg nem késő, míg ebben a maradványban tart a maradvány élet.

Hidegen, kétségbeesetten számolok. Pontosan tudom, hogy kilenc és fél óráig tartott az út, vasúton, idáig. Egy száguldó kutya tizenöt óra alatt talán lefutja, ugyanazt, visszafelé. Persze, tekintetbe kell venni, hogy csak két lábon futok. A bal mellsőn és bal hátsón, ennek a hátránynak viszont előnye, hogy fél súlyt kell csak hordanom. Az is jó, hogy bal oldalon lévén egyetlen szemem; nem láthatom jobb oldalamat, e szörnyű sebfelületet, aminek borzalmától elalélnék, és nem tudnék tovább futni.

Nem is vonítanék, leszegett fél fejemmel szorgalmasan iszkolnék előre, csak ne szaladna velem a táj! De az a dermesztő, hogy a táj velem szalad, fordítva, mint a vasút ablakából, ahol ellenkező irányban fut, jelezve a haladást. Erre nem számítottam, a gyaloglásnak erre az ijesztő felfedezésére. Kajánul fut velem az éjszaka, nem tehetek mást, *gyorsabban* kell futnom, hogy mégis előbbre jussak. Néha mintha sikerülne, de néha nem, ilyenkor vonítok és szűkölök a rémülettől.

Az éjszaka hideg és derült. Ideutazásom révén jól ismerem a tájat, el tudok igazodni, ha egy pillanatra szem elől tévesztem a síneket. De lehetőleg azért tartom magam hozzájuk. Mellettük futok, néha közöttük - csak néha rebbenek riadtan földre, mikor hátam mögött mintha vonatdübörgést hallanék: a *láthatatlan vonat dübörgését*. De a dübörgés többnyire elhallgat, és én visszakanyarodom a sínek közé, loholok tovább - ez már csak képzelődés volt. Képzelődés - mint az a másik is... a vízen vergődő kutya, Szentendre és a sziget közt, mögöttem, az alkonyatban.

Erősen fázom. Az ég felhőtlen, tudom, hogy a hold is süt, közel a hátam mögött. Mikor vonítás közben felemelem a fejem, szeretném megpillantani, már csaknem látom is, de a hátrafordítástól fáj a nyakam. Ám bűvös fényét látni a mezőkön, holdfényben fürdik a vidék, a végtelen fenyvesek, dombok és völgyek és piros házak, néha a fák közül kikandikáló kék tavak fodra megcsillan. Jó volna megpihenni, de nem lehet, el kell érnem Trelleborgot, amíg nem késő, míg tart az élet. S azért is sietnem kell, azért is szorongok, mert a Hold leszállhat, vaksötétbe borulhat a táj, akkor nem látom többé egyetlen irányvonalamat, a síneket. Igen, a Hold kell, ez a kis világosság, ami éppen hogy elég. Néha átborzong rajtam, hogy talán nem is Hold, talán maga a Nap ez a halvány pislákolás, de nekem már csak ennyi maradt belőle. Annál

inkább kell igyekezni. Valami huhog, s a hideg ilyenkor dermesztővé válik. Ez a Szél Leánya, az elfelejtett gyermekkori meséből, akit oly fájdalmas vággyal szerettem volna megismerni, hatéves koromban, a péceli Boszorkány-sziget erdejében. S nem láttam meg soha. Most itt huhog, és nevet magában, de most se láthatom, nem játszhatom el vele azt az ájulatosan édes és szörnyűséges játékot, amit kiterveztem magamban, amiről csak én tudok.

A mélységből megint kibukik egy sziget: nyílik az ajtó, pislogok, lógatom a fejem. Orvos jön be, nem Olivecrona, de ismerem, csak nem tudom a nevét. Nézeget, fölém hajol, méreget, halkán suttog valakivel. Mikor kifelé tart, gépiesen szólalok meg:

- Felnőtt ember vagyok. Tudom, hogy komplikáció állott be, jogom van tudni, mi történt?

És a többi.

Aztán tovább, a Trelleborg felé kanyargó sínek között.

Egyszer aztán megint egy sziget. Több, mint sziget, oázis. Ez már a hosszú lidércnyomás vége felé lehetett. Szemben az ajtó és kilincs mozdulatlan, a szoba üres. Mégis magamhoz térek, nem vagyok egyedül. Valahonnan, a szomszédban, zongoráznak. Ezt nem is tudtam, hogy zongora van az osztályon, a betegek szórakoztatására - úgy látszik, a meglékelt fejeknek jót tesz a muzsika. A hang egész lágyan ér ide, csak a húrok zengése, a billentyűk kopogása elmosódott. Csodálkozva és hitetlenkedve állapítom meg, hogy a fekete rettegés és harag mintha fölengedett volna, fejem tiszta és könnyű, és olyan irtózatosan fáradt vagyok, amilyen fáradt csak *elvégzett feladat után lehet a lélek*. Mint halálra tikkadt Szahara-vándor fekete ínyén, az utolsó percben egy korty nedvesség, úgy szivárog fülembe a zongorahúr szelíd, enyelgő, békítő rezgése.

„Für Elise” - Beethoven aprósága ez, amit egy tízéves kisleányhoz írt a vén óriás, hódolattal selypítve és tipegve el a Szépség Hajnala előtt, esetlenül egyszerű és búbajosan szemérmes medvetáncát. Úgy szívom magamba, mint újszülött az első lélegzetet, elámulva és szégyenkezve a boldogságtól. Mi ez?... Mi ez?... - suttogom - lehetséges... lehetséges, hogy életben maradok? Beethoven meghalt, de én még élni fogok. Lassan, akadozva folynak torkomba és a lepedőre könnyeim.

Később bejött feleségem és Olivecrona. Erővel felültetett, sokáig vizsgált, figyelt. Nem volt egy szavam se ezúttal. Észrevettem, hogy felélénkül.

- Szóval - mondta, mikor felegyenesedett -, mióta is tart?

A feleségem valamit magyarázott.

- Nna - mondta a tanár határozottan. - Akkor ennek most véget vetünk, éppen elég volt. Jövök mindjárt, magam.

Kifordult. Feleségem biztatni kezdett, hogy ne nyugtalankodjam, semmi az egész. Nem értettem, miről beszél, nem is érdekelt. Olivecrona egy perc múlva visszatért, hatalmas tüvel, ami széles pravaszból állt ki.

- Egy kicsit megcsapolom - magyarázta -, görbedjen előre, amennyire csak tud.

Előregörbedtem.

- Most mesterművet fogunk látni - hallottam a feleségem hízelgő hangját. Nyilván hálából udvariaskodott, amiért a tanár személyesen végzi ezt az egyszerű munkát.

Kár volt szólnia (pedig jót akart), lehet, hogy Olivecrona pillanatra zavarba jött. Pechünk volt, mindhármunknak. A következő pillanatban akkorát ordítottam, mint egy sakál. A tű, úgy látszik, pont egy idegdúcba szaladt bele, Olivecronával is talán először történt életében. Egy pillanatig tartott, de soha életemben ilyen émelyítő fájdalmat nem tapasztaltam. Egyébként egész betegségem alatt ez volt az egyetlen nemtetszés-nyilvánítás, ami torkomat elhagyta.

Utána rögtön tárgyilagos lettem, és megkérdeztem, mennyi folyadékot kapott a gerinc-satornán át? Fél teáscsésze eddig, felelte, szintén nagyon előzékenyen, de még lesz belőle.

A kis műtét után elszunnyadtam megint. Ezúttal éltem át lázálmom utolsó fejezetét. Ébrenlétem alatt, úgy látszik, a fél kutya szerencsésen elérte mégis Trelleborgot. Hajnal volt, egész jól lehetett látni az alacsony faházakat, a pályaudvar épületét és a dokkokat. A vérnyomokat már megtaláltam, most ezek mellett kúsztam, szimatolva, a tengerpartig. A nyomok a víz felé vezettek, óvatosan igyekeztem befelé. Egy kis zátonyon ott feküdt a másik felem, amit besodortak a szelíd hullámok. Csaknem teljesen feloszlott. Zavartan kezdtem nyalogatni, belekapaszkodtam, hogy partra vonszoljam. De azt is éreztem már, hogy ez csak kegyelet, nincs szükségem rá, megint egészben vagyok.

Késő délután panaszkodni kezdtem, hogy szeretnék felülni. Azt nem lehet, de hátamra fekhetem, majd alátámasztják a fejem.

- Csak harminchét hat a hőmérséklet - dicsekedett Kerstin.

Gőgösen bólintottam, hiszen természetes.

- Huszonnégy órával a műtét után elég szép - mondtam.

Boldogan nevettek.

- Huszonnégy óra? Holnap reggel lesz éppen egy hete.

„OLDOZZÁTOK EL KÖTELEKEIT”

Ezek már megint napok, felismerhetők és ellenőrizhetők, neve és száma van mindegyiknek, huszonnégy órából állanak, s folytonosan és megszakítás nélkül kapcsolódnak egymásba, mint ezelőtt, a teremtés kezdete óta, vagy legalábbis az özönvíz kalandos ötlete után, amikor megmondattott a szivárvány óriás hirdetésén „s elrendelem, hogy éj és nap, hó és hideg, fény és sötétség, változatlan rendben váltsák fel egymást”. Igen, hideg és meleg, szenvedés és öröm, félelem és remény, hit és kétségbeesés, a napok közösleges körforgásában.

Minden napnak megvan a maga gyötrelme és megvan a maga gyönyörűsége. A mai reggel például istenien kezdődött, a reggelinél megállapítottam, hogy az *ételnek megint íze van* - a régi gyönyörűséges, ismerős ízek! - s méghozzá új változatokban! De hiszen ez a köményes sajt, amit soha nem ettem, pompás és egész jó a lekváros lazac is és a „szmör gusz burt” egyéb különlegességei. Ízek, ízek, nyelv és íny mámore és boldogsága hát visszatértetek hozzám? Úgy köszöntlek benneteket, mint az újszülött az első korty tejet, mikor langyosan és habosan lefut a torkán.

Örömmre persze jön az öröm. Pár óra múlva már öngyilkossági tervekkel foglalkozom, a szégyentől és haragtól, hogy a különben is megalázó külsőségek közt alkalmazott beöntésnek egyelőre nincs hatása. Katéttert is ma kaptam először életemben, restelltem a dolgot, mint a kutya, ha kilencet kölykedzett, különösen ez a kérlelhetetlenül hűvös és tárgyilagos női kiszolgálás idegesít, a sok szőke haj és tejfehér arcbőr, mely nem ismeri a pirulást.

Később lágy és elnéző leszek, s mikor Olivecrona bejön, forró hála önt el, valami nagyon szépet szeretnék neki mondani. De Olivecrona ezúttal mogorva és szűkszavú, siet, szórakozott. Még a tartalmában hízelgő nyilatkozatban is, ahogy az ajtóból visszafordul, türelmetlenséget és szemrehányást érzek ki.

- Kicsoda ön a hazájában? - kérdi gyanakodva. - Elárasztanak levelekkel Magyarországból, melyben hölgyek és urak gratulálnak, hogy megmentettem az életét.

Mikor kimegy, mosolyogva nézek magam elé, Heine verse jut eszembe, és félhangosan, magamban szavalva, izenem Olivecronának:

Ich bin ein... Dichter
Bekannt in... Land
Nennt man die besten Namen
So wird auch der meine genannt

Délután megérteni vélem, miért volt Olivecrona rosszkedvű.

Négy óra felé, mikor elmentek a látogatók, néhány kiszármazott magyar, Leffler, a kedves magyar követ, a kalandos Grundböck kapitány és Trulson konzul úr, egyedül maradunk feleséggel. Látom, hogy nyugtalan, felugrik, kisiet, megint bejön, nem figyel.

- Mi baj? - kérdem egy hosszabb szünet után.

Küszködik magával, végre kitör.

- Nem hagy békén a viking (csak így hívjuk magunk között). Már harmadszor figyelmeztet, hogy mondjam meg magának.

Megint szünet.

- Úgy. Na miről van szó?

- Mit tudom én. Nem tudom, mért olyan sürgős. Hiszen talán még...

Összeszedem magam. - Szóval?

- Szóval izé... úgy látszik... hát kérem, szóval azt üzeni... hogy az életét megmentette, de...

- De?

- De a szeme világát már nem tudja visszaadni.

Óriási a zűrzavar, ami a váratlan robbanásra visszhangzik bennem. Eleinte nem ismerem ki magam, tulajdon lelkemben. A gondolatok száguldoznak oda és vissza, küszködnek, veszekednek, az egyik szenvedélyesen sikoltozni akar, a másik gúnyosan leinti. Érzem, hogy önagysága aggódva figyel, nyilatkoznom kell.

Fintort vágok.

- Eleget láttam életemben.

Több szavam nincs. Kínos hallgatás, önagysága nem ismeri ki magát. Könnyeket várt, kétségbeesést, legalábbis szenvedélyes kérdéseket. Igazán időszerű kérdések. Honnan veszi Olivecrona ezt a lesújtó ítéletet? És hogy értsem - arról van szó, hogy *megmaradok* ebben a félhomályban, vagy befejezést nyer a folyamat, amit a pesti szemorvos jelzett, a tökéletes éjszakáig? Későn jött mégis a műtét, a szemfenéken összegyűlt vércsomók szempontjából? Hiszen igaz, megmondták, hogy már elfajulási pontok jelentkeztek - *ez az*, amit már nem lehet visszacsinálni? Az elfajulás most már elvégzi romboló munkáját?

De nem kérdezek semmit. Önagysága zavartan feláll, az ablakhoz megy. Nem tudja mire vélni a dolgot. Hősnek tartson, vagy ostobának?

Holott nem vagyok se hős, se ostoba. Megmondjam az igazat?

Önök bizonyára ismerik Sztrogoff Mihály izgalmas és elbájoló történetét, utazását Moszkvától Irkutzkig, amelynek legbonyodalmasabb fejezetében elfogják a cár futárát, aki nem tudja végignézni, hogy édesanyját megkorbácsolják előtte. A tatár vezér megvakításra ítéli, a tábori diadalünnep után fához kötik, s a hóhér fehérén izzó pallost suhint el közvetlenül a szeme előtt. Édesanyja alétan omlik össze, de mielőtt kiadná lelkét, a megvakított, lepörkölt szemhéjú fiú odakúsztat hozzá, és fülébe súgja: „Anyám, ne szólj senkinek, titokban kell tartanunk, hogy eljuthassak Irkutzkba a cár üzenetével. De neked megsúgom: látok! A megcsonkítás nem sikerült! Talán azért, mert tele volt könnyel a szemem, ahogy utoljára rád néztem!”

Nos, anélkül hogy a legenda eszembe jutott volna, valami ilyesfajta történhetett bennem, azért nem jutott el a gyászos híradás tudatom gyökeréig. Már reggel óta holmi vidám, szinte kaján kis nevetés bugyborékol és ficáncol bennem, egyre erősödő, hetyke gyanú, csak nem akartam szólni róla, míg nem válik bizonyossággá. Már Kerstin arcán is észrevettem valamiképp kifejezőbb és határozottabb vonásokat, amik újak a számomra. Olivecronán is azért bámészkodtam el, azért nem válaszoltam kérdésére, mert ráeszméltem végre, hogy kék a szeme, hidegen és figyelmesen, de jóságosan kék.

És a tányér és a kanál és a paplan...

Ezért nem törtem ki szenvedélyesen. Ellenkezni még nem mertem, míg nem hihetek magamnak egészen, hogy rácáfolok a szigorú és hatalmas tudományra.

De már ott bujkál bennem a törvény ítéletét egyéni önérzetünk, „kivételességünk” nevében megvető *csakazértis*. Lehet, hogy orvosi szabály szerint megvakulok, de a diagnózis elfelejtette, hogy *rólam* van szó. Csak alkalomra vártam...

Öt órakor önagysága elment, de itthagya nekem társaságul a kedves Annit, egy pesti barátunk feleségét, aki éppen itt tartózkodott Stockholmban. Anni romantikus lélek, a képzőművészet és más szépségek varázslatában, éppen kapóra jött nekem. Miután hosszasan meséltem magamnak a városról, csatornákról és gyönyörű kertekről és színes vitorlákról és tarka hidakról, amiket most majd én is megismerek, átvettem a szót. Költőkoromból sok szép magyar és német vers raktározódott fel bennem, most kipróbáltam, jól működik-e már memóriám. Órák hosszát szavaltam Anninak, csaknem ülőhelyzetbe támaszkodva fel, s affektált álszerénységgel élveztem a sikert, mint az idegen tollakkal ékeskedő színész. Utána egy sereg viccel kedveskedtem, szelíddel és borsossal vegyesen, hogy a humorista is babérhoz jusson.

Jól aludtam, a porokból csak fél adagot kértem, mert másnap délelőttre kilátásba helyezték a kötés eltávolítását.

Ez fél tizenegykor következett be. Olivecrona és Söjkvist együtt végezték az ünnepélyes aktust. Behunyta szemmel, mámoros boldogsággal élveztem a halk pattanásokat és nyisszanásokat, ahogy átvágják és lefejtik a hatalmas köteg gézt és vásznat, szinte grammonként éreztem a megkönnyebbülést, ahogy a súlyoktól megszabadulok, mint a felszín felé suhanó bűvár, ahogy egyre kevesbedik feje fölött a vizek rétege. Utána megnézhettem magam a kézi tükörben. Könnyű vászonsapka volt rajtam, nagy örömmel értesültem a tükörből, hogy elől nem is nyírták le, ahogy hittem, koponyám hátsó részén is sarjadzni kezd már a hajzat. Reggel különben is megborotváltak, az arcom sima volt. Sima, csak rettenetesen sovány és petyhüdt - örültem komikusan hatott rám, ahogy fülig érő nagy szám és vaskos orrom biztatóan és szemérmesen mosolyogni próbált, mint egy boldog menyasszony a mirtuszkoszorú alatt.

Könyörögtem, hogy oldalt ülhessek az ágyra, és lelógathassam a lábam, de erre még nem kaptam engedélyt. Délben egy átutazó magyar újságíró rontott be, széles jókedve átragadt rám, előzően néhány kupica svéd puncsot hajtott fel. Friss pletykákat hozott Pestről. Mikor Olivecrona benézett egy percre, elébe állt és hajmeresztő némentséggel beszédet intézett hozzá: „In Namen von Ungarn”. Olivecrona zavartan szabadkozott, és elhagyta a csatateret. (Később óvatosan megkérdezte, mi volt ez, gratuláltam neki, hogy alkalma volt megismerkedni a telivér magyar temperamentummal.)

Három órakor egy percre egyedül maradván, óvatosan körülnéztem, és nekifogtam a kitervezett ellenőrző kísérletnek. Éjjeliszekrényem üveglapján ott feküdt a kikészített könyv, Thomas Mann „József”-e, magam elé tettem a paplanra, felvettem rendes szemüvegemet, amit három éve használok. Aztán lapozni kezdtem, dobogó szívvel, mint a kártyás, amikor „gusztálja” a lapot, amire élete legnagyobb tétjét feltette. Nem sokáig kellett lapoznom, a 73-ik oldal be volt hajtva - ez volt az az oldal, ahol hat héttel ezelőtt abbahagytam az olvasást, megértvén, hogy a jókora betűket még nagyítóval se látom már. Innen előre lapoztam, körülbelül annyit, amennyit Rózsi részletekben felolvasott, betegágyamon. A 237-ik oldalon megálltam. Emlékeztem rá, körülbelül ott tartunk, mikor Józsefet a vándorkereskedő izmaeliták megtalálják a veremben: a vezető leküldi fiát, Kedmát, hogy hozza ki a mélysegből.

Mikor feleségem bejött, megállítottam, és csendesen azt mondtam neki.

- Most pedig idefigyeljen. A következőket üzenem a vikingnek.

S még kissé akadozva és vontatottan, de már összefüggően olvasni kezdtem:

„ott ült kötelékeiben, lehorgadt fővel és dohszagot árasztott...”

„sebei elvarasodtak, és meglehetősen begyógyultak odalenn, és szemeinek duzzadása is annyira lelohadt, hogy ki tudta nyitni... Ferdén feltekintett alóluk... kíváncsian nézett megmentőire... még mosolygott is csodálkozásukon...”

„...oldozzatok el kötelékeit, így van rendjén, és hozzatok tejet, hogy megenyhüljön...”

„...oly módon ivott, hogy a tejnek jó része, alig hogy szájába jutott, kibuggyant rajta, mint egy csecsemő szájából...”

Negyedóra múlva lent voltam a szemészeti osztályon: ezúttal magam olvastam el az ajtó fölött az „Oogen” szót. A tartózkodó modorú szemész szóltlanul vizsgált hosszú percekig. De most nem küldött el, mint először, fölényes figyelmeztetéssel, hogy a diagnózis nem tartozik rám. A szemtükört letéve hallottam, mormog valamit, egy szót, ami nem orvosi vélemény, és nem is szerepel a tudományos terminológiában.

Ezt mormogta:

- Ein Wunder. Ez csoda.

Később más orvosok is meglátogattak szobámban, az egyik nem is a kórházból való, tanulmányúton dolgozó német szemész, egy másik intézetből jött. Estefelé fényképész jelent meg, lefotografálták a fejem, előlről és hátulról, készségesen elárulták, hogy e felvételek egy szaklap részére készülnek.

Május 25-én, három héttel a műtét után, hat óra felé, belemerülve és szinte feldühödve számolgatásaimba, amik most már órákra vonatkoztak, mint a raboknál, a benyitó Olivecronát azzal fogadtam, hogy megbolondulok, ha nem enged felülni legalább. Lecsendesített és elment. Sejtelmem se volt, mi lesz velem.

Másnap, május 26-án, délelőtt jött be, váratlanul.

- Na mi újság?

- Fel szeretnék ülni, tanár úr.

- Felülni? Mért éppen felülni? Álljon fel és járjon.

Olyan volt, mint egy álom, a bibliából. Felültem, egymás után emeltem fel lábaim, letettem a padlóra. Aztán kiegyenesedtem. A kötéltáncos áll így fel, produkciója csúcspontján, a sodrony közepén, karjait lengetve, egyensúlyozva, a Niagara fölött. Aztán két lépést tettem, megálltam, megint tettem két lépést.

- Na, hiszen egész jól megy - hallom Olivecrona hangját, egész természetesen és jóindulatúan, mintha valami apróságról volna szó. - Mikor akar kimenni?

A józan hangtól kijózanodok. Tréfásan felelek, akasztófahumorral.

- Holnap.

- Ahogy tetszik. Holnap reggel elhagyhatja a kórházat.

ROBINSON SZIGETE

Grand Hotel, Saltsjöbaden. Tíz napja üdülök itt, a parkra néző földszinti szobában. A hallon át a tengerpartra jutni, futó férfialak áll ott alacsony talapzatán és lent a vízen enyelgő najád. Vitorlák és motorcsónakok szeldelik a kora tavaszi hűvösséget, szemben az öböl kanyarulata, fönt, a hegyen a csillagvizsgáló kupolája.

Apró lázaktól eltekintve egész jól vagyok, csak hangulataimmal bírok nehezen. Olyan érzékeny lettem, mint egy csecsemő és olyan érzelmes, mint egy kis cseléd - úgy árad belőlem a részvét emberek és állatok és növények és minden élő és élettelen felé, ami élőt utánoz, mint az influenzás nátha. Idegeneket ért apró balszerencsék, amikről jelenlétemben beszélnek, váratlanul könnyeket buggyantanak szememből - tegnap este félre kellett fordulnom, olyan szánalmas tekintete volt egy kis porcelán kutyának, amit a szerencséjén nyert valaki, a folyosón.

Ebéd előtt lejárok a Röden Stugan-(Vörös Kunyhó)ról elnevezett kis cukrászdába feketézni. A Fröken egymás után rakosgatja elém a kannát, tányért, ibriket, gépiesen mondogatom a kevés svéd szavak egyikét, amit tudok: „tak” (köszönöm). És tak és megint tak és tak-tak, míg rajta nem kapom magam, hogy úgy ketyegek, mint egy ébresztőóra. Szegényes társalgás, úgy érzem, muszáj valahogy felvennem az érintkezést ezzel a szőke Solveiggel, aki talán már fel is ismerte bennem az ő hazatért Peer Gyntjét, csak nem tudja közölni velem. Magyarázok kézzel-lábbal, angol és német szavak nyakát csavarom ki. Mutogatok az ablakra és a szívemre, jelezni akarom, milyen csodaszép a tavasz, a tenger, a jachtok és a hegyek. Fröken gondolkodik, „hjasszo!” mondja beszipantva a levegőt, egy csodálkozó, kurta kis sóhajjal, ahogy itt szokták - aztán a folyosó felé int, ahol egy kis ajtó fölé az a nem van kiírva, amihez tartozom. Dühösen fizetek, és édes anyanyelvemen végre kereken és folyékonyan fejezem ki véleményemet az esze tokjáról - ezúttal nem azzal a céllal, sőt isten mentsen tőle, hogy megértsen.

Este tizenegykor még egész világos van. Itt is, a városban is, ahol nyolctól kezdve azért ég a sok villany - soha ilyen gusztusos, tarka és takaros várost és ilyen tündéri ragyogását a zöldeknek és kékeknek és pirosnak. Autón jöttünk ki, előbb körülvittek egy kicsit a kertek közt és a csatornák mentén. Végre távlatból is láttam a városháza arany kupoláját, amit annyit néztem, sóváran, a kórház ablakán át - és láttam közletről békésen pihenni az urak palotáit és a munkások barátságos házait. Az egyik csatornán különösen megszerettem a kék és sárga vitorlákat, faragott szentekkel elől: ezeket parasztok eszkábálják össze, fát hoznak le rajtuk, messziről a városba - a fát kirakják a partra, s ha kell, egész nyáron várnak türelmesen, míg akad rá vevő, ők maguk ott laknak a bárkán, sajtot esznek, és pálinkát isznak, nagyon csendesek és bizonyára nagyon boldogok. Igen, mindenki boldog itt, ezért járnak-kelnek és ülnek padokon és merengnek, áthajolva a korláton, a kék vizekbe, olyan nyugodtan. Eleinte azzal torkolom le magam, hogy ez is csak olyan káprázat, mint mindig, ha idegen nagyvárosban járok - csak azért olyan más, olyan valószínűtlen, olyan játékos, mert nem ebbe születtem bele - játékcákön játékberek járnak, főzőcskét esznek, és játékpénzzel fizetnek érte. De aztán eltűnődöm, s néhány telivér svédvel való beszélgetés után kezdem kevésbé viszonylagosnak érezni nyugalmukat. Ez a nép százhusz esztendeje nem viselt háborút - megszokta, hogy a dolgok értékét annyira becsülje, amennyit a beléjük fektetett anyag ér, erőben és tartósságban -, a kőből épült ház ezer évre szól s a húsból és csontból épült test száz évre s nem addig, amíg bombának és tűzcsóvának tetszik. Természetes állapotnak tartják a boldogságot s a boldogtalanságot természetellenesnek.

Egy reggel ott sütkérezem a parton. Karcsú, szőke leány szaladgál izgatottam a közelemben, keres valakit, kérdezősködik. Egyszer csak megfordul, és szelesen felém fut. Felállok, bizonytalanul.

- Onkel! Onkel!

Sírva és nevetve esik a nyakamba, összecsókol. A hall ajtajában ekkor jelenik meg szürke porköpenyben egy őszülő hölgy. Az édesanyja. Huszonöt éve nem láttam Gizi nővéremet, hajszínén kívül keveset változott. A reggeli vonattal érkeztek Oslóból. Sógorom és druszám, a volt hajóskapitány, tréfás üdvözetét küldi, és hogy vigyázzak az ő kincseire, akik háromnapos látogatásra jöttek le hozzám.

Noémi most huszonegy éves.

A kései alkonyatban sokáig sétálgatunk újszülött unokahúggal, a ligetben és a töltés szélén. Sajnos, egy szót se tud magyarul, édesanyja nem számított rá, hogy valaha szükség lehet arra. De német és angol dadogásomat lassan folyékonyá élnéki az ő mohó kíváncsisága.

Nini, kis norvég rokon, mit meséljek neked déli hazámról, hogy ábrándjaidra is vigyázzak, hisz annyit álmodoztál róla, Magyar Imre nótáit hallgatva, estefelé a rádióban?

Egyet-mást sorsunkról is beszéltek otthon és rólam is, akinek legutóbbi kalandját ismered, és nyomait még láthatod rajtam.

Nini, kis norvég rokon, azt kérdezed, boldog és büszke vagyok-e most, hogy újjászülettem, újra kezdek az életet a Kanaánban, ahol kincseimet összegyűjtöttem? Vagy talán megtörtnek és rokkantnak érzem magam, hajótöröttnek, akit egy irgalmas hullám partra vetett, megajándékozva őt a maradék élet alamizsnájával?

Akár így volna, akár úgy, köszönöm a részvéted, kicsi Nini. Mert egy kicsit így is megérdemlem és egy kicsit úgy is. Ha elszánt volnék és bizakodó, nem volnék boldog, hidd el - de ne hidd azt se, hogy boldogtalanná tenne a tudat, ha hajótörött vagyok.

Meglehet - de nem attól, ami most Stockholmban történt velem. Valamivel régebben esett meg velem és velünk...

Csodálkozol... Igen, mindketten csodálkozunk. Te a nyugalmamon, hogy hajótöröttnek nevezem magam éppen most, mikor megmenekültem... viszont mégsem átkozom sorsomat, körültekintve a kopár szigeten, amiről máris láthatom, hogy számomra lakatlan és elhagyott... Én pedig... én pedig azon... miről is van szó?... bocsáss meg, hadd szedem össze gondolataimat... egy kicsit szórakozott vagyok, érhető, ugye, alaposan összeráztak ezek a szigorú hullámbácsik.

Aha, tudom már. Te elképzelted, kedves kis Nini, te látni vélted a büszke hajót, ahogy dagadó vitorláival szeli a felhők szövetét, láttad a hajóorr smaragd színű szentjének körvonalait. S hallottál róla, hogy bukácsol, kínlódik a kitörő viharban, hogy szalad zátonyra, hogy süllyed árbochrúdja a láthatáron... Nos hát igen. Ez a hajó a mi hajónk volt, az én hajóm volt, s azt sem tagadom, sok drágasággal megrakottan futott célja felé. Hol is volt a cél, minő Jóreménység fokán? Úgy volt bizony, hogy sok aranyra és gyémántra cserélik be az értékes holmit, drága terút, amivel boldog és hetyke kereskedő, útnak eredtem ezen a hajón, magam kormányosa, magam kapitánya.

Ennek bizony vége, kis rokon, sok szép holminak, színes kristályüvegnek, gomboknak és kősöntyűknek, illatos rózsajolajnak, ezer tarka csecsebecsének és csereberének, ami gazdaggá tett volna, ha elérjük Afrikát... Merőben úgy fest, hogy alaposan vége - azonkívül, igazad van, ez a sziget számomra csakugyan...

S hogy mégis ilyen derűs és mosolygós vagyok? Látod, kis Nini, ennek az az oka, hogy ahonnan elindult a hajó, a föld, vagy ha úgy tetszik, egész világrész, amiről tikkadt szomjúsággal álmodozol itt a sziklafalon, már régen nem volt Kanaán, aminek vélnéd... Pedig sok millió ember él ott, gazdagok és szegények s a drága szép természet, erdők és mezők, hegyek és völgyek bőven ontották kincseiket... És mégis... és már régebben... s talán nemcsak én... éreztük, hogy ez a hajó nem biztonságosabb, a mélyében morajló tűztengeren lebegve, mint maga a tűztenger... s hogy nyugtalanító ajándék minden pillanat, amit ott élek, bőségben és drágaságban is az volna... Tudod, mit mondok?... Ha nem is tudatosan, lelkem mélyén jól éreztem már odaát (s talán azért bíztam magamat a habokra), hogy egy óriási Robinson-szigeten élünk mindannyian. Mindannyian, külön-külön, elhagyatva és egyedül, s hogy nem arról van szó, vajon eléri majd megrakott hajóm a vágyak partjait, hanem arról, lesz-e kegyes a tenger kidobni az elsüllyedt hajóról egy deszkaszálat, amiben megkapaszkodhatunk? Mert tengerrengés volt odaát, a szárazföldön, tengerhajózók népének leánya, kis Nini, ha nem is vette észre mindenki - a nagy becsvágyak hajója régen elsüllyedt, s akik azt hitték, hogy még mindig a víz színén szalad ez a hajó, halottak voltak már régen, üveges szemükben balga göggel üldögélvén a bársonypamlagon, lent a tenger fenekén. De látod, én nem haltam meg, a roncs kidobott magából, és jól sejtettem, hogy ami ezután jön, nem a *legtöbbnek* elérése, hanem a *legkevesebbnek* kivárása, amivel újra kezdek az életet. S úgy jártam a világban máris, ahogy Robinson szigetén illik járni a hajótöröttnek, ahová kidobta a közönyös hullám, amikor elsüllyedt alatta a Megértés, amit lelkes, Istentől küldött építők ácsoltak számára, valamikor, a múlt század közepén s még régebben, egy ember, akinek már az apja is ács volt. És ajándéknak vettem minden lomot és szemetet, amit a háborgó vizek tetején leltem, hulladékát a büszke hajóknak. S megszoktam mindenben meglátni az alamizsnaértéket s feledni azt, ami hiányzik - értékelni a minimumot a maximummal szemben - elfogadni adósomtól ezredrészét annak, amivel tartozott, lemondani a többről - megelégedni vele, ha hitelezőm csak egy font húst kért a testemből, csak egy bőrt nyúzott le rólam, könnyelmű adósságom fejében.

Felháborodni sors igaztalanságán, ember igaztalanságán - ugyan, kis Nini! Nincs ennek helye Robinson szigetén! Elárult a barát, megcsalt a bajtárs, kifosztott a kalmár? Ugyanakkor, látod karjába ölelt az ismeretlen, megmentett az idegen, visszaadta legfőbb gúnyámat, a bőrömet, akire rábíztam! Elvitte álomban ruhám és kalapom a Gangstervédő Üzem KFT., mert úgy tetszett neki? Ugyanakkor fejbe is vágthatott volna, mégse tette, sőt tűrte, hogy vágják csontjaimat, nem azért, hogy enyvvet főzzön belőle a Spódium gyár, hanem azért, hogy kicsalogassák alóla az önmagamra támadó, testemben lakozó ellenséget.

Odanézz... mi az ott a fővényen?... ó, földöntúli boldogság!... ó, tündérálmom!... heuréka!... egy lyukas kanál, bizonyára az elsüllyedt hajóról való. Engedj el, hadd rohanok - ezzel a kanállal kikaparom, kiásom a sziklát, és kunyhót építek rá, hallod-e? mához egy évre palotám lesz ezen a lakatlan szigeten.

Emlékszel, kis Nini, Caesar mondására, Egyiptom földjén?

Aki nem remélt semmit, nem eshetik kétségbe soha.

Régóta nem remélek én sokat. Köszönöm magyar barátainknak, hogy nem hagytak elveszni - köszönöm aggodalmait mindenkinek, aki aggódott értem -, köszönöm idegenek imáját - köszönöm, kis rokon, hogy türelmesen hallgatsz, pedig látom már, észrevetted, hogy a fiú, akit bemutatam délelőtt, percek óta kerülget bennünket - köszönöm Olivecronának hátralevő éveimet. És köszönöm az olvasónak kegyes és szíves figyelmét.

*

Göteborgban este fél hétkor hajóztunk be a Britanniára, hogy Londonon keresztül igyekezzünk hazafelé. Szélesen tárul ki előttem a láthatár. Ez lesz, negyvenhét éves koromban, első tengeri utam.

.oOo.